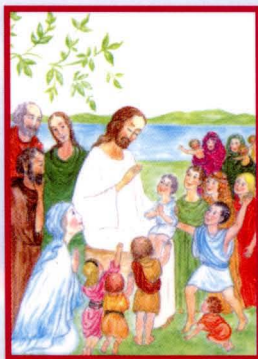

REGŐCZI ISTVÁN

FILIOLI

**60 elmélkedés
az Evangéliumból**

Regőczy István
FILIOLI * FIACSKÁIM

Regőczy István

FILIOLI FLACSKÁIM

Bibliai elmélkedések

**A mű a szerző megbízásából
a Szent István Társulat gondozásában jelent meg**

ISBN 963 361 616 3

**Szent István Társulat
1053 Budapest, Kossuth Lajos utca 1.
Felelős kiadóvezető: Farkas Olivér igazgató**

Előszó

Diákkorom legszebb élménye volt, amikor Belgiumba kerültem egy aranyos, galambősz hajú kanonok úrhoz. Richard Verwaecke Poperinge-nek volt az esperes plébánosa. Ez a szentéletű, igazán Krisztus szíve szerinti pap annyi szeretettel karolt fel engem, mintha csak fia lettem volna, de valóban az is lettem lelki vonatkozásban. Nagy türelemmel tanítgatott a flamand nyelvre: örült, amikor megtanultam flamandul a Miatyánkot, az Üdvözlégyet, Hiszekegyet és az Úrangyalát; délben, este mindig együtt imádkoztunk. Élete, amely olyan volt számomra, mint egy nyitott evangéliumos könyv, ideálom lett. Elkísérhettem őt körútjain – mert nemcsak az esperesi kerületet, de a családokat is szorgalmasan látogatta. Mindig úgy mutatott be: „Ő az én Stefánom, magyar fiam.” Minden nap ministrálhattam neki az első szentmisén.

Mindig korán reggel indult a templomba, már egy órával a szentmise előtt ott térdelt a szentélyben. Hiába mondogatta, hogy én még ráérek, maradjak otthon, hűségesen vele tartottam. Akkorra már az öreg sekrestyés kinyitotta a templom kapuját és az örökmécses piros lángja hívogatóan lobogott az oltárszekrény előtt.

A sekrestyés előcsoszogott egy égő gyertyával és a kis réz gyertyatartót az imazsámolyra helyezte. A kanonok úr szinte odaborult az imazsámolyra a főoltár előtt. Én pedig bementem a sekrestyébe, ahol egy nagy könyvtálcán egy nagy régi Szentírás volt elhelyezve. A figyel-

memet mindig lekötötte a sok gyönyörű rézkarc, amely olyan élénken elevenítette meg az Ószövetség és az Újszövetség jeleneteit, hogy szinte láttam a történeteket. Közben ki-kitekintgettem a jó esperes-kanonok úrra, akinek feje köré szinte glóriát sugárzott a gyertya lángocskája.

A templomból hazajövet egyszer megkérdeztem a jó kanonok urat, hogyan tud olyan hosszan, elmélyedve imádkozni a szentmise előtt.

– Ilyenkor elmélkedem, Stefánom – felelte mosolyogva.

– De mi az az elmélkedés? – kérdeztem.

– Az Úr Jézus tanítását átélni, szemlélni, beszélgetni vele és a Szűzanyával, hogy szinte megelevenedjen, életté váljon az evangélium. Minden este – folytatta a kanonok úr – röviden felkészülök, rendszerint az evangéliumból vett szöveggel.

– Én is szeretnék így tenni! – lelkesedtem. A jó kanonok úr úgy látszik, komolyan vette lelkesedésemet, mert elővette a nagy bibliás könyvet és kinyitotta Szent János evangéliumánál: *„Kezdetben volt az Ige. Az Ige Isten-nél volt és Isten volt az Ige...”*. A kanonok úr elmagyarázta:

– Az Ige a második isteni személy, Isten egyszülött fia, aki érettünk emberré lett. Ezt adta hírül Gábor arkan-gyal a Boldogságos Szűz Máriának Názáretben. Erről próbálj holnap reggel elmélkedni.

Ez volt a bevezetője az elmélkedéseimnek, amelyet ezután rendszeresen végeztem. Amikor 1933-ban hosszú, kalandos utam végén mint gimnazista visszakérültem hozzá, ő már nem tudott korán a templomba menni. A

nagy könyvtárszobájában elmélkedett, karosszékében ülve, én pedig az íróasztalnál egy füzetbe írtam szorgalmasan elmélkedéseimet. Mindig a Szentírásból vett szövegeket gondoltam át, elevenítettem meg lelki szemeim előtt – mint ahogyan ő erre engem tanított –, hogy ne csak szemlélője, de cselekvője is legyek a szentírási jeleneteknek, azaz belekapcsolódjam az eseményekbe.

Miután az elmélkedés anyagát a flamand nyelvű Szentírásból vettem, így flamandul írtam le elmélkedéseimet, amelyeket azután egy közös ismerősünk, Robertin kisasszony átrendezett és leírt. Egészen a jó kanonok úr haláláig írogattam ezeket az elmélkedéseket, de miután ő csendesen – január első péntekén – élszenderedett az Úrban, nagy változások történtek az életemben is, hiszen elvesztettem az otthonom. Főképpen az ő jelenléte, segítség, tanácsai hiányoztak, így abbamaradtak írásaim.

Aztán Robertin kisasszony első szentmisémen egy vaskos kötetet adott át, amelyben gyönyörűen illusztrálva, szép írással, iniciálékkal, ötszáz elmélkedésem volt olvasható.

Mint kedves emléket hoztam haza, őrizgettem a könyvet, bele-belelapozgatva sok lelki vigaszt, erőt merítettem belőle. Ám az akkori háborús idők, majd az árva gyermekeimmel való foglalkozás nem tette lehetővé, hogy ezeket a flamand elmélkedéseket lefordítsam, de mindig közelemben voltak, az íróasztalomon. Amikor az ÁVO lecsapott rám, első dolga volt, hogy ezt a feltűnően szép kézíratos és számukra idegen nyelven írt könyvet azonnal lefoglalta. Amikor kérdezték, hogy mi ez és mit jelent a felirat: *Filioli* – nyugodtan válaszoltam: – Ezek evangéliumi elmélkedések, a *Filioli* pedig azt je-

lenti: *Fiacskáim*, vagy úgy is mondhatnánk: *Gyermekecskéim*. Ezen az ÁVO-sok jót nevettek:

– Magának, úgy látszik, van egy kis humorérzéke. Azt akarja velünk elhitetni, hogy *gyermekecskéik*-ről írogat? Na majd lesz ideje, lefordítja nekünk szépen.

Akkor úgy véltem, hogy ez nem is rossz gondolat – de erre sosem került sor. Az Andrássy út 60., az ÁVO rettegett börtöne nem volt alkalmas hely ilyen elmélkedések fordítására. A gyönyörű könyvet pedig bizonyára elégették.

A sok meghurcoltatás, megpróbáltatás közepette természetesen többé nem adódott sem idő, sem alkalom, hogy elmélkedéseket írjak, hiszen mindig ki voltam téve annak, hogy házkutatás során újra elkoboznák írásaimat. Ám amikor Szalkszentmártonra kerültem, ahol egy új templom megépítését kezdtem el, újra nekifogtam az írásnak; ezekből az elmélkedésekből is kikerekedett egy vaskos kötet. Amikor a templom már felépült és az ÁVO újra lecsapott rám, ez is házkutatás martaléka lett.

Végül, amikor a Kút völgyi Engesztelő Kápolnát igyekeztem bővíteni, szabadidőmben megint csak elkezdtem elmélkedéseket írni, a Szentségi Jézus közelében, benépesítve a kis kápolnát evangéliumi jelenetekkel, a szentmise fenséges valóságának meglevelezésével, mindezt átszöve a Kút völgyi Boldogasszony mosolyával. Bár minden óvintézkedést megtettem, amikor legkevesbé számítottam rá, Gyümölcsoltó Boldogasszony hajnalán újra megrohamoztak az ÁVO-sok, körülvéve máriaremetei kis otthonomat, letartóztattak s olyan alapos házkutatást tartottak, hogy minden irományomat megtalálták és magukkal is vitték.

Ekkor szomorúan elhatároztam – miután már háromszor is elvitték elmélkedéseimet –, hogy én többet nem írok. Különben, az idő is eljárt felettem. Ám akkor jött egy váratlan ajánlat a Szent Gellért katolikus kiadó igazgatójától, Nagy Alexandrától, hogy írjak elmélkedéseket. Az első reakcióm tiltakozás volt, hiszen e téren szomorú tapasztalataim voltak, és már nincs meg bennem az a fiatalos tűz és tettvágy, amely írásra kényszerített.

Elgondolkodtam, hiszen van miről gondolkodni. Bizony, szép lenne arról írni, ami mindig legjobban foglalkoztatott és foglalkoztat: a Mennyei Atya, Jézus, a legjobb nagy testvér, igazi jó barát és a legcsodálatosabb fény és szeretetforrás, a Szentlélek, a legfenségebb és legszeretőbb Mennyei Édesanya, Mária, a Kút völgyi Boldogszony, a Magyarok Nagyasszonya.

Amikor a kis ibolyák és az illatos jácintok nyiladozni kezdtek a Kút völgyi Kápolna kerengőjében és a madarak is már vígan füttyöresztek, elkezdtem – most már utoljára, nyolcvan évesen – elmélkedéseimet újra feleleveníteni, igyekezve azt a gyermeki lelkeséget és lelkesedést visszaadni, amely első elmélkedéseimet jellemezte.

Mire a Kút völgyi Kápolna vadgesztenye fájáról kezdtek hullani a sárguló őszi levelek és a vadgesztenyék sejtelmesen kopogtak a kis kápolna tetején, Rózsafűzér hónapjában elkészült az elmélkedéseknek el nem hervadó koszorúja, amely a Szentségi Jézus közelségében fonódott, a Szűzanya segítségével a Szentháromság dicsőségére, hogy a Szentírásból vett bibliai jelenetek színesen megelevenedjenek és mi is, mint a Boldogságos Szűz Mária, mindezt szívünkbe vésve el-gondolkojunk a legcsodálatosabb történet felett.

1. A Mennyország földi visszfénye

„Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt és Isten volt az Ige.” – Milyen magasan szárnyalóak Szent János evangéliumának kezdő szavai! Egyből az égbe repít; feltárul előttünk az a más világ, amely a megközelíthetetlen fényességben, mindenek felett bontakozik ki, amit emberi természetünkkel nem érzékelhetünk, de természetfeletti hittel megközelíthetünk, szent reménységgel el is érhetünk és szeretetünk által kitárul előttünk az örök fényesség csodálatos birodalma. Mennyi alázatra, mennyi élő hitre, mennyi állhatatos szent reményre, igazi, lángoló szeretetre van szükségünk, hogy az imádság rakétáján eljussunk oda!

Most látjuk igazán, hogy Isten legnagyobb ajándéka a hit, a remény és a szeretet. És az ember akkor a legnagyobb, ha alázattal térdre borulva imádkozik, mert az Isten-kegyelemben élő ember hatalmasabb minden földi erőnél. Erről van szó a Szentírásban, a hegyet mozgató, élő hitből fakadó imáról és hogy az imádsággal mindent el lehet érni. Ezért kell igénybe vennünk a legtökéletesebb imádkozó embert, akit úgy is nevezünk: *az imádkozó Mindenhatóság, az Istenanya, Mária.*

Dante hatalmas, klasszikus művében, az *Isteni színjáték*ban nagy szerelmét, Beatricét kéri, legyen vezetője, hogy behatolhasson ennek a más világnak a rejtelmeibe. Mi a Boldogságos Szűz Máriát, az Istenanyát kérjük fel gyermeki bizalommal, nagy alázattal és szeretettel, hogy

Ő vezessen minket, lebbentse fel a Mennysországi fátylát, hogy betekinthessünk ebbe a csodálatos világba, megcsodálva, vagy még inkább megsejtve a Szentháromság szeretetközösségének csodálatos alkotó munkáját, amely folyamatosan fenntartja és kormányozza a Világmindenséget. És érezzük át a Föld nevű kis bolygónak a szerepét, amely arra méltattatott, hogy hordozza a megtestesült Igét, aki vérével bepermetezve a bűnös világot, visszaszerelte a megszentelő kegyelmet, az isteni természetben való részesedést, amelyet őszüleinél eltékozoltak, amely által a bűn sötétsége és a halál árnyéka borult Isten remekművére, a Földre.

A Mennysországi földi visszfénye a kegyelem, ahogy Szent Ágoston is írja: *Minden a kegyelem* – ezért legfőbb törekvésünk legyen, hogy a kegyelmi élet fénye tükrözze, vetítse a mennysországot lelkünkbe, ahogyan az Úr Jézus mondja: *Isten országa itt van köztetek*. Azért szinte a Boldogságos Szűz Máriával kell nyomon követnünk a Megtestesült Ige földi életét, hiszen Ő nemcsak tanított és feltárta előttünk Isten országát, hanem példát adott nekünk, hogyan kell élnünk, erényekben növekednünk, életszentségre törekedve, az Ő segítségét igénybe venni, vagyis Őt mindjobban megismerni, Szent Pál szavai szerint: *Krisztus Jézust magunkra öltve, új emberekké lenni*.

Ezért kérjük alázattal a Boldogságos Szűz Máriát, aki mindannyiunk mennyei Édesanyja és az Egyház Anyja, aki legjobban ismerte és szerette a megtestesült Igét, Isten egyszülött Fiát, hogy az Ő édesanyjai Szíve szeretetével nevelje bennünk nagyra az Ő Jézusát és egyben legyen vezérlő csillagunk az élet tengerén, hogy biztosan révbe jussunk.

2. Az angyali üdvözlés

Mária a tenger csillaga, az Úrnő, a Királynő, Isten leg-szebb, legkedvesebb teremtménye. Gábor angyal maga is meglepődik, amikor a kis szobában megjelenik, hogy Máriából, a szépséges leányból milyen ragyogó égi fény árad, a kegyelem teljességének fényessége. Ezért is hangzik az angyal köszöntése így:

- Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van te-veled, áldottabb vagy minden asszonynál!

Mély megilletődéssel szemlélem Mária meglepetését, ahogyan fejét lehajtva elgondolkozik, hogy miféle kö-szöntés ez?

Az angyal így folytatta:

- Ne félj Mária, kegyelmet találtál Istennél, gyermeket fogansz, fiút szülsz és Jézusnak fogod elnevezni. Csodá-latos zengése volt *Jézus* nevének, mintha hárfák pengése követné.

Az angyal szinte suttogva folytatta a titkot, hogy Ő lesz Dávid király sarja és országának soha nem lesz vége.

Mária magához tér elragadtatásából, értelmes, nagy kék szemével az angyalra tekint, határozottan kérdezi:

- Hogyan válik ez valóra, amikor férfit nem ismerek?

Az angyal nem lepődik meg a kérdésen, azonnal vála-szol is, az ég felé tekintve, arca szinte tündöklük:

- A Szentlélek száll reád és a Magasságbeli ereje borít be árnyékával.

Mária csodálkozva figyel az angyal minden szavára.

– Ezért a születendő szentet is Isten fiának fogják hívni.

Mária szinte fellélegzett, hiszen Ő Isten legértelmesebb teremtménye, hiszen Ő kegyelemmel teljes. Most már megvilágosodik előtte Isten csodálatos elgondolása, amelyben benne foglaltatik a messiási terv.

Az angyal meggyőzően folytatja:

– Lásd, rokonod, Erzsébet is fogant öregségében és már a hatodik hónapban van, noha meddőnek mondták – és itt még nyomatékosabban, mint egy harsonazúgás hangzott az angyal utolsó érve: – mert Istennél semmi sem lehetetlen.

Mária elragadtatva, mintha lebegne, majd leborulva, mély alázattal, a kezét mellén összekulcsolva válaszol: – Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek be rajtam szavaid.

Mintha az egész teremtet világ odafigyelt volna, szinte látom megnyílni az eget. Mária IGEN-jének visszhangja elhangzik a mennybe is, a Szentháromság trónusán Isten egyszülött Fia zengve visszhangozza: – IGEN Atyám, itt vagyok, megyek, hogy teljesítsem akaratodat. – A Szentháromság ölelkezik, a szeretet himnuszától zeng az Ég, csodálatos fénysugár ereszkedik a názáreti hajlékra, amelyet teljesen beborít, én pedig suttogom:

– Az Ige megtestesült és hozzánk jött lakni.

Lassan magamhoz térek mélységes imádásomból. Mintha Mária, az Isten Anyja boldog szépségében tündökölve állna előttem, mosolyogva reám néz, én pedig megilletődve csókkal illetem lábát.

3. Mária látogatása Erzsébetnél

Nagy a készülődés. Mária, József csupa mosoly, tekintetéből öröm sugárzik. Illedelmesen köszöntöm, és nagy tisztelettel nézek fel rá.

– Készülünk sietve rokonunkhoz, Erzsébet asszonyhoz, aki áldott állapotban van és közeledik ideje. Biztosan elkél most nála egy kis segítség.

– Mehetek én is? – kérdezem kissé bátortalanul. József végigsimítja szakállát és hátratekint. Mária jelenik meg az ajtóban; csupa napfény, sugárzó szépség, örömmel adja beleegyezését:

– Majd vezeted a csacsit, amelyen a szükséges holmikat visszük.

József már indul is a számárért. Figyelem, milyen gondos ügyességgel készíti elő Mária a holmikat, gyorsan megpakolja a szamarat; egy tömlőt, amelyet majd útközben megtöltünk; a tarisznyába cipókat, juhtúrót, sajtot pakol. Hosszú bottal a kezében József Máriába karol, én pedig megveregetem a csacsi nyakát és máris indulunk.

Még korán reggel van, a nap első sugarai vezetnek bennünket az úton, éneklő madársereg kísér bennünket. A göröngyös hegyi utakon a virágzó olajfák illatát friss szellő hozza felénk, a természet pazar szépsége, a kéklő ég ezüstös felhőkkel kísér, mint valami csodálatos álom. De a sok szépség között ami leginkább leköti figyelmemet, az a boldogság, amely Máriából sugárzik. Van valami minden mozdulatában, mintha szíve, lelke állandóan

háladalt zengene. Mária mosolygós tekintete néha rám téved – mintha a mennyországban lennék. Érzem, tudom, hogy szívem minden dobbanása imádság, köszönet és hála. Ennél szebb már csak a mennyország lehet.

Ki tudja, meddig mentünk így, vagy mi minden történt az úton, ilyenkor nincs idő, csak a jelen boldogító tudata. A kis számár boldogan iá-zik és megtorpan. József örömmel felkiált:

– Itt vagyunk, megérkeztünk!

Már tárul is a kapu. Mária szinte ujjongva siet Zakariás házába. Örömmel kiáltja Erzsébet nevét, aki meghatódva fogadja Mária üdvözlését, majd összeölelkeznek. Csodálatos ez a látvány, a két áldott édesanya öröme, boldogsága. A háttérben Zakariás is megjelenik; tisztos, őszülő hajú, a boldogságtól sugárzó férfi, hosszú papi köntösben, Ő meg Józseffel vált békecsókot. Most felcsendül Erzsébet zengő hangja:

– Áldott vagy Te az asszonyok között és áldott a méhed gyümölcse! Hogy lehet az, hogy Uramnak anyja látogat el hozzám? Lásd, mihelyt meghallottam köszöntésed szavát, az örömtől megmozdult méhemben a gyermek.

Mária szemében örömkönnyek, szerényen hajtja le fejét.

– Boldogok, akik hiszik annak beteljesedését, amit az Úr mondott nekik – folytatja Erzsébet.

Mária szívéből örömmel száll fel a hála himnusza:

Magasztalja lelkem az Urat,
és szívem ujjong üdvözítő Istenemben.

Tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát:
Íme, ezentúl boldognak hirdetnek
az összes nemzedékek,

mert nagyot művelt velem ő, aki Hatalmas:
ő, akit Szentnek hívunk.

Nemzedékről nemzedékre
megmarad irgalma azokon,
akik istenfélők.

Csodát művelt erős karjával:
a kevélykedőket széjjelszórta,
hatalmasokat elűzött trónjukról,
kicsinyeket pedig felmagasztalt;
az éhezőket minden jóval betölti,
a gazdagokat elbocsátja üres kézzel.

Mária e szavaknál mélységesen meghajolt, hiszen Ő
volt a megtestesült alázatosság, szerénység: ezek a szavak
teljesen rá vonatkoznak. Mária igazán tudatában volt az
Ő kicsiségének teremtményével szemben, de ugyanakkor
nagy erejének is, hogy Ő Istennel mindent elérhet.

Gondjába vette gyermekét, Izraelt:
megemlékezett irgalmáról,
melyet atyáinknak hajdan megígért,
Ábrahámnak és utódainak mindörökké.

Ez a csodálatos himnusz Máriának egész úton ott zen-
gett szívében. Most tört elő, mint egy kristálytisza há-
ladal, amely az ég felé tör, betölti az egész mennyorszá-
got, amelyet az angyalok kórusa továbbít a Szenthárom-
ság trónja elé.

Csak álltam ott, átkarolva a szamárka nyakát, szinte bámulva, álmélkodva, hol Máriára, hol Erzsébetre, József-re, Zakariásra néztem, szívemben pedig visszhangzott a Magnificat.

A szamárka mintha azt jelezné nagy füleivel, hogy megszomjazott. Megyek vele az itató felé. József nagy léptekkel jön utánam.

– Éppen erre gondoltam – mosolyog. Nézzük, hogyan issza a szamárka a vizet. – Ugye, milyen szép volt Mária, drága jegyesem éneke? – mondja lelkendezve József.

– Mintha a mennyországban lettem volna – suttogtam csendesen.

– De az én szívem is tele van hálával, örömmel – folytatja József –, hiszen olyan nehéz napokat éltem át, amíg meg nem jelent álmomban az Úr angyala, csodálatos fényességben, biztatva mondta: „Ne félj Dávid fia, József, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, hiszen a benne foglalt élet a Szentlélektől van. Fiút szül, akit Jézusnak nevezel el, mert Ő szabadítja meg népét a bűntől”. Mintha mázsás kő esett volna le a szívemről! Szaladtam Máriához, drága jegyesemhez, hogy vele imádjam a megtestesült Igét és boldogan suttogtam számtalanszor: *Jézus, Jézus lesz a neve*. És Mária boldogan ismételte: *Jézus, Jézuskám...*

4. „Gyermek született nekünk”

Amikor bekopogtattam a kis názáreti házba, éppen a nagy útra készülődtek, Betlehembe. Kérőn fordultam Máriához, hogy elkísérhessem őket. Mária kedvesen bólogatott, József pedig máris mosolyogva adta kezembe az egyik batyut.

– Vezesd elő a szamárkát, mert nagy út előtt állunk.

A szamárka mint ismerős bólogatott felém. Vígán segítettem Józsefnek rátenni a nyeret. Látszott Márián, hogy kicsit szomorúan néz körül a szobáskában, hiszen már ott volt előkészítve egy szépen faragott bölcső, Józsefnek, az ácsnak remekműve. Mennyi szeretettel bélelte ki puha párnákkal és íme, most neki kell vágni a hűvös, szeles téli időben egy kényelmetlen, bizonytalan útnak.

József kedvesen átkarolva felsegítette a fülét hegyező szamárka hátára Máriát. Nekem egy jó nagy tarisznya jutott a hátamra, József köpönyege alól is kikandikált egy batyu. Botjával koppantott, hogy induljunk Isten nevében.

A szamárka meglepő könnyedséggel, nagyokat bölintgatva indult el drága terhével. Mária ajkáról felcsendült az ének:

– Magasztalja lelkem az Urat – és elindult a menet, mint egy úrnapi körmenet. Mária az élő szentségtartó, amelyből szinte sugárzott az öröm, a hála, a szeretet. Hátra-hátranézve, ahogy a csacsit vezettem, nem tudtam

betelni szépségével, bájos kedvességével, hiszen láttam, éreztem, tudtam, hogy Őt semmi más nem foglalkoztatja, mint gyermeke, akivel együtt dobog a szíve, a Mennyei Atyát dicsérve. Vágyakozás és várákőzés csendült fel Mária szavaiból, amikor kedvesen megszólalt:

– Betlehemben kell születnie, ezt megírták a próféták.

Meddig tart az út a hegyes, dombos vidéken? Nekünk lendületet adott a vágyakozó szeretet, a magasztos tudat, hogy most már biztosan megszületik az, akit évezredek óta várt az emberiség: a Messiás, az Üdvözítő.

A természet szinte velünk örült; hajlongtak a fák, zizegtek a bokrok, vadgalambok turbékoltak; szinte érezhető volt, hogy az egész természet készült a nagy eseményre, az Istengyermek születésére.

Csak az emberek voltak érzéketlenek, közömbösek, hidegek, sőt durván elutasítóak, amikor szállásért zörgetünk Betlehemben. A zsúfolt városban nem adódott hely. *„A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be.”*

Józseffel tanácstalanul néztünk össze, de Mária olyan biztatóan szólt:

– Menjünk kijebb a városból. Ez a zajos város nekem sehogy sem tetszik.

A számárka türelmetlenül kezdett iá-zni, mintha azt monda volna:

– Engem meg sem kérdeztek? – és magabiztosan indult el egy ösvényen a zöldellő rétek felé. Már esteledett; itt-ott pásztortüzek fénylettek, a csillagok pedig csodálatosan ragyogtak. A számárka egy barlangszerű istállónál megtorpant, hiába húzogattam kantárját, meg sem mozdult.

– Itt lesz a helyünk! – kiáltott fel József szinte boldogan. Máriát lesegítettük a nyeregből, beszaladtam az istállóba, ahol egy békésen kérődző tehénke is volt.

A jászolka friss szalmával volt terítve. József olajmécset meggyújtva, egyből barátságossá vált a szénával bélelt barlangistálló. A szamárka otthonosan elfoglalta helyét a jászol mögött. A tehénke is illedelmesen felállt. Kirohantam a batyukért. Mária mindent gondosan elrendeztetett. Egy kondért is találtunk, József tüzet csiholt, én pedig gallyakat, száraz rőzsét szedegettem. A vízestömlőből megtöltöttem a kondért. Pattogva lobogott a tűz, amely a barlangba is bevilágított. Mária hálás tekintettel figyelte szorgoskodásunkat.

– Nem csodálatos ez a hely, pompásabb minden szállásnál! Itt a jászolka, ez lesz a bölcső. Milyen kellemes meleg van – s térdre borulva imádságba merült. Mi pedig Józseffel óvatosan kimentünk a barlang elé. A csillagos éj kupolája borított be mindent.

– Lám – mutatta József –, nézd ezt a fényes csillagot, amely szinte felettünk ragyog!

A tűz körül kuporogtunk, imádkozva várakoztunk a csendes, szent éjszakában. Egyszerre gyermeksírás töltötte be a kis barlangot; majd a Magnificat zengett fel az Istenanya ajkán, a távolból pedig angyali énekhangját sodorta felénk a lágy szellő, onnan, amerre a pásztorok tanyáztak báránykaikkal:

– Dicsőség a magasságban Istennek!

Mi pedig boldogan ölelkeztünk Józseffel, míg Mária csendes hangon, hívogatóan szólt:

– Jöjjetek, imádjuk Őt, mert fiúcska született nekünk, aki a világ megváltója.

Szinte lábujjhegyen mentünk be. Mária felénk nyújtotta a pólyába takart Isteni Kisdedet. Először József vette félénken karjaiba, majd nekem nyújtotta át a Gyermekeket. Milyen csodálatos volt, hogy ragyogott a szeme; ki tudja meddig nézegettem volna imádó hódolattal, de Mária mosolyogva kivette karjaimból és a jászolkába helyezte a Kisdedet. A tehén, és az ökör szuszogva melengették párás leheletükkel. A távolból lépések hangzotak. Amikor kiszaladtam, csodálkozva láttam, hogy pásztorok közeledtek báránnyakkal, ajándékaikkal. Legelől egy ősz, szakállas pásztor haladt:

– Angyalok jelenését láttuk, azt mondták nekünk: „Ne féljete, íme nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész népnek öröme lesz, mert megszületett ma a Megváltó, aki az Úr Krisztus a Dávid városában. Ez pedig nektek a jel: találtok egy kis gyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.” Hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg és vette körül az angyalt és dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal: „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a jóakarató embereknek.”

Mária és József megilletődve hallgatta a pásztorok lelkenedező szavait. Én is velük örültem. A pásztorok körülvették a jászolban fekvő, pólyába takart Isteni Kisdedet, csodálkozva, álmélkodva. Mária pedig kiemelte az Isteni Gyermekeket a jászolból, felmutatta, hogy jobban láthassák, majd szeretettel dajkálva helyezte vissza.

A kis Jézus álomba merült. Csend borult az egész tájra. A pásztorok ajándékaikat kirakva, szinte kiosontak, én meg örömmel hálálkodtam a Szűzanyának az Isteni Kisdedért, a Mennyei Atya Drága Gyermekeéért.

5. Bemutatás a templomban

Várákozva kémleltem a tér felé a Jeruzsálemi templom hatalmas oszlopcsarnoka közül. Egy öreg, fehér hajú, szakállas prófétai alak, botra támaszkodva, fáradtan közeledett, görnyedt vállán egy bőr táska, amelyből papi-rusz tekercsek kandikáltak ki. Ő az, akiről Lukács evangélista írja: *„Élt Jeruzsálemben egy Simeon nevű igaz és istenfélő ember. Várta Izrael vigaszát és a Szentlélek töltötte el. Kinyilatkoztatást kapott a Szentlélektől, hogy addig nem hal meg, amíg meg nem látja az Úr fölkenjét.”*

Örömmel ismertem fel az agg Simeont, tisztelettel köszöntöttem. Megkérdezte tőlem, hogy nem láttam-e egy ifjú párt kis gyermekkel és egy kalitkával. Éppen ekkor pillantottam meg a templom lépcsőjénél Józsefet, kalitkával a kezében, és Máriát a bepólyázott gyermekkel.

– Látom őket – kiáltottam és már szaladtam is eléjük a lépcsőn. Mély tisztelettel meghajolva köszöntöttem őket. Józseftől átvettem a kalitkát a két röpdöső gerlicével. Mária rám mosolygott, Istengyermekeit felém nyújtotta, akinek gyengéden megcsókoltam a kis kezét.

Simeon az ég felé emelte a karját, Mária nyújtotta neki a Kisdedet, akit ő magához ölelt és e szavakkal áldotta az Istent:

Bocsásd el most, Uram, szolgádat,
szavaid szerint békeességben,

hiszen már meglátták szemeim,
akit küldtél, az Üdvözítőt.

Őt adtad számunkra
csodájára minden népnek,
hogy fényeskedjék az egész világnak,
mint választott néped dicsőisége.

Simeon komolyan elgondolkodva, prófétai megérzéssel mondta Máriának: – A Te lelkedet is tőr járja át.

Mária szinte kiragadta gyermekét Simeon karjaiból, féltő aggodalommal szívéhez szorította, szemét könnyek homályosították el. Valami nagy, mély fájdalom és döbbenet tükröződött arcán. Szinte látszott rajta, hogy szívét, lelkét átjárja az aggódó fájdalom. Megértette, mennyit kell majd szenvednie Isteni Fia miatt. József megkövülten állt ott, én pedig szinte átéltem mindannyiuk fájdalmát.

Egy öreg asszony csoszogó léptei zavarták meg a csendet. Simeon megszólalt:

– Ez Anna, a prófétaasszony, aki állandóan a templomban imádkozva várja a Messiást.

Most Anna asszony kezdte hangos szóval dicsőíteni az Istent. Mi is csatlakoztunk hálaénekéhez. Egyre többen sereglettek körénk, hallgatva a prófétaasszony örvendő szavait a messiási időkről.

Alig tudtuk magunkat áttörni a tömegen, hogy beljebb kerüljünk és átnyújthassuk az áldozati gerlicéket a szolgálatot teljesítő papnak, aki megáldott bennünket. A gyermek Jézust is megáldotta, akit Mária nyújtott oda, felajánlva Őt a Mennyei Atyának.

Végül József mosolyogva megszólalt:

– Eleget tettünk a törvénynek, menjünk hazafelé.

6. Napkeleti bölcsek

Kémleltem a csillagos eget, egy feltűnően ragyogó fényes csillag azonnal magára vonta figyelmemet.

– Ez lesz az – kiáltottam fel boldogan – a betlehemi csillag! – Most egy karaván érkezése vonta magára érdeklődésemet, amely napkelet felől jött. A himbálódzó tevék jól meg voltak terhelve, mellettük tevehajcsárok balagtak fáradtan. Most feltűnt három előkelően öltözött tisztes idősebb férfi, akik felém közeledtek.

– A Messiás királyt jöttünk üdvözölni – mondták. – Láttuk csillagát napkeleten, eljöttünk, hogy bemutassuk neki hódolatunkat.

– Gáspár vagyok – szólalt meg egyikük mosolyogva. – Ő Menyhért – mutatott hosszú köntösbe burkolt társára –, ott pedig Boldizsár. Tudjuk a csillagok állásából és régi tekercsekéből, hogy most kell születnie a nagy királynak, amelyet fényes csillag jelez – mutatott az ég felé.

Mindannyian felfelé tekintettünk, de már a fényes csillag nem volt sehol. Kicsit zavartan néztünk össze, hiába kémleltük az eget, a csillag eltűnt.

– Pedig én is láttam – bizonygattam.

– Most merre menjünk? – kérdezte Gáspár tanácsalanel.

– Közel van ide Jeruzsálem – válaszoltam –, ott biztos tudnak felvilágosítást adni.

– Bemegyünk Heródeshez – mondta Gáspár –, hiszen ő a zsidók királya.

– Veletek tartok, hiszen én is a Messiást keresem – mondtam. Gáspárhoz csatlakoztam, ő volt a beszéde-sebb. El is mondta, hogy hetek óta úton vannak, bizony jó lenne már célba érni.

Jeruzsálemben nem kis feltűnést keltett a mi karavánunk. A nagy királyi palota előtt az őrség parancsnoka tartott fel bennünket. De nem kellett sokáig várakoz-nunk. Úgy látszik, Heródest megdöbbenettette a hír, hogy a zsidók újszülött királyát keresik. Elénk sietett drága aranyos köntösében. Szinte hadarva, nyugtalanul kért felvilágosítást, majd utasítást adott, hogy hívják össze a főpapokat és az írástudókat, akiknek válaszából megtud-ta, hogy Júda Betlehemében kell keresni, mert így szól az Írás:

– *„Te Betlehem, Júda földje egyáltalán nem vagy oly kicsi Júda nemzetségei között, hisz belőled származik majd a ve-zér, aki népemnek, Izraelnek pásztora lesz.”*

A ravasz Heródes mindenkit elküldött, csak bennün-
ket hívatott, és meggyőzően mondta:

– Menjetek, szerezzetek pontos értesülést a gyermek felől. Ha megtaláljátok, jelentsétek nekem, hogy én is el-menjek és hódoljak neki.

Láttam, hogy a bölcsek örömmel vették tudomásul a hírt. Most már semmi sem tartotta őket vissza, azonnal indultak is.

Alig hogy kijöttek a palotából, szinte felujjongtunk, mert lám, ismét megjelent a fényes csillag, mutatva az utat, amely Betlehembe vezet. Az öröm szinte szárnya-kat adott nekünk és csak a csillagot néztük, amíg az meg nem állapodott egy magányos házikó felett, amelyet cso-dálatosan beragyogott. Ott ült Mária, ölében trónolt az

Isteni Kisded, s csak úgy sugárzott róla a szeretet. József meghajolt a bölcsek felé, de Mária szinte megelőzte köszöntésével a három csodálkozó bölcset, akik leborulva fejezték ki imádó hódolatukat.

A bölcsek átadták ajándékaikat: aranyat, tömjént és mirhát. József vette át az ajándékokat, intve nekem, hogy segítsem azokat egy ládába elhelyezni.

– Csak királyoknak járhat ilyen csodálatos ajándék – suttogta József felém.

Mária kedvesen mondott köszönetet, felemelte öléből az Isteni Kisdedet, átadta a bölcseknek, hogy megcsodálják, magukhoz öleljék és lám, az isteni kegyelem szinte átsugározta a bölcseket.

– Ti most lettetek királlyá – mondta dallamos hangján Mária –, magasztaljátok ezért az Ég Urát, aki titeket ide vezetett.

Úgy éreztem, hogy nekem is jutott ebből a kegyelmi fényességből, én is királlyá lettem az Isteni Kisded által, akit Boldizsártól átvéve magamhoz ölelhettem.

A lemenő nap sugarai bearanyozták a kis házikót, amikor a három király búcsúzkodni kezdett. Mária egyszerű vacsorával kínálta őket, de azok udvariasan köszönve nem fogadták el, mondván, hogy karavánjuk a pusztában várakozik, és nagyon sietnek haza.

Másnap üzenetet kaptunk tőlük, hogy éjjel angyali jelenésre egészen más úton, Heródest elkerülve tértek haza országaikba, nehogy találkozzanak Heródessel.

7. Az Egyiptomból hazatérő Szent Család

Nem volt nehéz megtalálni a názáreti Szent Család otthonát. Ahogy kérdezősködni kezdtem József, az ácsmester után, körülvett egy vidám kis gyermekcsoport.

– Mi ismerjük Józsefet, kedves, jó bácsi! Mária néni is nagyon jóságos, nagyon szeret minket! És a kisfiuk, Jézus! Mindig vidám, mosolyog!

A gyermekek mellém szegődtek. Zegzugos utcákon vezettek el egy magasabban fekvő kis térre. Az árnyas olajfák közül kikandikált egy fehér házikó, amely a sziklás hegyoldalhoz volt építve.

– Itt is vagyunk – mutatott a házra egy fekete, göndörhajú fiúcska.

Hátizsákomból egy jó marék fügét vettem elő:

– Osszátok szét – adtam oda a fiúknak, akiket most már csak az édes füge érdekelt, amelyen nagy zsidobongással azonnal osztozkodni kezdtek. Sietve mentem a fehér házhoz, amelynek kapuja már ki is tárult a nagy zsidobongásra és ott állt Mária, mellette a gyermek Jézus. Krisztálysága hófehérség sugárzott Mária szeméből, a gyermek Jézus pedig mosolygott. Mária kedvesen intett, hogy menjek közelebb.

– A gyermek Jézust keresem – mondtam megilletődve –, hadd térjek be hozzá.

– Én pedig téged vártalak, hiszen már régi ismerősök vagyunk, tudtam, hogy el fogsz jönni!

Elém sietve átölelt.

– Köszönöm, hogy itt lehetek – csak ezt tudtam rebegni. Mária máris belémkarolva vezetett be a kedves kis názáreti házacskába. Leírhatatlan ennek az otthonnak a varázsa: ragyogó tisztaság, rend, egyszerűség. A kedves kis előtérben kerek asztalon virágok pompáztak, nagy korsók vízzel telve a fal mellett sorakoztak.

– Nem kívánsz mosakodni, kicsit felüdülni? – kérdezte a Gyermeke. Vízet öntött egy tálba, hogy felfrissítsem magam. Ő elsietett egy törülő kendőért.

– Bizonyára megéheztél és szomjas is vagy – mondta Mária. – De már készen is van az ebéd, éppen jókor jöttél! Szólunk Józsefnek, hogy jöjjön, siessen az asztalhoz, hiszen kedves vendégünk van.

József lépett be, és barátságosan mondta:

– Isten hozott közöttünk, érezd magad otthon.

– Bizony nem kis fáradság volt ezt összehozni – mutatott körbe József –, annyi bolyongás után végre megpihenni. Az a lelketlen Heródes a Gyermeke életére tört. Szörnyű éjszaka volt! – emlékezett József a szomorú történetre. – Az Úr angyala keltett fel álmomból, csak annyit mondott: *„Kelj föl, vedd a gyermeket és anyját és menekülj Egyiptomba és maradj ott, amíg nem szólok, mert Heródes keresi a gyermeket és meg akarja ölni.”*

Most Mária is odafigyelt, letette a nagy tálat az asztalra a gőzölgő levestel, kötényét lekötve maga előtt Jézus mellé ült, szinte védően átkarolva:

– Jaj, de borzasztó volt az az éjszaka, ahogy álmomból felriadva József suttogva elmondta, hogy milyen halálos veszedelem fenyegeti Gyermekeket, aki olyan békésen szunyókált kis ágyában. Sietve mindent összekapkodtunk, a legszükségesebb dolgokat; Jézuskát óvatosan ki-

emeltem ágyacskájából, fel sem ébredt, olyan mélyen aludt. Meleg takaróba göngyölve, a mécsest elfújva léptem ki a sötét éjszakába, karomban magamhoz ölelve az Isteni Gyermecket.

Olyan elevenen adta elő Mária a történetet, hogy szinte láttam, hogyan suhan ki lábujjhegyen, mint egy védő angyal, hosszú fehér köpönyegbe burkolva, nagy kendővel gyermekét takargatva.

– A szamárkát ki sem kellett vezetni, már ott állt nagy füleit hegyezve az ajtó előtt – vette át a szót József. – Gyorsan beszaladtam, ami kéznél volt, minden ottlevő elemózsiát egy nagy tarisznyába gyömöszöltem, a lámpát is leakasztottam a falról, és elfújtam. Még egy takarót terítettem a szamárka hátára, óvatosan ráültem Máriát a kis Jézussal. A gyermek most felsírt, mintha megérezte volna, hogy a kedves kis otthonból egy idegen, ellenséges országba kell menekülni.

Lélekben csatlakoztam a menekülő Szent Családhoz, óvatosan kémelve a kihalt utcákon, nem fenyeget-e valami veszedelem? Kiérve a városból a kis csacsira figyeltem, amely drága terhével mindjárt rátalált az Egyiptomba vezető útra. Hallgattam Mária suttogó imáját, amely mint egy csodálatos altatódal, ringatta álomba az Isteni Kisdedet. Majd Józsefhez csatlakoztam, aki egy zsoltárt imádkozott. Az égből kibújt az ezüstös hold, amely lámpásként világított az úton. A szamárka egy keskeny ösvényre tért le, amely minden bizonnyal sokkal biztonságosabb volt, mint az országút.

Milyen csodálatos volt ez a kis szent karaván! A Mennyei Atya szeretettel tekintett le rájuk. Az angyalok pedig őrizték az utat, amely a szabadsághoz vezetett.

És milyen dühös lehetett Heródes, amikor tudomást szerzett arról, hogy a bölcsek már visszatértek hazájukba! Hogyan lobbant haragra eszeveszett féltékenységében, kiadva a rettenetes parancsot: *„Betlehemben és környékén minden fiúgyermeket kétéves korig meg kell ölni. Így beteljesedett, amit Jeremiás próféta jövendölt: Ráchel siratja fiait, nem akar vigasztalódni, mert már nincsenek többé.”*

Szívemet összeszorította a fájdalom: hiszen ez mind előképe volt azoknak a szörnyű gyermekgyilkosságoknak, amelyeket ártatlan gyermekek ellen követnek el.

8. A názáreti otthon

Názáret már ismerős volt nekem, egyből rátaláltam Mária kedves otthonára, amelyet Gábiel angyal égi küldetése szentelt meg. Kopácsolást hallottam a ház vége felől, oda irányítottam lépteimet. Az asztalosműhelyben találtam magam, a frissen gyalult deszkák illata töltött be mindent. József nagy bőrkötényében éppen egy gerendát vett vállaira. Sietve köszöntöttem, megragadva a gerenda végét, hogy könnyítsek a terhén. József kiegyenesedett, mintha megismert volna, kedvesen rám mosolygott:

– Isten hozott, jókor jöttél, hogy kicsit segítsél! Jézust éppen elszalasztottam egy korsó vízért, nagyon megszomjaztam ebben a hőségben. – Megtörölte verejtékező homlokát egy kendővel, majd intett, hogy vigyük a gerendát az udvar közepére. Már éppen letettük terhünket, amikor megérkezett a Gyermek, egy cserépkorsót cipelve, amelyből locsogott a víz. Csodálkozva nézett rám, én meg sem tudtam szólalni a meglepetéstől. Ilyen szép, kedves gyermeket még soha nem láttam. Korsóját Józsefnek nyújtva odalépett hozzám, kedvesen átölelt. Szinte meg sem mertem mozdulni, de Ő belém karolva húzott maga után egy olajfa lombos ágaitól árnyékoló lócához; maga mellé ültetett, József pedig mellénk telepedett. Egy kis asztalkán üres cserépedények álltak sorban. Jézus színültig megtöltötte azokat friss vízzel, kínálgatva bennünket, hogy csak igyunk, van bőven a forrás vizében – mondta mosolyogva. Bizony jólesett a friss, üdítő forrásvíz. Jézus felállt, futott édesanyjához:

– Idehívom, hogy lássa, milyen kedves vendégünk van.

– Milyen szép itt minden – bátorkodtam megjegyezni.

– A szobákat is megmutatom – mondta József – ott minden bútordarabot magam készítettem. Természetesen Jézus is segített, ügyes ács lesz belőle. Itt most már végleg otthonra találtunk. – Végigsimította kezével rövid szakállát, messze merengő tekintettel a kék eget kémlelte, ahol fehér galambok szálltak.

– Rossz lehetett Egyiptomban – jegyeztem meg –, hiszen ott nem szívesen fogadják az idegeneket.

– Bizony – mondta József – nehezen boldogultunk. Szerencse, hogy a három királyok ajándékaiból volt egy kis tartalékunk. De aztán két alkalommal megjelent nekem álmomban az Úr angyala, értesítve Heródes haláláról, majd hogy menjünk Galileába. Máriának úgyis ez volt minden vágya, hiszen neki itt van az otthona. Hosszú, fáradságos út után megérkeztünk. Csodálatos, hogy Mária milyen otthonossá varázsolta ezt az elhagyatott házikót.

– De még inkább a te szorgalmas, ügyes munkád – vette át a szót Mária, aki ebben a pillanatban érkezett a gyermek Jézussal. Egyik kezében egy nagy szakajtóból friss gyümölcsök illatoztak. Asztalkára helyezte a kosarat. Megilletődve ugrottam fel, eléje sietve, hogy kezét csókoljak Neki, de Ő megelőzött, magához ölelve:

– Isten hozott, drága gyermekem, a mi kis názáreti családi otthonunkba.

Mária egyszerű kék köntösben, fején kendővel, amely leomló haját takarta, arca a napsütéstől egészséges pírban égett. Mosolygós nemes vonások, királynői fenség és

csodálatos házias egyszerűség. Szeméből annyi szeretet sugárzott, nem lehetett betelni szépségének varázsával. Szájából, mint friss forrásból csobogtak a szavak, ahogy kínálgatott, hogy vegyek a tálból, válasszak a gyümölcsökből, de én kicsit félszegen meg sem mertem mozdulni. Akkor Ő nyúlt egy szép nagy szőlőfürt után; keze finom, de kidolgozott volt. Köszönetet mondva vettem át az aranyos színű szőlőfürtöt.

Mária is közénk ült, József pedig áldást rebegett a Mennyei Atyának, aki ilyen bőséges, ízletes gyümölcsökkel látja el gyermekeit. Én meg csak néztem, néztem, nem tudtam betelni ezzel a kedves, meghitt, családi vendégséggel –, bárcsak mindig, mindig így lehetnénk itt. A kis Jézus szinte eltálalta gondolatomat, mosolyogva mondta:

– Én is azt szeretném, ha mindig együtt lehetnénk.

9. A tizenkét éves Jézus a templomban

A tizenkét éves Jézus, ahogy az írástudókkal beszélget, nem vitatkozik, csak kedvesen rámutat a lényegre, hogy Istent nem félni, hanem szeretni kell. Természetesen az okoskodó írástudók mindig az ellenkezőjét akarják bizonyítgatni, de Ő minden fondorkodásukra ügyesen megfelel és mindent arra vezet vissza, hogy ez a fő parancsolat, hiszen olvassuk az Írásban is: *„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legnagyobb, az első parancs. A második hasonló hozzá: Szeresd embertársadat, mint saját magadat.”*

Az idősebb bölcsek tanítói, akik az Írást szinte kívülről tudták, hiszen egész nap ezt magyarázták, csodálkozva néznek össze, és hol az egyik, hol a másik kíváncsian kérdezi:

– Te hol tanultál? Ki volt a Te mestered, honnan való vagy? – de a gyermek Jézus mosolyogva tért ki a válasz elől, inkább ő tesz fel kérdéseket. Ezen még jobban csodálkoznak. Figyelem a gyermek Jézust, nincs benne semmi fölényeskedés, tudálékosság. Illedelmesen szól, egész magatartása tiszteletről, szerénységről és egyszerűségről tanúskodik. Annyi tanulékonyosság és figyelem van benne, szinte lenyűgöz mindenkit.

– Kie ez a csodagyerek? – kérdi sűgva egy öreg tanító a másiktól.

– Az Atyámé vagyok – mondja a gyermek Jézus büszke öntudattal és mély tisztelettel.

- Ez természetes – nevet fel az egyik tanító mester, de a kíváncsi kérdések most elakadnak.

Meglepetve látom, hogy Mária és József utat tör a kíváncsiskodók gyűrűjén és mielőtt még valaki szóhoz jutna, Mária már előlép, karjait nyújtja, szinte magához rántja, öleli a gyermek Jézust, aki örömmel karolja át édesanyját. Mindenki tisztelettel néz Máriára, akinek ilyen csodálatos fia van. Most József is előre lép, szinte kikapja Mária karjaiból a gyermek Jézust, hogy oltalmazza, védelmezze, el ne engedje, miközben felcsendül Mária hangja:

- Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Lásd, apád és én szomorúan kerestünk.

A gyermek Jézus most kibontakozik József ölelő karjaiból, édesanyjához lép, megcsókolja kezét és míg tiszteletteljesen néz rá, csodálkozva kérdezi:

- De miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell fáradoznom?

Majd így folytatja:

- Ez az én Atyám háza. Itt vagyok igazán otthon. De csakhogy itt vagy kedves Édesanyám, hogy hiányoztál!

Márián látszik, hogy elfáradt a nagy keresésben.

- Menjünk, kicsit pihenjünk meg – szólalok meg. Mária kedvesen néz rám, most vette észre, hogy itt vagyok. Az egyik öreg tanító közbeszól:

- Nem maradhatna itt ez a gyermek? Csodálatos rabbit nevelnénk belőle!

József tiltakozva lép közbe, sietve tör utat a tömegben, én meg felkapom a gyermek Jézus batyuját, amelyben

majdnem megbotlottam. Mária kézenfogva a Gyerme-
ket, sietve követi Józsefet.

– Most nem pihenhetünk – fordul hozzám –, majd a
városon kívül.

A nagy oszlopcsarnok lépcsőin leereszkedve, sietve
megyünk egy nagy téren át. Mária már csupa mosoly és
kedvesség.

– Biztosan megéheztél, fiacskám!

– Nem, nem – felel a gyermek Jézus. – Annyian meg-
kínáltak a zarándokok közül, el sem tudtam fogyasztani,
még nektek is tettem félre. – Leveszi válláról tarisznyáját
és kínálgat bennünket. Van itt gyümölcs és lepényszerű
barna kenyér. Kedves unszolására meg is osztozunk a ta-
risznia tartalmán, eszegetve hagyjuk el a várost, míg egy
forrást megpillantva szomjunkat is csillapítjuk. Utána
egymásba karolva futunk le az Olajfák hegye oldalán.

– Ki lesz az első? – kérdezi a kis Jézus. – Cél az a nagy
olajfa, ott az út szélén.

– Gyere apu! – biztatja Józsefet, aki a batyukkal kicsit
lemaradt. De lám, mégis Mária az első, aki a nagy olajfát
elérte, ott tárt karokkal öleli magához a ziháló Jézust.

– De gyorsan tudsz te futni! – csodálkozik a gyermek
Jézus. – De – fordul felém – te is kitettél magadért azzal
a nagy batyuval a hátadon.

József odaérve megtörli homlokát:

– Ez jólesett – mondja felengedett vidámsággal –, de
legközelebb, ha versenyfutást rendezünk, akkor előtte
lerakom a csomagom.

– Úgy biztosan Te leszel az első! – mondja Mária ka-
cagva, vidáman.

Kicsit letelepedünk a terebélyes olajfa árnyékába, hogy kiszuszogjuk magunkat. Figyelem a madarak furcsa koncertjét. Egyre több kis énekes telepedik az ágakra és a vídám zenekar bennünket is boldog hálaénekre hangol.

- De jó így együtt lenni – sóhajtom, hol a gyermek Jézusra, hol Máriára, hol Józsefre tekintve: itt a Szent Család, itt a mennyország.

10. Jézus megkeresztelkedése

A Jordán folyó partján hatalmas tömeg hullámszik. Mind keresztelésre jönnek Jánoshoz, aki bűnbánatot hirdet. Átfurakodom a tömegen. Sikerült egészen közel jutnom Keresztelő Jánoshoz. Megcsodálom szikár, napbarnított arcát, hosszú sötét szakálla szinte a mellét veri, teveszőrből készült ruhát visel, csípőjét bőrvörs veszi körül. Botjára támaszkodva egy kiálló sziklán áll, amelyet a Jordán folyó vize nyaldos. Érces, dörgő hangon beszél:

– „A pusztába kiáltónak a szava:

Készítsétek az Úr útját,
egyensúlyozzátok ösvényeit!
A völgyeket töltsétek fel,
a hegyeket, halmokat hordjátok el,
ami görbe, legyen egyenessé,
a göröngyös változzék sima úttá,
és minden test meglátja az Isten üdvösségét.”

Viperák fajzata! Ki tanított arra titeket, hogy fussatok az eljövendő harag előtt? Teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsét! És ne mondogassátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! – Mert mondom nektek, van hatalma az Istennek, hogy ezekből a kövekből fiakat támasszon Ábrahámnak. A fejsze már a fák gyökerén van. Minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek.”

A tömeg felmorajlik, és valakinek utat nyitnak: zúgva, mint a harsona, hallatszik János hangja:

– Én csak vízzel keresztellek benneteket, de aki a nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy a saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni.

János szinte futva ereszkedik le a folyó sziklás oldalán, gyorsan követem őt, botladozva a köves parton.

A sokaságból kibontakozik Jézus hófehér köpönyegbe burkolt alakja. Keresztelő János alázattal kérdi:

– Nekem van szükségem keresztségedre, s Te jössz hozzám?

Megilletődve szemlélem, ahogy Jézus lehajol és felemeli Keresztelő Jánost, annyi szeretettel, kedvességgel és csendesen mondja:

– Hagyd ezt most! Illő, hogy mindent megtegyünk, ami elő van írva.

Most Jézus lekanyarítja válláról köpönyegét. Szolgálatkészen ugrok oda, hogy megfogjam, de egy fiatal, kedves arcú ifjú megelőz.

– Köszönöm, János – mondja Jézus. András, segíts levenni a felsőruhámat – szól oda Jézus egy tagbaszakadt, erős halászhoz, én pedig gyorsan letérdelve oldozgatom saruját. Többen is körülveszik, ahogy leereszkedik a vízbe. Csodálkozva nézem, milyen ezüstösen karikázik a víz körülötte, míg alámerül a folyóban. Mélységes csend lett, még a madarak is elcsitultak.

Szóltanul nézi mindenki, ahogy az Úr – akárcsak a többi bűnös – mélységesen megalázkodik, de ahogy felmerül a vízből és lassan jön fölfelé, sugárzó fényáradat veszi körül, amely egyre tündöklőbb. Megnyílik az ég és egy csodálatosan csillogó, kitért szárnnal lebegő, hófe-

hér galamb rajzolódik ki, amely az Úr Jézust szinte beárnyékolja, majd a fénylő jelenség szinte egybeolvad fenség alakjával. Kápráztató a szemnek, hiszen a napnál is fényesebb. Le kell hajolnom, térdre kell borulnom, nem lehet bírni ezt a káprázatos fényt és míg homlokommal a sziklás partot érintem, fenséges szózat, mint ezüst harsonaszó zúg le a felhőkből: *„Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik.”*

Mintha mély álomból ocsúdnának fel a körülállók: – Mi volt ez? – kérdezzetiek egymástól. Az Úr Jézus már ott áll tanítványai körében, akik sietve szárítgatják és adják rá ruháit. Gyorsan odaterítem köpönyegemet egy sziklára, mosolyogva foglal ott helyet, saruit akarom felsegíteni, de Ő egyes mozdulattal máris belebújtatja a lábát.

Lassan feláll, pár lépést tesz Keresztelő János felé, de ő szerényen hátrál a tömeg felé, mintha nem tartaná magát méltónak az Úr köszönetére és elvegyül a tömegben.

Én is úgy érzem, hogy most nem illő az Urat zavarni, aki átszellemülten indul el, szinte keresi a magányt, hiszen Mennyei Atyjának szavai ott zengenek lelke mélyén:

– Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik.

Ő most a Mennyei Atyjánál időzik, hogy beteljen annak szeretetével, hogy meghódítsa neki a világot. Igazából most teljesedett be a jóslat, amelyről Izaiás próféta írt:

– Az Úr lelke rajtam, mert felkent engem.

11. Az első tanítványok

A felkelő nap sugarai bearanyozták az Úr Jézus imában elmerült fenséges alakját. Keresztelő János tanítványainak egy kis csoportját látom lassan közeledni. Megismerem Jánost, a legfiatalabbat, aki éppen megszólította a mellette haladó fiatal, erős testalkatú férfit, aki szintén halász lehet, mert egy hálóféle volt vállára vetve.

– Te, András, feltétlenül el kell mondani Péternek és a többieknek, amit tegnap láttunk a Jordán folyónál, hiszen mesterünk, Keresztelő János erre hivatkozott. Márpedig amit Ő mond, az az igazság.

András bólintott:

– Elég ideje vagyunk már tanítványai, hogy higgyünk neki.

Melléjük szegődtem. Kedvesen, közvetlenül fogadtak, mint régi ismerőst. De beszélgetésünk félbe maradt, mert Keresztelő János jelent meg, határozott léptekkel közelített felénk. Még mielőtt köszönthettük volna, rámutatott az Úr Jézusra, aki most lassan elindult felénk a folyó partján:

– Nézzétek, az Isten báránya! Ő veszi el a világ bűneit.

– Mint egy harsona, zengtek Keresztelő János szavai. Az Úr megállt, mi pedig feléje fordultunk. Keresztelő János folytatta:

– Róla mondtam: A nyomomba lép valaki, aki nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én. Én nem ismerem, de azért jöttem vízzel kereszteni, hogy megismer-

tessem Izraellel. – Azután János átszellemült arca tanúsította: – Láttam a Lelket, amint galamb alakjában leszállt rá a mennyből és rajta is maradt. Magam sem ismertem, de aki megbízott, hogy vízzel keresztsz, azt mondta: „Akire látod, hogy rászáll és rajta is marad, az majd a Szentlélekkel fog kereszteni.” Láttam és tanúskodom róla, hogy Ő az Isten Fia. – János e szavakkal borult az Úr elé, homlokával illette a földet.

Mindannyian térdre borultunk, s szinte hangosan ismételtük:

– Íme, az Isten Báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit!
– Milyen csodálatosan mélyértelműek ezek a szavak! Kifejezik az Úr Jézus egész messiási küldetését, hiszen Ő annyi szelídséggel jött közénk, hogy magára vegye a világ, az egész emberiség bűneit. Milyen csodálatosan fogalmazott Keresztelő János a Szentlélektől megvilágosítva! Szinte ragyogó fenségben állt előttünk az Isten Báránya. Kimondhatatlan szépségben, ragyogó tündöklésben, komoly elszántsággal és mégis olyan csendes, kedves mosollyal bólintott felénk, mintha csak bemutatkozna: Valóban én vagyok az Isten Báránya, de én vagyok a Jó Pásztor is, aki életét adja a nyájáért.

Belegondoltam, hogy a világ végezetéig hányszor fogják elsuttogni, elrebegni a legnagyobb zeneszerzők, harogó énekkarral, harsonás zenekarokkal megremegetteni a templomok falait, hogyan fog ez felszállni a Szentháromság trónusa elé, hogyan fogják ezt odafent a Boldogságos Szűz Mária, a szentek és angyalok mély áhítattal, csodálatos akkordban zengeni:

Isten Báránya,
Te elveszed a világ bűneit,

irgalmazz nekünk
Isten Báraña,
Te elveszed a világ bűneit,
irgalmazz nekünk
Isten Báraña,
Te elveszed a világ bűneit,
adj nekünk békét.

Keresztelő János két tanítványával a Jordán felé igyekezett. Melléjük szegődtem. Egyszer csak látom: a Jordán partján az Úr Jézus fehérlő ruháját, köpönyegét szellő lebegteti, mintha csak integetne. A kis csoport megáll, Keresztelő János pedig örvendő szavakkal mondja, az Úr Jézus felé mutatva:

– Nézzétek, az Isten Báraña! – András és János az Úr felé siettek. Utánuk szaladtam. Láttam, hogy Jézus hátrafordult, megállt és kedvesen kérdezte:

– Mit akartok?

András vette át a szót:

– Rabbi, hol lakol?

Az Úr Jézus kedvesen mosolyogva intett nekik:

– Gyertek, nézzétek meg – mondta. Mi boldogan csatlakoztunk az Úr Jézushoz, közrefogtuk. De jó mellette menni! Közvetlen beszélgetés alakult ki köztünk. Észre sem vettük, már esteledett. A lebukó nap arany koronát vont feje felé.

– Itt betérünk egy kedves ismerőshöz – mondta az Úr –, nála biztosan meg is szállhatunk. Ha akartok, velem maradhattok, elbeszélgetünk.

Örömmel egyeztünk bele. Milyen csodálatos volt ez a meghívás, milyen közvetlen, milyen jó volt hozzánk az

Úr! Bárcsak mindig így lenne: nála megpihenni, Őt hallgatni, Őt csodálkozva szemlélni, hiszen Vele soha nem lehet betelni.

Bizonyára János és András is így érezhettek, mert csupa mosoly, derű sugárzott belőlük.

A Galileai-tó mellett Jézust látom közeledni a parthoz, ahol két halászlegény szorgoskodik halászcsonakjukban; figyelem, hogyan foltozgatják hálójukat. András egyszerre odaszól társához:

– Péter, ő az, akiről már beszéltem neked. Itt jön a Messiás, akit Keresztelő János Isten Bárányának nevezett.

Péter gyorsan kiugrik a csonakból, András pedig követi. Az Úr Jézus már ott áll előttük, még szóhoz sem jutnak, már szólítja őket:

– Gyertek, kövessetek és emberek halászává teszek titeket.

Péter és András egymásra néznek, majd ügyes mozdulattal kihúzzák bárkájukat a partra, én is segítek nekik a hálójukat összeszedni, az evezőket elhelyezni. Az Úr Jézus türelmesen várakozik rájuk, majd lassan megindul, ők pedig követik. Hozzájuk szegődöm. Mindez csendben történik, álomszerűen szép és természetes: az Úr hívott, mi pedig követjük.

Nem messze egy másik halászbárkánál is megáll Jézus.

– Ők Zebedeus fiai – szólal meg Péter –, atyjukkal, Zebedeussal és legényeikkel foltozgatják a hálókat.

Az Úr Jézus figyelmesen hallgat Péter szavaira, majd a két testvérhez, Jakabhoz és Jánoshoz fordul, hosszasan rájuk néz és int, hogy kövessék. A két fiatal halászlegény

megöleli atyját, és futva jönnek az Úr Jézushoz, aki átka-rolja őket, barátságosan int, köszöntve az öreg Zebede-ust, aki csodálkozva néz két fia után, mintha nem érte-né, mi az, ami körülötte történik. De megadással hajtja meg fejét az Úr szeretetteljes tekintete előtt.

Most már egy egész kis csapat követi az Urat. Milyen egyszerű is az Urat követni, minden okoskodás, ellenve-tés nélkül ráhagyatkozni! Bárcsak mindig így lehetne, hi-szen az Úr olyanokat hív, akik önként, ráhagyatkozva követik Őt.

12. A kánai menyegző

A kanyargós galileai úton vidám csapat halad. Zsoltárt énekelnek:

– Az Úr az én pásztorem, nem kell semmiben hiányt látnom.

A kanyarnál beérem őket. Az Úr Jézus halad középen, mintha fehérebb, ünnepibb lenne köntöse. Ő a közép-pont, feléje irányul minden figyelem. Kedvesen int felém:

– Gyere velünk, menyegzőre vagyunk hivatalosak Kánába.

János apostol biztatóan rám mosolyog. Köszönetet mondok a kedves meghívásért, majd Jánoshoz fordulok, hiszen annyi új tanítványt látok magam körül. János, mintha csak értené ki nem mondott kérdésemet, a mellette levő apostolra mutat:

– Ő a kánai Simon, aki rokona menyegzőjére hívott meg minket. Ő Fülöp, aki Bertalant hozta magával. Az ott Jakab, az Úr rokona, Tádé az a hosszú, sovány. Akik ott egymással beszélgetnek, azok Tamás és Máté: ez utóbbit Lévinek nevezték és gazdag vámos volt, de az Úr egyetlen szavára mindent otthagyott és hozzánk szegődött. Aki egy kicsit le van maradva, az karióti Júdás.

Szemben velünk egy vidám asszonycsoport közeledett, virágfüzéreket, kosarakat hoztak magukkal. A langyos szellő virágok, friss sülték, sütemények illatával keveredett. János odaszólt:

– Nézd, ott, legelöl megy Jézus édesanyja, Mária.

Csodálkozva nézek Mária felé; csupa mosoly, kedves-ség, derű. Két nagy kosarat is cipel, ízletes gyümölcsök-
kel megrakva. Jézus kedvesen köszönti édesanyját, át
akarja venni egyik kosarát, de János fürgén megelőzi. Én
is sietek, hogy a másikat átvehessem tőle. Nevetve adja
kosarát kezembe:

– Köszönöm – mondja –, igazán kedvesek vagytok.

A kánai Simon előre lép, Máriát üdvözölve mondja:

– Szaladok előre, viszem az örömhírt, hogy milyen
nagy megtiszteltetés éri a menyegzői vendégeket! – De
erre már nem kerül sor, vidám zeneszó hallatszik, ének-
lő csoport jön elénk, a násznagy legelöl és már távolból
kiált:

– Csakhogy itt vagytok, béke veletek! Nagyon vár-
tunk benneteket.

Fiatal lányok gyors tánclejtéssel vesznek körül ben-
nünket; csupa ének, furulyák sípja, lantok zenéje, kaca-
gás, mennyi öröm, napfény, derű, szinte gondtalan
mennyei boldogság! De engem leginkább az Úr Jézus
fenséges, mosolygós kedvessége köt le, ahogy mindnekít
szeretettel köszönt; és Mária, a boldog édesanya, aki a
sok vidám lány közül is szinte sugárzik tündöklő szépsé-
gében. Szerény kedvességgel fogadja az üdvözléseket.

A nagy sátrakat virággal díszítették, az asztalok szinte
roskadoznak a sok ínycenc falattól. Középen a vőlegény
és a menyasszony. A vendégek elhelyezkednek, minden-
kinek jut hely. Én János mellett maradok az Úr Jézussal
és Máriával. Minket a főasztalhoz vezetnek. Jézus és Má-
ria kedvesen ölelik meg az ifjú párt. Mária int nekünk,
Jánossal odavisszük az ajándékkosarakat. Felcsendül az

örömteljes hálaének, Jézus kitárt karokkal áldja meg az ifjú jegyespárt és foglal helyet a vőlegény jobb oldalán, míg Mária az asszonyok csoportjánál helyezkedik el. Most következik a szertartás, amelyet egy idős, szakállas zsidó pap vezet le. Majd hálaadó zsoltárokat énekelnek.

Utána kezdődik a menyegzős vendégség, a vidám, jókedvű falatozás, közben össze-összekoccannak a boroskancsók. János engem is kínálgat:

– Csak vegyél bátran, van itt választék, finom ez a sült bárány, vagy inkább csirkecombot akarsz? – és máris tányéromra helyez egy jó darab sültet és egy csirkecombot. Köszönettel fogadom a kedves kínálgatást, koccintva hörpintem fel az édes bort. Egyszer csak látom, hogy Mária beszélget a násznaggyal, aki egyre csóválja a fejét, majd a szolgálkkal tanakodik. Mária odasiet fiához, halankán szól neki, de jól értettem minden szót:

– Nincs több boruk. – Mária újra ismétli, de most már kérő hangon: – Nincs több boruk.

Jézus kissé meglepetve néz édesanyjára és szinte elutasítóan mondja:

– Mit akarsz tőlem asszony! Még nem jött el az időm – de szelíden mondja ezt. Mária mosolyogva, bizakodva néz fiára, aztán odainti a szolgálkat és fiára mutatva meggyőződéssel mondja:

– Tegyetek meg mindent, amit csak mond.

Az Úr Jézus körülnéz: Hat kőkorso állt a fal mellett, mindegyik két-három mérős. Jézus így szólt:

– Töltsétek meg vízzel a korsókat! – A szolgálk minden habozás nélkül színültig telehordták a korsókat friss

vízzel. Ekkor azt mondta nekik: – Most merítsetek belőle és vigyétek oda a násznagynak! – odavitték.

Amikor a násznagy megízlelte a borra vált vizet, nem tudta honnan való, a szolgák azonban, akik a vizet merítették, tudták. Hívatta a násznagy a vőlegényt és szemére vetette:

– Először mindenki a jó bort adja, csak amikor már megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te meg mostanáig tartogattad a jó bort!

A szolgák természetesen szétröpítették a hírt a csodálatos eseményről.

Mária csupa mosoly, kedvesség: anyai szeretettel öleli át szent fiát és suttogja:

– Köszönöm, köszönöm, tudtam, hittem, hogy segíteni fogsz.

Jézus kedvesen nyújt nekem is a vízből lett borból. Valóban, szinte új erőre kaptam egyetlen kortytól. Ő mosolyogva néz rám.

A kánai menyegző szinte előképe a szentmisének, ennek a csodálatos királyi vendégségnek, amelyre mindannyian meg vagyunk híva, ahol a legnagyobb csoda történik: a bort változtatja az Úr saját drága szent vérévé!

13. A csodálatos halfogás

Egy napsugaras nyári reggelen láttam az Úr Jézust állni a Genezáreti tó partján. Fenséges fehér ruhás alakja a víz tükrében csillogott. Jóleső érzés volt nézni Őt, és jól esett a közelsége is. Intett nekem:

– Menjünk a bárkákhoz – mutatott a messzeségbe, ahol két halászhajó ringatózott a tó ezüstös hullámain. Boldogan ugrottam fel. Láttam, mennyi sok ember se-reglett össze, hogy hallgassák tanítását. Tétovázva követtem, kedves mosollyal szólt hozzám:

– Gyere csak utánam.

Péter apostol gyorsan ugrott a partra, hálójukat mosogató társai mellé, hangosan üdvözölte az Urat:

– Mester, foglalj helyet a bárkámban, hiszen egyre jobban szoronganak körülöttem. – Az Úr Jézus mosolyogva intett köszönetet Péternek és közben beszállt a bárkába. Péter felém fordult:

– Gyere, lökjük be a bárkát. – A sekély vízbe gázolva, gyorsan toltuk a bárkát kissé beljebb, míg ránk nem szólt a Mester: – Elég lesz – majd leült az evezős padra. Gyorsan beszálltam Péter után, hiszen a bárka nagy, volt hely bőven. Az Úr Jézus mögött foglaltunk helyet. Közben az emberek sokasága ellepte a partot. Az Úr Jézus intett nekik, hogy telepedjenek le, majd a szelíden ringó bárkából szólt hozzájuk. Érces hangja messze csengett. Tanította a népet, akik figyelmesen hallgatták, hiszen Isten szólt hozzájuk. Így még soha, senkit nem hallottak

beszélni! Mesélt és magyarázott. Megmutatta a Mennyei Atyát, aki a Gondviselőnk, a Jóságos, az Irgalmas, a leginkább Szeretetre Méltó Atyánk. Teljes meggyőződéssel biztatja őket, hogy „csak kérjétek, kapni fogtok, zörgetek, megnyitják nektek, keressetek és találni fogtok.”

– Különben – fejezte be beszédét –, bármit kértek a nevemben a Mennyei Atyától, Ő megadja azt nektek.

Az idő mintha megállt volna. A Genezáreti tó hullámai szétvitték csengő szavait. Néha megcsobbant a víz, egy ezüstös halacska ugrott fel, majd halkán visszalocsfant. Az Úr ránézett a halászokra és szólt Péterhez:

– Evezetek a mélyre és vessétek ki hálóitokat. – Péter vonakodva nyúlt az evező után:

– Mester –, egész éjszaka hiába fáradoztunk, nem fogtunk semmit, de a Te szavadra kivetem a hálót.

Én is örömmel nyúltam az evező után, máris távolodtunk a parttól. Néztem, az emberek szinte csodálkozva álltak fel, de nem mozdultak a parttól. Figyelték minden mozdulatunkat, ahogy a lapátot merítettük, majd hagytuk siklani a víz felületén, hogy újabb lendülettel vigyük előbbre a hajót. Péter szólt hozzám:

– Elég lesz, húzd be az evezőt. – És máris nyúlt a nagy háló után, intett, hogy segítsék. Meglóbálva, nagy ívben hajítottuk a hálót a vízbe. Az Úr Jézus felállt, mintha áldást mondana; éreztem, hogy feszül a háló. Péter elkiáltotta magát:

– Mester, ez csodálatos! – majd intett a másik bárkának, hogy segítsenek. A két nagy bárka egymáshoz simult, s nem győztük a sok halat a hálóból a bárkába emelni. Ennyi halat életemben nem láttam. Szebbnél-

szébb ezüstös pikkelyű kövér pontyok, keszagszerű hosszú halak, harcsák. Az Úr Jézus mosolyogva állt a hajó orrában. Intett, hogy evezzünk kifelé.

Péter alig tudott mozdulni a sok haltól, úgy borult az Úr lábához, egyik padkába megkapaszkodva, szinte felzokog, amikor mondja:

– Uram, menj el tőlem, mert bűnös vagyok. – Minket pedig bűntudat és félelem szállt meg, hiszen közelről tapasztaltuk meg a nagy csodát.

Ahogy lassan közeledtünk a parthoz, hallottam az Úr szavát, aki biztatóan tette Péter vállára kezét:

– Ne félj, ezentúl emberhalász leszel.

A parthoz érve én is segítettem kivonszolni a zsákmánnyal telt bárkákat. Az emberek a csodálattól szinte megkövülten álltak, de az Úr Jézus biztatta őket:

– Jöjjetek közelebb és vegyetek a halból, mindenkinek jut bőségesen! – Az apostolok nekigyürkőzve osztogatták a halakat. Ki a kötenyét, ki tarisznáját tartotta oda, nevetve, kacagva örvendeztek a nem várt, bőséges ajándéknak.

Az Úr Jézus lassan távolodik, és mi követjük őt: Péter, Jakab, János és a többi tanítvány.

„Mindenüket elhagyva nyomába szegődnek.” Egyiküknél sincs hal, egyiküknél sincs semmi, semmi – úgy, ahogy vannak, követik az Urat, tudatában annak, hogy már nem lesz szükség hajókra, hálókra, vagyis vége a mindennapi megszokott halászéletnek. Most kezdődik a nagy kaland, az emberek halászása.

Rádöbbenek, hogy ez az első feltétele az emberhalászás nagy feladatának: mindentől függetleníteni magun-

kat, semmi földihez nem ragaszkodni és az Úr Jézust követni, teljesen gondviselő szeretetére hagyatkozva.

Hálásan tekintettünk az Úrra, aki biztatóan mosolygott reánk, szinte beborít bennünket szeretetével. Hiszen ezt kell nekünk is megértenünk: csak szeretettel lehet emberek halászává lenni.

Az Úr Jézus után ballagtam, akinél semmi nem volt, szabadon, könnyedén járt, a szél lebegtette széles, vállára vetett kék kendőjét. Tanítványai is mind olyan szabadon mozogtak, nincstelenek, szinte semmi nem kötötte őket a földhöz, gondtalanok, vidámak voltak. Hátra tekintettek a tó felé, ahol már kezdtek széledni az emberek, halakkal megrakodva.

14. A nyolc boldogság hegyén

Az Úr Jézus tanítványaival együtt lassan ballag a hegyi ösvényen, amely egy zöld gyeppel, vadvirágokkal borított tornácszerű magaslatba torkollik. Messze a Genezáreti tó tükre csillog a napfényben. Csodálatos a kilátás szépsége: a kék ég kupolája mindent befed, csak itt-ott egy kis fehér felhőcske. Szinte közel érezzük magunkat a mennyországhoz, minden olyan tágas, szabad, friss.

Az Úr Jézus kitarja karjait az emberek felé, akik minden felől előzőnlík a hegyoldalt. Egy kis sziklás emelkedés szinte hívogatja, hogy ott megpihenjen. Odafutok, ráteritem a köpönyegemet, hogy oda üljön. Kedvesen rám mosolyog, helyet foglal, int, hogy mi is telepedjünk le. Az Úr Jézus feltekint a magasba, arca csodálatos, a mosolygó szépség, boldogság, kedvesség. Hangja, mint harsona tölti be a hegyet és a völgyet, de még a kéklő messzeség is visszhangozza csodálatos zengését. Ahogy megszólal, nem lehet levenni róla a tekintetet, mintha mindegyikünknek külön-külön szólna. Emlékezetemből kitörölhetetlenek szavai:

- Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.
- Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.
- Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.
- Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelvek vele.

- Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.
- Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.
- Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.
- Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa.
- Boldogok vagytok, ha miattam gyaláznak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak énmiattam. Örüljete és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok. Így üldözték előttek a prófétákat is.

Néma, szinte döbbenetes csend követte Jézus szavait. Csak a madarak hozsannáznak, a szél orgonál a messzi fák felől. Az Úr Jézus feláll, lassan körütekint. Ez az Ő trónbeszédje, ez az Ő nagy programja, de homlokegyenest ellenkezik a világ felfogásával, ezt nem lehet érteni, ezt élni kell. Elszakadni a világtól, mindentől, amit az kíván, a kemény életet választani, amely állandó lemondás, de szabaddá is tesz. Megérteti, hogy semmink nincs, de minden a miénk.

Szomorkodni igazából csak a bűn miatt lehet, mert az távolít el Istentől. Ám az isteni irgalom minden bűnt befed, mindent megbocsát, mindent elfelejt; és ez az igazi vigasztalás, hogy így övéi vagyunk.

Csak szelídséggel lehet minden erőszakon győzedelmeskedni. A szelíd, a kedves, a jóságos, a nagylelkű mindent elérhet, övé igazából a világ, a föld, minden.

Az igazság ismerete: Istent mind jobban ismerni. Nála megpihenhet nyugtalan szívünk. Mert hol van az igazság? – Csakis Istennél, aki az igazság teljessége. És a leg-

nagyobb igazság – amire keveset gondolunk –, hogy teljességében csak akkor tud kibontakozni az igazság, ha szeretve vagyunk és voltunk Istenben. És csak az lehetne fő törekvésünk, hogy ebben a szeretetben mindig megmaradjunk. Ez az igazságok igazsága.

Isten minden művénél nagyobb az Ő irgalma. Olyan, mint a világot körülölelő óceánok zúgása; minden gyarlóságunkat, bűnt magával sodor, állandóan tisztít és felemel. Megszabadít a bűntudattól, magával sodor, hogy az isteni szeretet végtelen óceánjában minden újjá születék. És mivel minden irgalom, mindenből kegyelem lesz, ha belevetjük magunkat az isteni irgalom végtelenségébe.

A gyermeki tekintet ártatlansága a tiszta lelakiség mélységéből fakad. A tisztaság teszi vonzóvá az ember egyéniségét, fenséges, szépséges bájt kölcsönöz a léleknek, amely sugárzik a tiszta ember tekintetéből. A tisztaság a kegyelem ragyogása, fény, amely betölti az emberi lélek mélységeit, amely ellenállhatatlanul vonz, szinte elbűvöl, mert a tisztaság fényében látjuk meg az Istent.

A békeesség a lélek harmóniája, a kiegyensúlyozott egyéniség, amely mindenkire hatást gyakorol, amely minden erőszakot legyőz, amely hatalmassá, erőssé teszi a lelket. Isten fiainak legyőzhetetlen fegyvere és hatalma, amely egyre jobban Isten Fiához tesz bennünket hasonlókká.

Az igazságért meg kell szenvedni. A rossz, a gonoszság, a hazugság mindig üldözi az igazságot, vagyis a jót, mert a gonoszság nem tud létezni a jók üldöztetése nélkül. De mindezt mosolyogva elviselni, tudatában annak, hogy ez a mennyország belépőjegye.

Minden üldöztetésnek, bánalomnak, kigúnyolásnak, meghurcoltatásnak az öröme az, ha azt az Úr Jézusért viseljük. Ha Érte szenvedhetünk, aki annyit szenvedett értünk. Ha érte megaláznak, akit a földig meggyaláztak. Ezért kell örülnünk, ujjonganunk, mert méltónak találhatunk: legalább ennyiben hasonlíthatunk az Úr Jézushoz, hogy Érte szenvedést, gyalázatokat viselünk.

A tömeg széteszlott. Nem fogadta ujjongó tapssal ezt a székfoglalót. Az emberek, akik világiasan gondolkodnak, nem tudták összeegyeztetni az életükkel, hiszen ők csak földi boldogságot hajszolnak.

Az Úr Jézus ott állt, szinte kicsit szomorúan nézett a távozó sokaság után.

– Jézusom – fohászkodtam – add, hogy mind jobban megértsem és magamévá tegyem a Te programodat, mert nem akarok mást itt, földi életemben, csak Téged követni, a Te tanításodat ismertetni és megértetni és ezzel másokat boldoggá tenni. Az a boldogság, amit másokra sugározok, visszavetődik rám, mert ez a Te tanításod lényege: boldogságot adni, mindent szeretetből tenni és viselni és így elnyerni azt a boldogságot, amit Te ígérsz.

15. A Jó Pásztor és a tékozló fiú

Csodálatosan nagyok Isten művei, de mindennél nagyobb az Ő irgalmassága.

– Irgalmasságot akarok és nem áldozatot – mondja az Úr. Milyen lenyűgözően ismerteti ezt az Úr Jézus a Jó Pásztorról és a tékozló fiú esetéről szóló példabeszédében!

– Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyenek. Én vagyok a Jó Pásztor. A jó pásztor életét adja juhaiért. A béres azonban, aki nem pásztor, akinek a juhok nem sajátjai, otthagyja a juhokat és elfut, amikor látja, hogy jön a farkas. A farkas aztán elragadja és szétkergeti őket. Én vagyok a Jó Pásztor, ismerem enyéimet és enyéim is ismernek engem. Mint ahogy az Atya ismer engem és én ismerem az Atyát. Életemet adom juhaimért.

A lankás, fűvel borított legelőn már messziről fehérlik a nyáj. Ahogy közeledem a bárányok felé, egyre csodálatosabb és lenyűgözőbb a békességesen legelő juhok, bárányok nagy tömege. Néha egy-egy kis bárány ugrik fel anyja mellől, a napfényben mintha táncot lejtene, annyi életöröm, annyi báj van mozdulataiban.

A juhászkutya csaholva szalad felém, de egy kedves, ismerős hang megállásra kényszeríti. Az érces hang felé fordulok, öröm tölti el szívemet: Jézus hófehér, bő köpönyegbe burkolódzva beszélget egy öreg pásztossal, aki botjára támaszkodik. A pásztor lábánál jóízűen legelész

egy hosszúfűlű csacsi. Háta jól meg van pakolva, farkával a legyeket hessegeti. Illedelmes köszöntésekre felfigyel az Úr Jézus és a pásztor is bólint:

– A többi tanítvány – mondja az Úr Jézus felém fordulva – már előre ment. Csak János van itt a közelben, de menjünk mi is, lassan beérjük őket.

Megsimogatom a csacsi fülét, elkészönve az öreg pásztortól indulunk Jánossal a nagy lejtős réten lefelé. A csacsi hosszasan iá-zik, ő is köszön a maga módján. A nagy, szürke juhászkutya farkcsóválva követ bennünket.

Az Úr Jézus, ahogy elindul, visszafordul a nagy, fehér-lő nyáj felé. A közelben egy patak ezüstös csíkja kanyarog a sziklás mederben. Az Úr Jézus megáll, föltekint a kék égbe. Messzire hangzik szava:

– Én vagyok a Jó Pásztor! – Tekintete mintha az egész nyájat átölelné, amikor csendesesen, szinte suttogva folytatja:

– Életemet adom juhaimért.

Ezt annyi bensőséggel mondja, átélve e szavak jelentőségét, mélységét, hogy szinte beleremegek. Igen, igen! Itt áll előttem a Jó Pásztor.

– A Jó Pásztor, mindig ez volt a példaképem – folytatja az Úr Jézus felém fordulva. – Gyermekkoromban édesanyám mindig róla mesélt. A mi nagy ősről, Dávidról, aki mint fiatal pásztorgyerek, életét kockáztatva síkra száll, legyőzi a farkast, amely rabolni akart a nyájból, fut a medve után, amely elragadt egy báránycsaját; botjával harcol meg érte és megmenti. A jó pásztor, aki-ből hős lesz: egy parittyával leteríti a kérkedő Góliátot. Majd Izrael királya lesz, jó pásztora népének. Én vagyok a jó pásztor, aki ismerem enyéimet és enyéim is ismer-

nek engem. Arra törekszem, hogy mint jó pásztor, dús legelőkre, friss forrás vizéhez vezessem a rámbízottakat. Számon tartom őket, külön-külön mindegyiket ismerem, nevükön szólítom őket. Hallgatnak szavamra, követnek. Ha egy elkóborol, megyek utána, nem sajnálom a fáradságot, a tövises bozótból is kimentem, bekötözöm sebeit, vállamra veszem, meg sem dorgálom, csak átölelem: örülök, hogy megtaláltam.

Jézus valóban a Jó Pásztor, aki a végletekig elmegy nagylelkű odaadásában, életét is készséggel adja az ő juhaiért, báránykáiért.

– Jézusom – fohászkodom –, add, hogy nekem Te légy mindig a példaképem. Adj nekem jópásztori szívet, amely mindent magához ölel, adj jópásztori lelkiséget, hogy minden embertestvéremben Téged keresselek, lássalak és főképpen a rászorulókon készséggel segítsek, nem kímélve magam, csak másokért éljek!

Megállapodunk egy olajfa lombjai alatt. Egy mezítlás, fiatal, rongyos öltözetű fiú közeledik felénk. Az Úr Jézus hozzám fordul:

– Ez a szegény vándor koldus bizonyára éhes, adjatok neki enni.

Gyorsan hátraszaladok az asszonyok csoportjához, akik készséggel pakolnak egy kosárból kenyeret, sülthalat és gyümölcsöt. A fiatal fiú gyorsan nyúl a friss kenyér után és mohón elkezd falatozni mindenből, amit kínálunk neki. Az Úr Jézus mosolyogva nézi az éhes fiú lakmározását, majd csendesen elkezd példabeszédét a tékozló fiúról:

– Egy embernek volt két fia. Így szólt az ifjabbik az atyjának: Atyám, add ki a vagyomból a rám eső részt. És megosztotta köztük a vagyont.

Nem sok idő múlva aztán a kisebbik fiú összeszedte mindenét, messze tartományba költözött és ott eltékozolta vagyonát, mivel feslett életet élt. Miután pedig mindent elköltött, nagy éhség támadt abban a tartományban, úgyhogy nyomorogni kezdett. Akkor elment, elszegődött annak a tartománynak egyik polgárához, aki kiküldte őt a mezejére disznókat legeltetni. Szívesen megtöltötte volna gyomrát azzal az eleséggel, amit a disznók ettek; de senki sem adott neki. Amikor azután magába szállt, ezt mondta: Atyámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Felkelek, elmegyek atyámhoz és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened és nem vagyok immár méltó, hogy fiadnak hívjanak. Tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. És elment Atyjához.

Amikor még távol volt, meglátta őt az atya, megesett rajta a szíve, odafutott, a nyakába borult és megcsókolta őt. Szólt neki a fiú: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened és nem vagyok immár méltó, hogy fiadnak hívjanak. Az atya azonban így szólt szolgálának: Gyorsan, hozzátok ki a legszebb ruhát, adjátok rá. És húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára! És hozzátok elő a hizlalt tulkot, vágjátok le és együnk és vigadjunk. Mert ez a fiam halott volt és megelevenedett; elveszett és megtaláltatott. És elkezdtek vigadni.

A nagyobbik fiú pedig a mezőn volt és amikor hazajövet közelgett a házhoz, meghallotta a zenét és a táncot. És előszólított egyet a szolgák közül és megtudakolta,

mi az. Az pedig így felelt neki: Öcséd jött meg és atyád levágatta a hízott tulkot, mivel egészségben nyerte őt vissza. Ekkor az megharagudott és nem akart bemenni. Atyja azért kimenve kérlelte őt. De ő így válaszolt atyjának: Íme, ennyi esztendeje szolgállok neked; parancsodat soha meg nem szegtem és te nekem soha nem adtál egy kecskegödölyét sem, hogy barátaimmal vigadjak. Amikor pedig ez, a te fiad megjött, aki parázna nőkkel emésztette fel vagyonodat, levágattad neki a hízlalt tulkot. Az pedig így szólt hozzá: Fiam, te mindenkor velem vagy és mindenem a tied; vigadoznod és örvendezned kellene hát, hogy ez, a te testvéred halott volt és megelevenedett, elveszett volt és megtaláltatott.”

Néma csendben hallgattuk az Úr lebilincselő szavait. A koldus fiú is abbahagyta a falatozást, szemében mint ha könnyek csillogtak volna. Valamennyien magunkra ismertünk a tékozló fiúban. Most döbrentünk rá igazán az isteni szeretet és irgalom végtelen jóságára.

Itt nem volt mit kérdezni: hála és köszönet töltötte el szíveinket. Milyen jó, milyen nagylelkű, szeretetre méltó a mi jóságos Mennyei Atyánk, hiszen Jézus Őt állította eléink fenséges szavaival.

Az ámuldozó koldus fiúnak megtömtem tarisznóját útravalóval. A Mester pedig már felfelé kapaszkodott a hegyre; ment imádkozni, Mennyei Atyjával találkozni.

16. A Miatyánk

Ahogy közeledem egy kis olajfa liget árnyékot adó lombos fái felé, egyre hangosabban sodorja felém a szél a zsoltárima szövegét. Most már látom az Úr fehér, szinte sugárzó alakját. Még mielőtt odaköszönhetnék a kis csoportnak, hallom Péter hangját:

– Mester, taníts meg minket imádkozni! – Az Úr Jézus az égre emeli tekintetét, széttárja karját, arca átszellemülten ragyog:

– Amikor ti imádkoztok, így imádkozzatok – mondja: – Mi Atyánk, aki a mennyben vagy, szenteltessék meg a te neved – E szavaknál megáll, feltekint, felém is int, hogy telepedjek le a tanítványok közé, majd újra elkezd:

– *Mi Atyánk* – szinte ízleli e szavak édességét, kívánja, hogy megértsük ennek jelentőségét, hiszen Neki mindegy a Mennyei Atya. Minden gondolata, fohásza, lélegzetvétele, szíve dobbanása. Egész lényét, lelkiségét, egyéniségét eltölti a Mennyei Atya, akivel Ő teljesen egy, akitől jött, hogy földi test szerinti életének minden idejét, percét, másodpercét az Atya töltsse be. Ebben oldódik fel, most van igazán elemében, amikor a Mennyei Atyára irányítja és felkelti figyelmünket. Mennyi lelkesedéssel, milyen sugárzó tekintettel, szinte az éggel egybeolvadva suttozja:

– *aki a mennyekben vagy* – Ő látja a Mennyei Atyát, akinek sugárzó szépsége benne tükröződik, mintha von-

zaná a mennyország, a messze kéklő ég, az ezüstös felhők, a ragyogó napsugár, amely mint egy tündöklő híd köti össze az eget és a földet.

– *Szenteltessék meg a neved* – zengi, mint a harsona. E szavaknál mélyen meghajol, mintha látná az angyali karok mély hódolatát, mintha ezt harsonáznák az angyalseregek, zúgó tengerek, harsogva a szelek az örök *Sanc-tust: Szent vagy, szent vagy, szent vagy, mindenség Ura, Istene*. Milyen klasszikus tömörségű egybefoglalása, hogy „Szenteltessék meg a neved”.

– *Jöjjön el az országod* – egyenesedik fel Jézus, mert szeretetével akar mindent meghódítani a Mennyei Atyának, mert az Ő országa a szeretet, a béke, az egység, a szabadság, vagyis az igazság. Szelíd tekintete most acélosan csillog, hiszen Övé minden hatalom a mennyben és a földön. De ezt senkire nem akarja ráerőltetni, hiszen az Ő hatalma a szelidség, az alázat, a jóság, az irgalom és a szeretet.

– *Legyen meg az akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is*.

Ez az akarat pedig a mindent átölelő szeretet, amely állandóan teremt, életet, boldogít, örömet, békességet sugároz, amely csodálatos harmóniát teremt égen, földön egyaránt. Mindent átölel, elválaszthatatlan egységet alkot és ez az egység a legnagyobb hatalom, a legyőzhetetlen szeretet, amely mindig csak alkot, örökön cselekvő, a legcsodálatosabb művész.

– *Minden napi kenyerünket add meg nekünk ma*.

Az Úr Jézus az aranykalászos mezők felé tekint, amelyek zizegve hullámoznak. Az áldott mindennapi kenyér, amelyben annyi az életerő, a keménység, az íz, a

lágyság! Milyen csodálatos adománya ez a Mennyei Atyának, amely egyben az égből alászállott szent kenyeret is jelenti, az Ő testét a világ életéért. Mennyi minden bennefoglaltatik a kenyér fogalmában! A munka, az áldás, veríték és boldogság, mulandóság és halhatatlanság. „Aki eszi az én testemet, örökké él.” Erre gondolhat most az Üdvözítő, amikor szinte magához öleli kitárt karjával a ringó aranykalászos búzatáblákat.

– S bocsásd meg vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

Az Úr Jézus mosolygós arca elkomorodik, hiszen Ő az örök főpap, aki azért jött, hogy elégtételt adjon az egész emberiség bűneiért. Ő a nagy hídverő, aki keresztségével összeköti az eget és a földet, az egyetlen nagy közvetítő a Mennyei Atya és az emberiség között. Ő, aki minden bűnért elégtételt ad, látja a bűn szörnyűségét, utálatosságát, minden rossznak okozóját, de látja a Mennyei Atya mindennél nagyobb irgalmát, amely minden elképzelést meghalad, amely minden művénél nagyobb, hatalmasabb. Mi sem természetesebb ezek után, mint hogy nekünk is meg kell bocsátanunk minden ellenünk vétkezőnek, akármilyen szörnyű, vétkes gyűlöletből is fakadjon az. Minden ellenszenvet ki kell küszöbölni, mindig mentegetni az ellenünk vétkezőt: a szerencsétlen nem tudja mit tesz, nem gondolta át, milyen körülmények készítetik, micsoda vétkes tudatlanság vagy örökölt hajlamok. Megbocsátani, elfelejteni, minden neheztelést eltávolítani. Érezni a megbocsátás örömét nagylelkű felemelkedést jelent az irgalmas, jóságos Mennyei Atya felé.

– *És ne vigy minket a kísértésbe, hanem szabadíts meg a gonosztól.* – Az Üdvözítő imára kulcsolta kezét. A gonosz, a Sátán kísértése elkerülhetetlen, hiszen Őt is megkísértette a Sátán, amikor negyven napig böjtölt, imádkozva készült nagy missziójára. Hogy mire merészkedik, aljas arcátlansággal még Urát, Istenét is kísérteni próbálja! Gőggel, hatalommal kérkedve, de az Úr egyetlen szavával megmutatja, el lehet némítani. Csak egy a fontos, nem szóba állni, nem paktálni a Sátánnal! „Távozz Sátán! Meg van írva: Uradat, Istenedet imádd, s csak neki szolgálj.”

Nem Isten visz bennünket a kísértésbe, hanem a Sátán. Viszont ennek a próbatételnek meg kell lennie, mert szabad akarattal ajándékozott meg minket Isten. Ám Ő ahhoz is elég erőt ad, hogy megszabaduljunk a gonosztól, ezért fohászkodunk, mert erőnkön felül soha nem próbál meg bennünket.

Az Úr Jézus vonásai kisimulnak és hozzáfűzi:

– Azért kell mindig imádkozni, mert az imádság a földön a legnagyobb hatalom. Hiszen bármit kértek a Mennyei Atyától az én nevemben, megkapjátok azt. De mindig a Mennyei Atya akaratához kell igazodni, hiszen Ő tudja, mi nekünk a legnagyobb jó. Az alázatosság, az élő hit, az állhatatosság és főképpen a szeretet, az kölcsönöz legyőzhetetlen hatalmat az imádságnak. A közös imádságnak hatalmas az ereje, hiszen akkor én is köztek és veletek imádkozom. Tanuljatok tőlem imádkozni, jöjjetek hozzám, hiszen az imádság olyan fontos a léleknek, mint a testnek a levegő. Az imádság a Mennys ország anyanyelve.

Csodálatos, hogy az imádság, mint Jákob lajtorjája, állandóan kapcsolatban tart bennünket a mennyországgal. Az angyalok állandóan jönnek-mennek fel és le, viszik imáinkat, hozzák az ég áldását. A szentek közössége is velünk imádkozik és legfőképpen és leginkább a Mindenszentek Királynéja, aki egyenesen a Szentháromság trónusánál fogadja és továbbítja imáinkat, esdekli le meghallgattatásunkat az Ő Szent Fia által.

Körülnéztem. Az apostolok mind imára kulcsolt kézzel, áhítattal néztek fel az Úr Jézusra, aki áldón tárta szét karját felettük. Lassan felocsúdva többen is kérlelték az Urat, de egyben köszönetet is rebegve: – Uram, taníts minket imádkozni!

Akaratlanul kicsúszott a számon: – Uram, de jó lenne együtt imádkozni!

Az Úr Jézus kedvesen lépett hozzám: – Nagyon helyes, akkor tanuljátok meg együtt, mondjátok utánam – és lassan, tagoltan elkezdtük a Miatyánkot imádkozni, nem is tudom hányszor, de egyre jobban átérezve ennek az imádságnak a gyönyörű szépségét, erejét. Kitörölhetetlenül vésődött lelkembe a Miatyánk minden szava, amelyre Ő, a Nagy Mester tanított.

17. A csodálatos kenyérszaporítás

Hatalmas tömeg vette körül az Úr Jézus fehérlő alakját, aki a dombtetőről szólt a sokasághoz. Egy fiúcska tarisznyával a vállán furakodott előre. A nyomába szegődtem. Ide-oda lökdösődve így kerültünk az apostolok kis csoportjához, akik hangosan vitatkoztak, hogy már szólni kellene a Mesternek, hogy küldje el a nagy néptömeget, akik már napok óta kitartanak mellettük, hiszen nincs mit enniük.

– De a Mester is – jegyezte meg Péter – biztosan ki van már éhezve ennyi tanítás után.

A kis fiúcska odaszólt nekem, kinyitva tarisznyáját, amelyből öt barnára sült cipó és két sült halacska kandikált elő. Péter odaszólt mellette ülő társának:

– András, te szólj a Mesternek.

A kisfiú közbeszólt, tarisznyáját nyújtva András felé:

– Ezt szívesen odaadom a Jóságos Mesternek.

András megsimogatta a fiúcska fejét:

– Majd szólok a Mesternek, gyere csak mögöttem.

Melléjük szegődtem. Amikor odaértünk az Úr közelébe, éppen akkor állt fel, és körülhordozta tekintetét:

– Honnan veszünk kenyeret, hogy legyen mit enniük? Kétszáz dénár áru kenyér sem elég, hogy csak egy kevés jusson is mindenkinek – mondta Fülöp.

András apostol előállt, hogy van itt egy fiúcska, akinek öt cipója van és két hala. – De hát mi ez ennyi nép-

nek? – kérdezte szakállát simogatva. De lám, Jézus azonnal felfigyelt:

– Hozzátok ide azt a kisfiút!

A fiúcska félénken lépett elő. Jézus mosolyogva, két kézzel emelte fel őt tarisznyájával együtt, magához ölelte, óvatosan letette a földre. Feltekintett az égre, hátát adva Mennyei Atyjának, megáldotta a cipókat és a két halacskát, amelyet még mindig a kisfiú tartott kezében. Aztán a tarisznya száját jól széthúzta és a frissen sült kenyér illata terjengett a levegőben. Majd szólt az apostoloknak, hogy telepítsék le csoportokban az embereket és osszák szét a kenyeret és a halat, de bőségesen, mert az emberek már nagyon éhesek.

A kis fiúcska csak ámult-bámult velem együtt, hogy a nagy üres kosarak, amelyeket összehordtak az apostolok, hogyan telnek meg friss cipókkal, sült halacskákkal. És nem hogy elfogyna, hanem mintha egyre több lenne. Ő is szívesen segített volna, de egészen lenyűgözte, hogy a tarisznyájából nem fogytak el a cipók és a halak.

Nagy vidámság lett, mindenki majszolta a kenyeret, a ropogós sült halakat, egyre csak dicsérték, hogy ilyen finomat még nem ettek. Most már Jézus is letelepedett, a fiúcska pedig melléje. Az apostolok is visszaérkeztek, de még mindegyik kosarában volt maradék kenyér és hal.

– Akkor – mondták a tanítványok – most már Te is egyél!

Jézus szeretettel simogatta meg a kis fiúcska göndör haját. Meleg cipót nyújtottak Jézusnak, hallal is kínálták. Majd nekem is egy egész cipót és halacskát nyújtott, amelyet megköszöntem. Csak azután kezdett Ő is falatozni velünk együtt. A kis fiúcska volt a nap hőse, Jézus

úgy is mutatta be: – Tulajdonképpen ez a nagylelkű fiúcska vendégelt meg titeket.

Az asszonyok és a leányok is előkerültek, nagy korsóikból friss vízzel kínálgatták az étkezőket. Az egyik jószágos arcú asszony Jézushoz sietett:

– Fiam – rebegte –, köszönöm, hogy enni adtál nekik; éhesek, fáradtak voltak, most felüdültek.

– Édesanyám – felelt mosolyogva az Úr Jézus, és maga elé vette a kisleányt –, nézd ezt a kis leányt, ő mindenét odaadta, amije volt, amit édesanyja bepakolt neki a hosszú útra, hogy követhessen engem. Ő mindenét adta és lám, hány ezren laktak jól az ő öt cipőjéből, két halacska-jából! Nézd, már hozzák is az összeszedett maradékot. Mennyi van? – kérdezte Pétertől.

– Tizenkét kosár – felelte Péter apostol lelkendezve.

Jó volt így, együtt lenni Jézus édesanyjával, az apostolok lelkendező csoportjával, a jóllakott emberekkel. Itt ott egy-két ének is felcsendült.

Egyszer csak arra figyeltem fel, hogy egyre többen hangoztatják a csodákat, amelyeket Jézus végbevitt és így beszéltek:

– Bizonyára ez az a próféta, akinek el kell jönnie a világba.

Jézus észrevette, hogy körül akarják venni, erőszakkal meg akarják tenni királynak. Áldását adta reánk, és szinte észrevétlenül elvonul a hegyek felé. Máriával és a kisleánnyal vágyakozva nézünk utána: de jó lenne vele menni, mindig nála maradni!

– Kedves gyermekeim – szólt hozzánk Mária –, imádkozom azért, hogy mindig Vele lehessetek.

18. Az élet kenyere

A tavon gyorsan siklott a bárka, amelyben a tanítványok eveztek. Péter és János között foglaltam helyet. A ringatózás már majdnem elaltatott, amikor heves szél kerekedett, a hullámok fel-le dobálták a bárkát.

– Csak itt lenne a Mester – mondta Péter. – Egyszer én már megjártam – folytatta –, akkor is viharos volt a tó. Egyszerre csak a Mestert látom közeledni a hullámokon járva, mintha csak a parton sétálgatna. Meg is ijedtünk. Megkértem, hogy odamehessek hozzá, Ő bátorítóan intett, hogy jöjj. A vízbe ereszkedtem és indultam feléje, ám egy hatalmas hullám száguldott felém, és ettől úgy megijedtem, hogy egyszerre inamba szállt a bátorság, kezdtem is süllyedni. – Mester, kiáltottam, segíts, mert elveszek!

Ő máris ott állt mellettem bátorítóan: – Miért félsz, te kicsinyhitű? – és karját nyújtva kiemelt a vízből és besegett a bárkába. Egyetlen intésére a vihar teljesen elcsendesült.

Lebilincselve hallgattam Péter apostol szavait, és lám, feltűnt a távolban, a hullámok tetején felénk közeledő hófehér alak. A tanítványok össze-vissza kezdtek kiabálni. Az egyik félelmében, a másik örömeiben. János lelkesedve kiáltotta:

– Ő az, a Mester! – Már ott is volt köztünk. Amint megérintettem ruháját, még csak nem is volt vizes. Alig ocsúdtunk fel álmélkodásunkból, a bárka már partot ért.

Szótlanul, csodálkozva követték a Mestert, aki nagy léptekkel haladt előre, sietve, mint akit várnak. És lám, a messzeségből nagy csoport ember tűnt fel, akik szinte futva közeledtek. Mire jobban szétnéztünk, már hatalmas tömeg gyűrűje vett körül bennünket. Valaki felkiáltott a tömegből:

– Mester, hogy kerültél ide?

Az Úr Jézus megállt és intett, hogy telepedjenek le. Szeretettel nézett körül, majd, mint a nagy tanító mester szólt a körülötte kuporgó tömegnek:

– Kerestetek, mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok. De ne romlandó eledelért fáradozzatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre.

Többen közbekiáltottak:

– Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgot vigyünk végbe?

– Az tetszik Istennek – válaszolta Jézus határozottan –, ha hisztek abban, akit küldött.

Megint többen közbeszóltak:

– Hadd lássuk, milyen csodajeleket viszel végbe, akkor majd hiszünk neked. Mit tudsz tenni?

Innen is, onnan is kiáltoztak:

– Atyáink mannát ettek a pusztában.

Jézus erre azt mondta:

– Bizony, bizony mondom nektek: Nem Mózes adott nektek kenyeret az égből, hanem Atyám adja nektek az igazi kenyeret. Mert az az Isten kenyere, aki alászállt a mennyből és életet adott a világnak.

Erre így szóltak hozzá:

– Urunk, adj nekünk ebből a kenyérből!

Az Úr Jézus fenséges nyugalommal jelentette ki:

– Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, többé nem éhezik, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha.

Ez az isteni szeretet valósága, egyetlen mondatba sűrítve:

– Én vagyok az élő kenyér. Bizony, bizony mondom nektek, aki hisz bennem, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannát ettek a pusztában, mégis meghaltak. Én vagyok a mennyből alászállott kenyér, aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.

Hallottam, hogy egyre nagyobb a zshivajgás. A zsidók így vitatkoztak egymás között:

– Hogyan adhatja ez testét nekünk eledelül?

Az Úr Jézus nem vonta vissza egyetlen szavát sem, sőt inkább megerősítette a mondottakat:

– Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a vérét, nem lesz élet bennetek. De aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, s feltámasztom az utolsó napon. Az én testem ugyanis valóságos étel, s a vérem valóságos ital. Aki eszi a testemet és issza a véretem, az bennem marad, én meg benne. Engem az élő Atya küldött s általa élek, így az is élni fog általam, aki engem eszik. Ez, a mennyből alászállott kenyér nem olyan, mint az, amelyet atyáitok ettek és meghaltak. Aki ezt a kenyeret eszi, az örökké él.

A zsidók fejüket csóválták, szikrázó megjegyzéseket tettek:

- Érthetetlen ez a beszéd, hogyan adhatja nekünk a testét?

- Kemény beszéd ez, ki hallgatja!

Az Úr Jézus egyedül maradt velünk, az apostolok kis csoportjával. Szomorúan fordult a tizenkettőhöz:

- Ti is el akartok menni?

Péter felelt neki:

- Uram, kihez mennénk? Tied az örök életet adó tanítás. Mi hisszük és tudjuk, hogy Te vagy az Isten szentje.

Az Úr Jézus arca kicsit felderült. Felbátorodva suttogtam:

- Add Uram, hogy soha el ne hagyjalak Téged és éltesen engem mindig az Élet Kenyere! Add nekem minden nap ezt a csodáaltos eledelt, hogy mindig és mindörökké Veled lehessenek: egy szív, egy test, egy lélek.

19. A kafarnaumi százados

Milyen nagy tömeg veszi körül az Úr Jézust Kafarnaumban! Most megpillantok egy kis csoport római katonát, akik nagy ügyel-bajjal törnek utat az Úr Jézus felé közeledve.

– Utat a római századosnak! – kiáltják a katonák. Csatlakozom hozzájuk, hogy én is az Úr Jézushoz fura-kodhassak. A katonák parancsnoka sietve lépdél közöttük. Magas, szikár, tiszteletet parancsoló az alakja, látszik, hogy feldúlt. Az Úr Jézus megáll, tanítványai körbeveszik. A római százados tiszteleg, lekapja sisakját, mélyen meghajol:

– Uram – mondja kérő hangon –, szolgám bénán fekszik otthon és rettenetesen kínlódik.

Az Úr Jézus kedvesen fogadja a százados köszöntését és egyszerű természetességgel válaszol:

– Megyek, és meggyógyítom. – Látszik, hogy a százados meglepődik. Csodálkozva néz fel a Mesterre. Engem is meglep, hogy a pogány századosnak első kérésére milyen készségesnek mutatkozik az Úr. Milyen jóságos, milyen nagylelkű! A százados féltérdre borulva halkan tiltakozik:

– Uram, nem vagyok méltó, hogy betérj házamba. Csak szólj egy szót és szolgám meggyógyul. Magam is alárendelt ember vagyok, katonák szolgálnak alattam. Ha azt mondom egyiknek: Menj el, elmegy. A másiknak: Gyere ide, odajön hozzám. Vagy szolgámnak: Tedd

meg ezt, megteszi. – Az Úr Jézus körül néz és hangosan, hogy mindenki hallja, így szól:

– Bizony mondom nektek, Izraelben nem találtam ekkora hitet.

Lenyűgöző volt ez a jelenet. Láttam, hogy a kíséző katonákat is egészen meglepte az Úrnak ez a közvetlensége. Most felegyenesedve mondja az Úr, csengő hangon:

– Menj, legyen úgy, ahogy hitted!

A százados megkönnyebbülten sóhajt fel, tisztelettel emeli fel jobb karját. Én is felállok, nézem a katonák tétozáló alakját. A százados hálásan köszönetet mond.

A szavak, amelyeket a százados élő hittel mondott, nemcsak szolgájának egészségét eszközölték ki az Úr Jézustól, hanem milliók és milliók fogják térdre borulva ismételni: *Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem.*

20. A szamariai asszony

A tűző nap melegében fáradtan haladtunk előre. János apostol egy kanyarnál előre futott, majd boldogan felkiáltott: – Nézzétek, ott van Jákob kútja! – A völgybe tekintve, hűs fák árnyékában látszott egy kő kút pereme. Sietve indultunk lefelé, közben János szól a többieknek:

– Menjünk be a városba élelmet szerezni!

Az Úr Jézus fáradtan leült a kút kőperemére, lábához ültém. Látom, hogy ringó léptekkel nagy korsóval a vállán, kezében merítővödör, egy szamaritánus asszony jött. Mintha észre sem venne bennünket, odament a kúthoz, letette korsóját. Jézus megszólította:

– Adj innom!

Az asszony meglepődve kérdezte:

– Hogyan, zsidó létedre tőlem, szamariai asszonytól kérsz inni?

Az Úr Jézus szelíden válaszolt:

– Ha ismernéd Isten ajándékát s azt, aki azt mondja neked: adj innom, inkább te kértél volna tőle és ő élő vizet adott volna neked.

– Uram – mondta erre az asszony –, hiszen vödröd sincs, a kút pedig mély, honnan vehetnél hát élő vizet? Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki a kutat adta nekünk s maga is ebből ivott fiaival és barátival együtt?

Jézus így felelt:

– Aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szóló vízforrás lesz benne.

Az asszony csodálkozva tett egy lépést az Úr felé; lebi-lincselte az Úr magasztos beszéde, megérezte, hogy valami rendkívüli eseménynek lesz tanúja. Szinte egészen megváltozott magatartása és így szólt:

– Uram, adj nekem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé, s ne kelljen idejárnom meríteni!

Jézus így válaszolt:

– Menj, hívd el a férjedet és gyere vissza.

– Nincs férjem.

Az Úr szinte erélyesen válaszolt:

– Jól mondod, hogy nincs férjed, mert volt ugyan öt férjed, de akid most van, az nem a férjed, így igazat mondtál.

Az asszony arcát szégyenpír öntötte el:

– Látom, próféta vagy – majd halkra fordította a szót, alig lehetett érteni, csak utolsó szavaira figyeltem fel: – Tudom, hogy el kell jönnie a Messiásnak.

Az Úr Jézus felállt:

– Én vagyok az, aki veled beszélek.

Az asszony szinte megremegett, leborult, homlokával illette a sziklás földet, majd felugrott, mindent otthagya rohant a város felé. Csodálkozva néztem az asszony után; lelkesen vitte hírül a városba, hogy látta a Messiást, aki mindent feltárt előtte.

Közben a tanítványok – eledellel megrakodva – megérkeztek. Csodálkozva néztek a samariai asszony után, de

nem kérdeztek semmit. Letelepedtek, és egy abroszszerű kendőre kirakták az edelt: kenyeret, sajtot, túrót, szőlőt, fügét, almát. Kínálgatták:

– Mester, egyél – de Ő a távolba nézve halkán mondta:

– Van eledelem, csak nem tudtok róla.

Péter megkérdezte tőlem:

– Csak nem hozott neki valaki enni? – Tagadólag ráztam a fejem. Jézus már meg is magyarázta:

– Az én eledelem, hogy annak akaratát teljesítsem, aki küldött és elvégezzem, amit rám bízott. De ti csak egyetek! – és áldón emelte kezét a teríték fölé.

Az apostolok hozzáláttak jóízűen falatozni, engem is kínálgattak. János és András leengedték a kútba a vödöröt, amelyet az asszony hagyott ott, én meg odatartottam a korsót, amelyet színültig megtöltöttek a forrás friss vizével.

Közben egy nagy csoport samaritánus közeledett, élükön a samariai asszony. Kérlelték az Urat, hogy menjen városukba, szívesen látnák vendégül Őt és tanítványait. Az Úr Jézus elfogadta meghívásukat.

A samariai asszony mosolyogva felém fordult:

– Nem volt őket nehéz meggyőzni, amikor elmondtam, hogy mindent beolvasott nekem.

Közben a korsó kézről-kézre járt. Én is egy jót húztam a friss vízből, amely egészen felüdít. Néztem, hogy ezek a gyűlölködő samaritánusok milyen szépen megbékültek: Jézus ránk sugárzó szeretete egy családdá formált bennünket.

Megtöltöttük az asszony korsóját, összeszedelőzködünk. Indultunk Szamaria felé. Legelől az Úr Jézus, mosolyogva ment meghódítani a szíveket.

– Igen, Jézusom, Te vagy a Messiás, az élő vizek forrása. Aki belőled merít, soha nem szomjazik meg többé. Veled akarok élni, belőled kegyelmet, életkedvet, örömet meríteni. A Te szavadra szomjazom – a Te szereteted töltse el szívemet, lelkemet!

21. A házasságtörő asszony

Ünnepi hangulat uralkodik a városban. Hangos kiáltózásra leszünk figyelmesek. Egy asszonyt cibálnak, hosszú fekete haja szétomlik vállán, gúnyos megjegyzések hangzanak. Egy vállas férfi nagy kővel a kezében hadonászik:

– Házasságtörésen kaptuk az asszonyt, visszük megkövezni.

A dühös emberek már oda is érnek hozzánk. Jézus lába elé lökik a szerencsétlen fiatal asszonyt, aki könnyezve rimánkodik, hogy ne bántsák. Az Úr Jézus felsegíti, most középen áll az asszony. Az írástudók és farizeusok Mózes törvényére hivatkozva kiabálják, hogy meg kell kövezni az asszonyt. Megdöbbenve nézem ezt a jelene-tet, a dühtől eltorzult arcokat.

Az Úr Jézus lehajol és ujjával írni kezd a földre. Egyszerre nagy csend lesz, csak az asszony zokogása hallatszik. A bűnös asszony olyan bűnbánóan esdekel bocsánatért, mintha csak tudná, hogy bírása előtt áll.

Az Úr Jézus mit sem hederít a vádaskodó farizeusokra. Az asszonyra mutat és hangosan mondja nekik:

– Az vesse rá az első követ, aki bűntelen közületek!

A karok leereszkednek.

Az asszony odaborul az Úr lába elé. Az Úr Jézus újra lehajol, látom, mintha tovább írna, ki tudja, tán az otthelyi vádaskodók bűneit írja sorba. Tehetetlen dühükben zavartan lépegetnek odább az emberek, kezdve az öre-

gekkel, akik leginkább vádaskodtak. Lassan szétoszlik a tömeg, nem marad ott senki.

- Asszony! - mondja az Úr, feláll, körütekint: - Hol vannak, akik vádoltak? Senki sem ítél el?

Az asszony tétovázva válaszol:

- Senki, Uram.

- Én sem ítéllek el - szól az Úr megbocsátó szelídséggel -, menj, de többé ne vétkezzél!

Felsegítem a földről az asszonyt. Először félénken, majd határozott gyors léptekkel távolodik, mintha mély álomból ocsúdott volna fel.

- Jézusom! - borulok az Úr lába elé. - Lám, én is szégyen bűnös vagyok. Milyen jóságos, milyen megbocsátó vagy! Nem akarlak soha többé megbántani; adj erőt, adj kegyelmet, hogy soha ne vétkezzem tudatosan, és tanuljak Tőled, aki szelíd és megbocsátó vagy, hogy én se ítélkezzem soha mások felett.

22. Mária Magdolna

Simon farizeus előkelő, nagy háza előtt többen is ácsorognak az utcán. Látom, hogy János apostol éppen belép a nagy kapun. Gyorsan hozzá szegődöm, ő mondja:

– A Mestert meghívták vendégségbe velünk együtt. Gyere te is, jut még neked is hely.

A teremben nagy a nyüzsgés, szolgálók hozzák tálon a finom sülteket. Az Úr Jézus a házigazda, Simon mellett foglal helyet, aki tartózkodó merevséggel kínálja a Mestert, hiszen a vendégek minden mozdulatát figyeli. Némelyek rosszállóan csóválják a fejüket. Egyesek meg is jegyzik:

– Mit keres itt ez a Názáreti Jézus?

Egy üres helyet fedezek fel az Úr Jézushoz közel, egy alacsony zsámolyt. Felfigyelek egy asszonyra, aki gyors, ügyes mozgással surran be a szolgálk között és illatos alabástrom edényével már ott is áll az Úr Jézus mögött. Szolgálatkészen átveszem tőle az alabástrom edényt, amelyből csodálatos illat árad. A hosszú, vöröses hajú asszony fiatal, szép vonásait szinte eltorzítja a fájdalom, szeméből csak úgy patakzanak a könnyek. Odaborul az Úr lábához és könnyeivel öntözi, majd hajával törölgeti, megcsókolja. Feléje nyújtom az alabástrom edényt, csillogó könnyein keresztül mintha rám mosolyogna és az edény olaját az Úr lábára keni. Illatos felhő terjeng az egész szobában. A farizeus meghökkenve nézi. Többen

is méltatlankodva felugrálnak helyükről, és félhangosan mondogatják:

– Ha ez próféta volna, akkor tudná, hogy miféle asszony ez a bűnös nő, aki Őt érinti.

Jézus odafordul a farizeushoz, komoly, szinte dorgáló hangon mondja:

– Simon, szeretnék neked mondani valamit.

A farizeus zavartan mondja:

– Mester, beszélj!

– Egy hitelezőnek két adósa volt, az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Nem volt miből megadniuk, ezért mindkettőnek elengedte az adósságát. A kettő közül melyik szereti majd jobban őt?

Simon kicsit bizonytalanul válaszol:

– Úgy gondolom az, akinek többet engedett el.

Jézus bólint, de inkább Magdolna felé:

– Helyesen ítéltél – majd egészen az asszonyhoz fordul és így beszél tovább, rámutatva Mária Magdolnára:

– Látod ezt az asszonyt; Bejöttem házádba, te nem adtál vizet a lábamra, ez pedig könnyeivel öntözi és hajával törli meg. Nem adtál békecsókot nekem, ez pedig mióta bejöttem, szüntelenül csókkal illeti a lábamat. Ezért mondom neked – emelte fel az Úr hangját – megbocsátást nyernek az ő nagy bűnei, mert nagyon szeretett. – Majd mosolyogva hajol le Mária Magdolnához:

– Akinek kevesebbet bocsátanak meg, az kevésbé szeret.

Mária Magdolna szemét újra előntik a könnyek, de ezekben már a boldogság tükröződik.

Jézus kedves szeretettel mondja a feloldozás boldogító szavait:

- Bűneid bocsánatot nyernek.
- Hited megmentett téged, menj békességgel!

Az asztaltársak előbb némán nézik ezt a jelenetet, aztán egyre hangosabb a megjegyzések áradata:

- Ki lehet ez, hogy a bűnöket megbocsátja? Nem halottunk még ilyet – botránkozva csóválják fejüket.

Magdolna meg sem tud mozdulni, szinte földbe gyökerezett lábakkal csak az Urat nézi. Valami nagy átalakulás mehet végbe benne, egyre csak azt suttogja:

- Köszönöm, Uram, köszönöm, köszönöm. – Az Úr Jézus tekintetéből szeretet sugárzik feléje. Lassan, áldón emeli fel kezét, szinte suttogva ismétli újra:

- Menj most már békével, megbocsátattak bűneid.

Érzem, tudom, hogy ezek a feloldozást jelző szavak nekem is szólnak és minden bűnösnek, aki megsiratja bűneit. Odasúgom Mária Magdolnának:

- Menjünk most már békességben.

Amikor kiérünk a zsúfolt teremből, felszabadultan, mint két gondtalan, boldog gyerek futunk át az utcán egy olajfa árnyékába.

- Milyen jószágos a Mester – mondja boldogan Mária Magdolna –, soha, soha nem felejtettem megbocsátó szeretetét!

23. Jézus és a gyermekek

Egy csoport hangosan nevetgélő gyermeket látok, több édesanya karján cipeli kicsinyeit.

- Hová oly sietve? - kérdezem az egyik fiatal asszonyt, akinek karján édesen szunyókál egy göndör hajúpici gyermek.

- Itt van a Mester, ott, abban a nagy fehér házban szállt meg.

- Sietünk - mondja egy másik -, hogy még mielőtt elmegy, áldja meg gyermekeinket. Az Ő áldása többet ér mindennél.

Ahogy közel érünk az olajfák árnyékában meghúzódó házhoz, éppen kijön Péter apostol, nyomában János és András. Integetnek, hogy csendesebben. Péter apostol széttárja karjait:

- Egy lépést se tovább - mondja erélyesen -, a Mester már napok óta tanít, már hangja is alig van, most alszik, nem lehet Őt felkelteni.

János is csitítgatja a gyermekeket.

- Pedig mi úgy szeretnénk, ha megáldaná a gyermekeinket - könyörög egy asszony.

- Akkor várjatok, majd ha felébred.

De az Úr Jézus váratlanul megjelenik a lépcsőn, mosolyogva, frissen, üdén. A gyermekek már futnak is feléje. Az Úr Jézus hangja erélyesen, ellentmondást nem tűrően cseng:

- Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa!

Kitárt karokkal öleli magához a gyermekeket, akik belé csimpaszkodnak, körültáncolják, vidám kacagásuktól hangzik a ház tája.

Jézus egy széles padra ül, egy nagy olajfa árnyékába, térdén lovagoltatja, magához öleli a kicsinyeket, akiket a boldog édesanyák feléje nyújtanak. Mindegyiket külön-külön megáldja.

Most tanítványai felé fordul, akik közben kiözönlöttek a házból, s figyelmeztetően mondja:

- Bizony mondom nektek, hogy aki Isten országát nem úgy fogadja, mint a gyermekek, az nem jut be oda.

Lassan felállva egy kis leánykát nyújt anyjának.

- Aki egyet befogad a gyermekek közül, engem fogad be, mert ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába.

Péter, aki az előbb erélyesen tiltakozott, most szelíd kedvességgel ajánlja, kihoz egy kis édességet, gyümölcsöt, meg kalácsot a kicsinyeknek. Az Úr Jézus helyeslően bólint. Besietek a házba Péter apostollal együtt. Láttom, hogy Mária, Jézus édesanyja egy ablakmélyedésből lép ki, sietve fut az asztalhoz és egy nagy fonott kosárba szedi az édes szőlőfürtöket. Péter egy nagy korsót tölt meg kecsketejjel, én meg összeszedek öt-hat poharat és sietünk a gyerekek közé. Mária kedves mosollyal osztogatja a gyümölcsöket.

- Na, gyerekek, ki szomjas, itt a friss, hűtött kecsketej! - kiáltja János, velem együtt tartja a poharakat, Péter meg csak töltögeti az édeskés tejet. A gyermekek nagy

zsivajgással vesznek körül bennünket. Az Úr Jézus a fiatal édesanyákkal beszélget, akik tanácsokat kérnek tőle.

Aztán Jézus körbejár, simogatja, nevükön szólítgatja a kis, nevető csöppségeket, mindenkihez kedves, figyelmes, mindenkinek tudja a nevét.

Valóban, bár lennénk olyan gondtalan, kacagó, kedves gyermekek, akiknek semmi gondjuk, bajuk, akik csak szeretni és ölelni tudnak! Ők már itt a földön ízlelik a Mennyország boldogságát. Ez lesz a mi örök, nagy jutalmunk: odafenn lehetünk, mint boldog, gondtalan, játszadozó gyermekek, Mennyei Atyánk színe előtt.

24. Jézus Betániában

A Mester éppen most fejezi be gyönyörű hasonlatát a magvetőről, aki széles ívben szórta szét az arany búzamagokat, földjének szélén kezdve a magvetést.

Péter magyarázatot is kér. Az Úr Jézus feléje fordulva természetes egyszerűséggel válaszol:

– Az út szélére eső magokat felcsipegetik a madarak, a sziklára esők pedig nem tudnak gyökeret verni. A bojtorján közé esőket elfojtja a gaz. Csak ami jól megművelt földbe esik, az hoz bő termést.

– Vagyis – jegyzem meg – a mi szívünk legyen jól megművelt.

– Helyes gyermekem, ez a lényeg – mondja az Úr mosolyogva.

– És ne legyenek a szívünkön keresztül-kasul vezetők utak – jegyzi meg András.

– Se pedig kőszikla vagy bojtorján – fűzi hozzá János.

– Na lám, ezt megértettétek, tehát – emeli fel hangját az Úr – rajtatok múlik, milyen lesz a termés.

Csendben megyünk tovább, a zöldellő liget egyre hangosabb a madarak füttykoncertjétől.

– Már itt is vagyunk Betániában! – kiált fel Tamás.

– Ugye betérünk Lázárékhoz? – kérdi Fülöp.

– Bizony, jó lesz ott már kicsit megpihennünk, elég fárasztó volt ez az út, a gyomrunk is korog – mondja Júdás élénken. Az Úr Jézus meggyorsítja lépteit:

- Tudom, ott már nagyon várnak bennünket.

Egy nagy fehér épülethez érünk. Fehér galambok szállnak egy fiatal asszony körül, aki búzamagokat szór nekik. Amikor észrevesz bennünket, szinte ledobja kosarát, úgy fut elénk és lelkenedezve kiáltja:

- Mester, Rabboni, csakhogv itt vagy, már úgy vártunk!

A háttérben megjelenik Lázár és Márta. Szinte körülrajongják a kedves vendéget, hangos kacagás, kedves hívogató szavak:

- Térj be hozzánk, hiszen itt otthon vagy!

Mária és Márta minket is üdvözlönek. Az Úr Jézus Lázárba karol, úgy indul befelé a házba, míg az asszonyok előreszaladnak.

Mária kényelmes helyet készít a szeretett mesternek, Márta már hozza is a nagy tálat, Mária pedig önti a friss vizet Jézus lábára és megmossa. A szolgáló leányok a mi lábunkat is megmossák. Bizony jólesett ez a kedves fogadtatás!

Megpihentünk a hűs, árnyékos fák alatt. Mária az Úr lábánál ülve szinte szomjasan itta szavait, amelyek csengtek, mint a csendes patak csobogása. Jól értettem az Úr Jézus tanítását, amely a gondviselő jóságos Mennyei Atyáról szól, aki táplálja az ég madarait, öltözteti a mezők liliomait, aki felkelti napját jókra, rosszakra egyaránt, aki elárasztja szeretetével az egész világot. Mindent éltet, mindent boldogítani akar.

Márta viszont ki-be szaladgál a nagy nyitott konyha ajtaján, ahonnan ínycsiklandozó illatok szállnak. Nagy

fehér kötény lebeg előtte, amikor szinte szaladva jön az Úr elé:

– Uram – mondja méltatlankodva –, nem törődsz vele, hogy nővérem egyedül hagy szolgálni?

Az Úr Jézus félbeszakítja tanítását, mintha mondani akarna valamit, de Márta kezét csípőre téve folytatja:

– Szólj neki, hogy segítsen.

Mária mintha álomból ocsúdna fel, gyorsan feláll, de az Úr Jézus határozottan int neki, szinte parancsolóan, hogy csak maradjon és Márta felé fordul hangosan, hogy mindenki hallhassa szavait:

– Márta, Márta sok mindennel törődsz, sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta, nem is veszti el soha.

Az Úr Jézus kedves mozdulattal magához húzza Mártát:

– Nézd, az a vacsora ráér, különben is ott vannak a szolgáló leányok. Ülj csak Te is ide hozzánk. Szép tőled, hogy gondoskodni akarsz rólunk, de azért jöttem hozzátok, hogy először is én tápláljalak titeket. Mert egy a lényeg és mindennél lényegesebb, hogy megismerjétek a Mennyei Atyát. Akit nem ismerünk, azt nem szerethetjük, márpedig Ő a Szeretet. Róla beszélni, vele töltekezni az ad igazán erőt, az növeli szeretetünket, amely mindent legyőz. Isten országát kell keresni!

– Igen, keressétek Isten országát – ismétli az Úr Jézus – és minden más megadatik nektek. És Isten országa bennetek van, a lelketekben.

Márta ledobja fehér kötényét – amelyet szolgálatkészen összehajtok és félreteszek –, szinte átszellemül arca,

akárcsak Máriáé. Itt már senki sem éhes, hiszen az Úr szava a legjobb, a legízletesebb, a legcsodálatosabb táplálék.

Ki tudja, mióta üldögélünk, a nap is lemenőben, amikor Lázár feláll, mert az egyik szolgáló leány a fülébe súgja, hogy már régen készen van az étel, ki is hűl minden, ha nem kezdünk vacsorázni. Az Úr Jézus feláll, Mária, Márta közrefogják és vezetik a dúsan megterített asztalhoz, ahol már Lázár várja, helyet kínálva nekik. Az Úr Jézus kitárja karját, áldást ad, köszönetet mond a Mennyei Atyának gondoskodó szeretetéért, hogy ilyen bőségesen táplál bennünket.

Most már csak a szolgálók sűrögnek-forognak; megkezdődik a vidám falatozás, a kancsókból illatos bor csorog a kupákba.

Lázár emelkedik szólásra, üdvözölve a Mestert és minden vendéget:

- Nagyobb megtiszteltetés nem érheti ezt a házat, minthogy betér hozzánk a Mester – mondja –, aki a legjobb barátunk, testvérünk, Mesterünk és Urunk.

Örömünket még az is növeli, hogy megérkezik Jézus Édesanyja, egy csoport asszonnyal. Ők Jeruzsálemből jöttek; ízletes, illatos, mézes süteményekkel telt kosaraikat a szolgálókra bízák.

Mária nagy szeretettel üdvözli Fiát és Mártáékat is. Lázár örömmel készít helyet neki az Úr Jézus jobbján. Most már igazán teljes a család. A meghitt béke, boldogság, öröm, hála és szeretet szinte mindent besugároz. Most döbbennek rá igazán, milyen jó az Úrral lenni, hozzá tartozni: a nagy Családhoz, amely a szentek közössége már földi életünkben is.

25. Zakeus a fügefán

Jerikó utcáin nagy tömeg tolongott. A tarka-barka sokaságon át nehezen tudtam utat törni magamnak, hogy az Úr Jézus mellé kerüljek. Tanítványai között ő is csak lassan tudott előrejutni, mert meg-megállították, kérésekkel zaklatták az embereket. Betegeket is hoztak hozzá, hogy csak tegye rájuk kezét.

Egy alacsony termetű, jól öltözött, vastag aranyláncot viselő emberke tűnt fel nekem, aki egyre ágaskodott, hogy az Úr Jézust jobban szemügyre vehesse, de sikertelenül. Megszólítottam;

– Segíthetek valamiben?

Miközben a kis emberkét különböző gúnyos megjegyzésekkel illették, kiderült, hogy ő a vámosok feje. Már majdnem a városkapu elé értünk, amelyet vad fügefák és fenyőfák árnyékoltak be.

– Hopp, egy jó megoldás! – kiáltott fel Zakeus. – Nézd, ott egy vad fügefa, segíts felmászni rá.

Ez nem is ment olyan egyszerűen. Zakeus leoldotta saruját, én pedig leguggoltam, s amikor a vállaimra lépett, a fába kapaszkodva lassan emelkedett felfelé. Jó nehéz volt Zakeus, lihegve toltam felfelé, míg az első ágban megkapaszkodhatott. Onnan már könnyebben jutott tovább. Köpönyegét is ledobta, amelyet gyors mozdulattal elkaptam és sarui mellé helyeztem.

Közben a tömeg odasodorta az Úr Jézust a fa alá. Megállt és felnézett a fára. A lombok között alig lehetett fel-

fedezni Zakeus alakját, de az Úr Jézus elől nem lehet elrejtőzni. Hangosan felkiáltott:

– Zakeus, gyere le hamar, a te házában kell megszállnom.

Zakeus ijedten dugta ki fejét, majd lepottyant a fáról:

– Jövök, jövök – lihegte. Segítettem megfogni a lábát, ahogyan ereszkedett lefelé.

– Gyere velem, köszönöm, hogy segítettél – szólt kapkodva hozzám. Hallottam, hogy egyesek gúnyosan nevetnek, megjegyzéseket tesznek.

– Mit akar az Úrral ez a köpcös vámos?

Zakeus mit sem törődve a megjegyzésekkel, elrohant. Alig tudtam utolérni, aztán uccu neki, mind a ketten futottunk a köves utcán. Egy nagy, előkelő ház előtt megálltunk. Zakeus türelmetlenül dörömbölt az ajtón. Ahogy a szolgák kinyitották a nagy kaput, lelkendezve újságolta:

– Nagy vendégünk lesz ma, gyorsan mindenki lásson munkához!

Zakeus felesége is – egy kövér asszonyság – csodálkozva hallotta a hírt:

– Na, tegyünk ki magunkért asszony!

– Barátom – szólt hozzám sietve – Te várd itt a Mestert és vezesd az udvaron át oda a nagy vendégterembe. Virágfüzérek legyenek a kapun, a legjobb eledelek az asztalon, a legfinomabb borok a kancsókban! – adta ki az utasításokat szinte zihálva. – Ilyen vendég még nem volt Jerikóban!

Nagy lótás-futás, nyüzsgés támadt az egész házban, én pedig kiálltam a kapu elé, várva a nagy Vendéget. Már

látszott is a messzeségben a vele sodródó tömeg közepén a Mester. Ahogyan közelebb ért, hallottam tanítását a királyi emberről, aki nagy vendégséget rendezett fia menyegzőjére. Szétküldte szolgálait, hogy megteljék a ház lakodalmas vendégekkel. Végül, mert a meghívottak mind szabadkoztak, mindenkit behívott az utcáról. – Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak – mondta ki a tanulságot Jézus.

A virágfüzérés kapun át mentünk be. Zakeus elénk szaladt, szinte földig hajolva üdvözölte a Mestert. Majd bemutatta a feleségét, gyermekeit, sőt szolgálait is.

A szolgálak hozták a szokásos tisztálkodási eszközöket. Az Úr lábát maga Zakeus mosta meg és felesége törölte széles vászonkendővel, majd a fő helyre vezették Jézust. A tanítványokat és sok barátját, vendégét is a dús ínyencfalatoktól roskadó asztalokhoz vezette a házigazda. Aranyosan csillogó bort töltött a Mesternek és magának is, aztán megszólalt: – Nézd Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakit valamivel is megcsaltam, négyannyit adok helyette.

Jézus így válaszolt: – Ma üdvösség köszöntött erre a házra, hiszen ő is Ábrahám fia. Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.

A kupák összecsendültek, de máris hallani a rosszindulatú sugdolódzásokat, méltatlankodó megjegyzéseket, hogy a Mester bűnös emberhez tért be megpihenni. Vámosokkal, utcalányokkal vendégeskedik.

Zakeus mit sem hall mindebből, annyira leköti őt az Úr Jézus. Most már szabadnak érzi magát, tudja, hogy mindentől megszabadul, ami eddig szinte gúzsba kötötte. Tudja, hogy a Mester befogadta a szívébe.

26. A Jerikói vak

A jerikói látogatás után a város kapujánál a nép Jézust búcsúztatja. Kicsit távolabb, egy fa árnyékában koldust látok kéregetni, aki felfigyelve a nagy zajra, kérdezősködik és kezével integet. Odasietek hozzá. Most látom, hogy szegénynek mindkét szemét vastag hályog borítja. Amikor hozzá lépek, azonnal kérdezősködni kezd:

– Ki az, akit így búcsúztatnak? – vak szemével a meszeségbe mered.

– A názáreti Jézus, a nagy Mester – mondom –, Dávid fia, aki körüljár jót cselekedni, betegeket gyógyítani, mindenkit segíteni. Csodálatos a tanítása.

A vak koldus felugrik – egy-két garas, amely foltozott köpönyegén volt, csillogva gurul szét. Gyorsan összeszedem neki és tarisznyájába süllyesztem, de ő rám sem hederít, hanem tele torokkal kiáltozni kezd:

– Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! – csitítják, hallgasson, ne ordítogozzon, ne zavarja a tanító mestert. Ő azonban egyre hangosabban kiáltja:

– Dávid fia, könyörülj rajtam!

Az Úr Jézus megáll, tesz feléje egy-két lépést és hangosan szól:

– Hívjátok ide!

Most többen biztatják a vak koldust, hogy csak reménykedjen, hiszen hívja a Mester, siessen hozzá. A vak eldobja köpönyegét, tapogatózva igyekszik. Jézus jószágon tekint rá, és megkérdezi:

– Mit tegyek veled?

A vak térdre rogyva, szinte zokogva kéri:

– Mester, hogy lássak.

Néma csend. Az Úr Jézus lehajol, szinte magához emeli a vak koldust, és meleg szeretettel mondja:

– Menj, a hited meggyógyított.

A vak koldus hunyorog a fényben. A hályog eltűnt, csodálkozva néz körül, szeméből a boldogság könnyei ömlenek. Megragadja, hálálkodva csókolgatja az Úr kezét.

– Látok, látok! – kiáltja boldogan és mindenki vele örül. Az emberek ujjongva tapsolnak. Odaszaladok a vak eldobott köpönyegéhez, felveszem, vállára terítem. Hálálkodva ölel magához, aztán lassan, tétován megyünk a Mester után, amíg a kíváncsi emberek kérdésekkel halmozzák el:

– Bartimeus – kiáltják többen is –, milyen érzés, hogy láthatod Isten szép egét?

Én pedig elgondolkozva suttogom:

– Milyen boldogság látóvá lenni! Bárcsak sokak lelki szeméről is lehullana a hályog, és úgy, mint ez az örven-dező koldus, magasztalnák és követnék az Urat.

27. A vakon született meggyógyítása

Ahogy a város felé haladunk, egy jó megjelenésű koldusfiú tűnik fel nekem, a szeme csukva.

– Nézd – súgja oda János –, ez egy vakon született.

Az Úr Jézus egyenesen hozzá megy. A fiú feléje fordítja világtalan szemét. Az Úr Jézus nyálával sarat csinál az út porából. Finoman megkeni vele a vak szemét, majd biztatón szól hozzá:

– Menj, mosakodj meg a Siloe tavában.

A fiú szóhoz sem jutott meglepetésében. Kézen fogom, biztatom:

– Gyerünk, siessünk, itt a tó nem messze.

A tó víztükre fölé hajolva a fiú lemossa a szemét, majd teljesen megmosakszik a tó friss vizében, és amikor felgyenesedik, már nyiladozik a szeme.

– Milyen érdekes – mondja –, mintha már látnék valami fényt.

– Akkor menjünk gyorsan vissza a Mesterhez – mondom neki örömmel.

Most már nem kell vezetni, szinte szalad, egyre kiabálja:

– Látok, látok, egyre jobban látok! Ez csodálatos! – Hálálkodva borul az Úr Jézus lába elé, aki szeretettel áldja meg. Mindenki csodálkozik, hiszen sokan ismerték a vak fiút. Futótűzként terjedt el a hír. Az emberek kérdezősködésére elmondta, nem is egyszer, hogy az Úr sarat

csinált, megkente szemét és elküldte Siloe távához mosakodni és íme, ő, aki vakon született, most lát.

A farizeusok megidézik a szülőket a tanács elé, és faggatják őket, hogyan lett látó a fiuk, de azok okosan megfelelnek:

– Kérdezzétek meg tőle, hiszen megvan hozzá a kora, mondja el maga.

Behívják a fiút a farizeusok és így szólnak hozzá:

– Dicsőítsd meg Istent! Mi tudjuk, hogy az az ember bűnös, hiszen szombaton gyógyított.

– Az, hogy bűnös-e, nem tudom, csak azt tudom, hogy vak voltam és most látok.

Újra elmondja, hogyan gyógyította meg Jézus. Majd ezt kérdezte:

– Miért akarjátok újra hallani, talán ti is tanítványai akartok lenni?

A farizeusok dúlnak-fúlnak dühükben. Kiabálnak, érvelnek:

– Igenis, bűnös ember! Azt sem tudjuk, hova való!

– Éppen az a különös – felel a fiú –, hogy nem tudjátok, honnan való, mégis visszaadta a szemem világát. Tudjuk, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, azt azonban, aki istenfélő és teljesíti akaratát, meghallgatja. Ha nem Istentől való volna, nem tehetett volna semmit.

– Ez már szemtelenség! – dühöngnek a farizeusok. – Te, aki bűnben születél, akarsz minket tanítani?

Ezzel kidobják.

Szaladok az Úr Jézus után, aki tanítványai között halad. A fiút húzom magam után. Gyorsan, szinte hadarva

elmondom a történeteket. Az Úr Jézus a fiúhoz intézi szavait:

– Hiszel az Emberfiában?

– Ki az Uram, hogy higgyek benne? – kérdi csodálkozva a fiú.

– De hiszen látod – felelte Jézus –, ő beszél veled.

Erre a fiú felkiáltott:

– Hiszek, rabbi! – és leborult előtte.

Jézus mondja:

– Azért jöttem a világba, hogy ítéletet tartsak, hogy akik nem látnak, azok lássanak, akik látnak, azok vakok legyenek.

Látom, hogy a farizeusok egy csoportja dühös tekintettel figyeli a jelenetet. Az egyikük odaszól Jézushoz, találva érezve magát:

– Csak nem vagyunk mi is vakok?

Az Úr Jézus szinte szikrázó szemmel tekint rájuk, kemény szavakkal mondja:

– Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, de azt állítjátok, hogy láttok, ezért megmaradtok bűnötökben.

A fiú büszke örömmel emelkedik fel, mély hálával tekint védelmezőjére. Ő megtalálta a világ Világosságát!

28. Péter vallomása

Gyönyörű lankás, zöldellő dombok, amerre csak nézek, a kék ég mindent egyé olvaszt, mintha napsugaras fényes úton mennénk az ég felé. A dombtetőn aztán az Úr körülnéz, és mélyen elgondolkodik. Csengő, érces hangon teszi fel a kérdést tanítványainak:

– Kinek tartják az emberek az Emberfiát?

Összenézünk, János szólal meg elsőnek:

– Van, aki Keresztelő Jánosnak.

Persze – gondoltam magamban –, hiszen János az ő tanítványa volt. Most András mondja nagy hangon:

– Van, aki Illésnek, hiszen Ő volt a legnagyobb próféta.

Többen össze-vissza kiabálnak:

– Jeremiásnak, vagy valaki más prófétának.

Most az Úr Jézus egyenesen nekik szegezi a kérdést:

– Hát ti mit mondtok, ki vagyok?

Péter előáll, az Úr szemébe néz, mély meggyőződéssel mondja:

– Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.

– Igen, te vagy az élő Isten Fia – ismétlem suttozva Péter apostol szavait.

Az Úr Jézus átszellemült arccal mondja:

– Boldog vagy Simon, Jónás fia, mert nem a test és vér nyilatkoztatta ezt ki neked, hanem a Mennyei Atyám.

Az ég felé emeli sugárzó arcát, majd Péterhez fordul, aki térdre ereszkedik:

– Én is mondom neked: te Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat, s a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Neked adom a Mennyország kulcsait. Amit megkötsz a földön, az a mennyben is meg lesz kötve, s amit feloldasz a földön, a mennyben is fel lesz oldva.

Az Úr Jézus Péter apostol fejére teszi kezét, majd felnéz az égre. Az Úr felemeli és magához öleli Péter apostolt, aki csodálkozva hebegi:

– Uram, nem vagyok méltó...

De az Úr a távolba mutat és nagy kört ír le kezével, mintha jelezné, hogy Péter apostol fennhatósága alá helyezi az embereket, mindenkit, akiben csak egy kicsi szikrája is van az élő hitnek.

Péter apostol tétovázva felkel, a többi apostol hozzá siet, átölelik, ő pedig, mintha az egészből semmit sem értene, csodálkozva néz az Úrra:

– Rabboni, Mester – rebegi hálálkodva.

29. Jézus táborhegyi színeváltozása

Lassan ballagtunk felfelé a kanyargós hegyi ösvényen. Az Úr Jézus ment legelől. Néha hátrafordult, Jánoshoz intézett egy-két szót, aki közvetlenül mögötte haladt. Péter és András beszélget:

– Különös – mondja Péter –, hogy csak minket hívott fel az Úr ide a Tábor-hegyre.

Felérünk a hegy tetejére. Zöldellő rét fogad, telehintve tarka vadvirággal, mint egy gyönyörű színes szőnyeg. Az Úr Jézus megáll. Köréje sietünk. Feltekint az égre:

– Imádkozzunk – mondja halkan.

Figyelem az Úr Jézus arcát, amely egyre fényesebb. Ruhája fehérlik, mint a hó, arca tündöklök, mint a nap. Mintha kissé a föld felett lebegne, vagy csak én látom így? De mindannyian térdre borulunk.

Valami csodálatos melegség, szépség árad az Úrból.

Most két csodálatos alak bontakozik ki a kék ég háttéréből. Egyenesen az Úr Jézus mellé szegődnék. A jobbán álló alaknak felségesen határozottak arcvonásai, mintha a törvény táblái lennének a kezében. János csodálkozva hebegi:

– Ez csak Mózes lehet.

A másik csodálatos alak szeméből mintha tűz szikrázna. Kemény, szikár alakja prófétai fenség.

– Nézzétek, Illés! – szólal meg András.

Mély hódolattal köszöntik az Urat és csak vele beszélgetnek, minket észre sem vesznek. Az Úr köti le minden

figyelmüket. Csak egy-egy hangfoszlányból lehet következtetni, hogy az Úr szenvedéséről, az elkövetkező szörnyű szenvedésekről beszélnek.

Péter, aki először tér magához, felugrik, hangosan, de szinte dadogva mondja:

- Uram, jó itt lennünk! Ha akarod, csinállok ide három sátrat: egyet Neked, egyet Mózesnek, egyet pedig Illésnek.

Amint beszélt, hirtelen fényes felhő borult rájuk, s a felhőből szózat hallatszott:

- Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, Őt hallgassátok!

Mindnyájan arcra borulunk, remegés fog el; tudtuk, hogy itt valami csodálatos esemény történik.

Jézus gyors mozdulattal érinti meg Pétert, és biztatóan mondja:

- Keljetek fel, ne féljetek!

Csodálkozva nézünk körül, sehol semmi nyoma a csodálatos jelenségnek; a madarak fütyörésznek, langyos szellő borzolja a magas füveket. Amikor feltekintünk, látjuk, hogy Jézus egyedül áll ott. Szememet dörzsölöm, a többiek is furcsán pislognak, de senki sem szól egy szót sem; nem tudunk betelni a látottakkal.

Az Úr Jézus már ereszkedik lefelé a hegyi ösvényen, majd megáll, szeretettel néz reánk. Kemény, szinte parancsoló hangon mondja:

- Ne szóljatok a látottakról senkinek, amíg az ember Fia föl nem támad a halálból.

Kicsit értetlenül nézünk össze, de az Úr nem bocsátkozik magyarázkodásba, szótlanul indul lefelé, mi csendesen követjük.

Bizony, ez a Tábor-hegyi színeváltozás ismétlődik meg minden szentmisében. Átváltoztatáskor a miséző pap szavaira megtörténik a kenyér és a bor színeváltozása: az Úr megdicsőült testével, vérével, istenségével, emberségével jön hozzánk, s ragyogó öt szent sebéből sugározza szeretetét és kegyelmeinek gazdagságát.

Bárcsak mind jobban és mind többen átélhetnénk a szentmiseáldozatban ezt a csodálatos színeváltozást, amelyre Péter apostol is szívesen hivatkozik levelében:

– Amikor ugyanis az Atyaisten tiszteletet nyilvánított irányába és megdicsőítette, ez a szózat hallatszott rá vonatkozóan a fölséges dicsőség hazájából: – Ez az én szeretett fiam, akiben nekem kedvem telik.

Ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, amikor ott voltunk Vele a szent hegyen (2Pét 1,18).

30. A naimi ifjú feltámasztása

A nap már magasan járt az égen, amikor a messzeségben feltűnt egy városka; lapos tetejű, négyszögletes házcskák egymáshoz lapulva sziporkáztak az izzó nap fényében. Fülöp apostol kezével a városka felé kiáltott:

– Ez Naim!

Megrántotta János köpönyegét:

– Nézd, ott a város kapujánál, mintha halottat hoznának.

Már hallottuk is a gyászolók moraját és panaszos éneküket. Előbbre furakodtam, kíváncsian kérdezősködtem:

– Jaj, ez a szerencsétlen özvegy – hallom innen is, onnan is. – Nem elég, hogy férjét elveszítette, most egyetlen fia is halott.

Valaki szomorúan megjegyezte:

– Pedig milyen életerős, vidám fiú volt.

Az Úr Jézus szinte megtorpant. Megvárta, míg közelebb hozták a halottat. Hallotta a siránkozó édesanya gyászos zokogását. Megegett rajta a szíve, szemét elhomályosította a könny. Így szólt az anyához:

– Ne sírj.

Aztán a halottat vivőkhöz lépett és megállította őket. A Mester így szólt:

– Ifjú, mondom neked, kelj föl! – erre a halott nagy nehezen felült, hiszen pólyákba volt takarva. Síró édesanyjára néz:

– Anyám! – tárja felé karjait – Édesanyám! – zokogta – Siess ide, ne sírj, látod, élek!

Többen is segítettek a fiúnak leszállni a hordágszerű tákolmányról.

– Bizony élsz, kedves fiam – súgta oda neki –, látod, már a temetőbe vittek, de a jó Mester visszaadta életedet.

Az emberek ujjongva magasztalták az Urat. A fiú bizonytalan lépteket tett, majd édesanyja ölelő karjaiba roskadt. Az Úr Jézus így szólt:

– Ne sírjatok, örüljetek, íme, aki meghalt, él. Legyen áldott Atyám neve. Az én drága édesanyám is így fog zokogni, de majd az ő fájdalma is ujjongó örömmé változik. – Az ég felé emelte arcát:

– Milyen csodálatos is az élet! Bárcsak mindenki megértene ezt, és először a lelki halálból feltámadva arra törekednének, hogy életük gazdag és örök legyen.

31. Jairus leányának feltámasztása

Jézus körül nagy tömeg tolong. Egy görnyedt hátú, szürkeruhás, beteges külsejű asszony lehajol és mély áhítattal, tisztelettel megcsókolja az Úr Jézus ruhájának szegélyét. Majd hirtelen felegyenesedik, boldog mosolya szinte megszépíti arcát.

– Meggyógyultam – suttogja.

Most az Úr Jézus hirtelen megfordul, körülhordozta tekintetét és megkérdi:

– Ki érintette ruhámat?

Péter apostol mosolyogva mondja, a többiek is bólogatnak:

– Mester, látod, hogy szorongat a tömeg és Te még megkérdesz: „Ki érintett engem?”

Jézus határozottan megismétli:

– Valaki érintett, mert éreztem, hogy erő áradt ki belőlem.

A meggyógyult asszony kicsit szégyenlősen előre lép, és odaborul az Úr lábához, szinte bocsánatkérően megvallja, miért érintette meg Őt: mert hosszú éveken át vérfolyásban szenvedett, minden vagyonát orvosokra költötte, de lám, az Úr kegyelme, irgalma meggyógyította.

Az Úr Jézus kedvesen lehajol hozzá, felemeli és lágy zengésű hangon ezeket mondja:

– Bízzál leányom, hited meggyógyított. Menj békével és maradj egészséges.

Jairus, a gazdag előjáró, aki előzőleg az Úr Jézus segítségét kérte, hogy haldokló leányán segítsen, most bízva néz az Úrra, de valaki jajveszékelve furakodik át a tömegben, már messziről kiabálja:

– Leányod meghalt! Minek fárasztod tovább a Mestert?

Jairus kétségbeesve kulcsolja össze karjait. Az Úr Jézus biztatva mondja:

– Ne félj, csak higgy! Leányod megmenekül.

Sietünk, a tömeg kétfelé nyílik előttünk. A ház körül rengeteg ember, gyásznépek, gyászzene hallatszik.

Befelé furakodunk a házba. Most az Úr Jézus komoly hangja hallatszik, amely elnémítja a jajveszékélők hangját:

– Mit lármáztok, mit sírtok? Ne sírjatok! Nem halt meg a leány, csak alszik.

Mindenféle gúnyos megjegyzések, nevetések. Ezek volnának a gyászolók, akik ilyen arcátlanul kinevetik az Urat? Az Úr Jézus fenséges, parancsoló hangon mindenkint kiutasít a szobából, ahol már a leányka fel van ravatalozva, hófehér ruhában fekszik, mintha csak aludna. Az Úr Jézus egyedül lép oda a leányhoz, megfogja a kezét, mintha csak ébresztgetné, és bátorítóan szól hozzá:

– Talita kumi! Kisleány, mondom neked, kelj fel! – a leányka csodálkozva ül fel, kerek, nagy szeme szinte kitérült, ahogy az Úr Jézusra néz. Elmosolyodik, Ő pedig fél karjával lesegíti az ágyról és boldog szülei ölelő karjaiba adja át.

A leányka nevet, kacag örömében, körüljárja a szobát, ugrándozik. Az Úr Jézus csendesen odaszól:

– Ne mondjátok el senkinek, hanem gyorsan adjatok neki enni.

Péter is rábólint:

– Ki tudja hány napja már, hogy nem evett.

A boldog szülők nem győznek hálálkodni a Mesternek, kérlelik, maradjon náluk vendégségben. Az édesanya egypár besettenkedő szolgának már oda is szól; gyorsan hozzanak ennivalót, friss tejet, készítsenek jó ebédet, vágjanak le egypár birkát, baromfit, mert ma mindenki a vendégük.

Egy ürge szolga máris ott terem, nagy köcsög friss tejet, a másik szolga pedig lepényszerű cipót nyújt oda. A leányka kezébe kapja a köcsög tejet, mohón issza. Mindenki örül, mindenki boldog.

De sokan alszanak lelki halálban és bár Jézus kész, hogy új életre támassza őket, a legtöbbben nem törődnek vele. Sokat kell imádkozni, kérlelni az Urat, hogy támassza fel a lelki halálban sínylődőket; hogy vezethessük őket az élő vizek forrásához, mert nagyon legyen-gültek; hogy táplálkozhassanak az Úr Szent Testével és Vérével.

32. Gyógyítás a betesz dai fürdőnél

A tanítványok kis csoportjával együtt követjük az Úr Jézust. Az apostolok porosak a hosszú gyaloglástól, kimerültek a hevesen tűző nap sugaraitól. András apostol megszólal:

– Mindjárt ott leszünk a Juh-kapunál, ott van az a híres betesz dai gyógyfürdő.

– Legalább lemoszuk az út porát – jegyzi meg Fülöp.

– Milyen nagy az a tó vagy fürdő? – kérdezem János apostoltól.

– Nem nagy – válaszol János, kezével legyintve –, de rengeteg beteg várja ott állandóan a gyógyulást, mert ha az Úr angyala leszáll, megkavarja a vizet, és aki ezután először megy be a tóba, azonnal meggyógyul.

Már oda is érünk. A sok beteg nehezen nyit utat nekünk. A fürdőbe vezető lépcső előtt megtorpanunk.

Az Úr Jézus lehajol egy fekvő beteghez, aki szomorúan meséli, hogy teljesen béna és már 38 éve várja, hogy valaki levigye, amikor mozgásba jön a víz. Szívbe markolóan mondja:

– Nincs emberem. Így mindig későn érek oda és nem jutok elsőnek a vízbe.

Az Úr Jézus fejére teszi a kezét, bátorítóan mondja:

– Kelj fel, fogd ágyadat és járj!

Senki nem akar hinni szemének, amikor az idős beteg ember felegyenesedik, fogja ágyát és elindul.

A csodálkozás moraja futott végig a tömegen. Egy-egy farizeus rosszindulatúan megjegyzi:

– Szombaton gyógyít, és ráadásul cipelteti a hordágyat.

Odamegyek a beteghez, át akarom tőle venni a durván összeácsolt hordágyat, de ő nem engedi, hogy segítsek neki.

Az Úr Jézus is odaér. A beteg most hálálkodva lába elé borul, átkarolja az Úr térdét, csak úgy patakzanak szeméből a könnyek, alig tud egy pár köszönő szót rebegni a nagy boldogságtól.

Az Úr Jézus a farizeusok felé fordul, amíg egyik karjával szinte védően magához vonja a meggyógyult beteget.

A farizeusok egy csoportja tűnik fel az oszlopcsarnok között. Egyikük hangosan rászól a betegre:

– Szombat van, tilos vinned az ágyat. – De a beteg öntudatosan felel:

– Aki engem meggyógyított, azt mondta: „Fogd ágyadat és járj!”

Futótűzként terjed a hír, hogy a jól ismert béma embert Jézus gyógyította meg. Jézus azonban megmagyarázza nekik:

– Atyám szüntelenül munkálkodik, ezért én is munkálkodom.

Csodálatos hangsúllyal ismételte meg Jézus:

– Atyám és én folyton munkálkodunk, hiszen, ha csak egy pillanatra is megszűnnénk munkálkodni, az egész világmindenség megsemmisülne.

Ő teljesen egy az Atyával. Bárcsak én is úgy lehetnék, hogy minden tekintetben egy legyek Jézusommal!

Most hatalmas szélvész támad, az emberek felugrál-
nak, mindenki a tó felé tódul, ugornak vagy belecsúsz-
nak a vízbe. A nagy zűrzavar, kavarodás bennünket is
majdnem elsodor.

– Látjátok – mondja nyugodtan az Úr Jézus –, Atyám
most is munkálkodik.

33. Az irgalmas szamaritánus

Ha a szél felkerekedik, az Úr Jézus összehúzza köpönyegét, Péter, a tapasztalt halász körülnéz:

– Igyekezzünk – mondja – mert még esőt kapunk a nyakunkba.

– Nem szeretném – mondja az Úr szelíden – ha ez a sok ember, aki követ, bőrig ázna.

János fiatalos kedvességgel szalad hozzánk:

– Nem messze ide van egy olajfaliget, letelepedünk, megvárjuk, míg elvonulnak a felhők.

Az Úr Jézus helyeslően bólint, szaporábban lépkedünk. A hatalmas olajfák sűrű lombjai védően takarnak be bennünket. Jólesett letelepedni a magas fűben. Éppen hogy kényelmesen elhelyezkedünk, amikor egy törvénytudó feltápaszkodik és szinte kihívóan kérdezi:

– Mester, mit tegyek, hogy eljussak az örök életre?

Jézus megkérdezte tőle:

– Mi van megírva a törvényben, hogyan olvasod?

– Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat.

– Helyesen feleltél! Tégy így és élni fogsz – válaszolja neki az Úr.

Az írástudó nagyképpően kérdezi:

– Kit tekintsek felebarátomnak?

Jézus körültekint. Nagy cseppekben elered az eső, de mi biztonságban vagyunk, akárcsak egy sátorban.

Jézus, a nagy tanítómester, hogy jól megértsük, kik a mi felebarátaink, csodálatos példabeszédben válaszol. Szavai mintha ezüst lanton pengének és olyan színesen, hogy szinte minden megelevenedik előttünk:

– Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba ment. Rablók kezébe került. Ezek kifosztották, véresre verték és félholtan otthagyták. Történetesen egy pap tartott lefelé az úton. Észrevette, de elment mellette. Ugyanígy közeledett egy levita is. Láta, de továbbment. Végül egy szamariainak is arra vitt az útja. Amikor meglátta, megesett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött a sebére és bekötözte, magát az embert pedig felültette teherhordó állatára, elvitte egy fogadóba és ápolta. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósna ezzel a kéréssel:

– Viseld gondját és ha többet költenél, visszatérve megadom neked.

– Mit gondolsz, e három közül ki volt az igazi felebarátja annak, aki a rablók kezébe került? – fordult az Úr ismét a farizeus felé.

– Aki irgalmas szívű volt iránta – felelte.

Jézus így folytatta:

– Menj és tégy te is hasonlóképpen!

Mivel az eső még kitartóan zuhogott, Jézus új példabeszédbe fogott: – A mennyek országa hasonlít a királyhoz, aki el akarta számoltatni szolgáit. Amikor elkezdte a számadást, eléje állítottak egyet, aki tízezer talentummal tartozott neki. Mivel nem volt miből megfizetnie, megparancsolta, hogy adják el feleségestül, gyerekestül, minden vagyonával együtt, s úgy fizessen. A szolga leborult előtte, és úgy kérte: – Légy türelemmel irántam, s

mindent megfizetek neked! – Az úr megkönyörült a szolgán, szabadon engedte, s adósságát is elengedte.

Amikor kiment, a szolga találkozott egy másik szolgálval, aki száz dénárral tartozott neki. Megragadta, elkezdte fojtogatni és követelte: – Add meg, amivel tartozol!

A másik szolga leborulva kérte: – Légy türelemmel irántam, s mindent visszafizetek neked!

De ő nem engedett, hanem fogta, börtönbe vetette, amíg meg nem fizette tartozását.

Amikor a többi szolga látta a történeteket, igen elszomorodott. Elmentek és jelentették uruknak mind, ami történt.

Az úr maga elé hívatta, és így szólt hozzá: – Te gonosz szolga! Kérésedre minden adósságodat elengedtem. Nem kellett volna néked is megkönyörülnöd szolgatársadon, ahogy én megkönyörültem rajtad? – Erre az úr haragjában átadta a poroszlóknak, amíg meg nem fizeti minden tartozását.

– Így tesz Mennyei Atyám is veletek, ha mindegyiktek szívből meg nem bocsát felebarátjának.

Mire a történet véget ért, a nap már lebukóban, csodálatos színárnyalatokkal kápráztat el bennünket.

– Látjátok – mondja az Úr – milyen jóságos a Mennyei Atya, aki esőt ad jóknak, gonoszoknak egyaránt, aki szeretetét sugározza mindenki felé, legyen az jó, vagy rossz és lehetőséget ad a megtérésre, jóvátételre, mert a szeretet minden gonoszságot beföd. Menjetek és hasonlóképpen cselekedjete, mint az irgalmas szamaritánus és az a jószívű királyi ember.

34. Az Úr Jézus vándorúton

Lankás hegyoldalon mentünk lefelé az Úr Jézussal. Az idő nagyon kellemes volt, napsugaras a táj. Jézus szebbnél szebb hasonlatokkal, szemléltetően – mint egy jó tanár – adta elő tanítását. Most, hogy a távolban feltűnt Jeruzsálem, a városról kezd beszélni.

– Két ember elment a templomba, hogy imádkozzék; egy farizeus és egy vámos. A farizeus emelt fővel így imádkozott: „Hálát adok Neked Istenem, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, házasságtörő, mint ez a vámos is. Hetenként kétszer bőjtölök, tizedet adok mindenemből, amim van.” A vámos pedig megállt hátul és szemét sem merte felemelni az égre, hanem mellét verte e szavakkal: Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz!

Az Úr Jézus itt megállt, még nagyobb hangsúlyt adott szavainak:

– Mondom, ez megigazulva ment haza, az nem. Mindazt, aki felmagasztalja magát, megalázzák, aki pedig megalázza magát, azt felmagasztalják.

Jézusom, én is megalázom magam. Térdre borulva kérek bocsánatot, mert most érzem igazán, milyen nyomorult, szegény bűnös vagyok; mert egy hatalmas, égbemeredő hegy lábánál érzi az ember igazán, hogy milyen kicsiny. Most döbbenek rá, hogy az ember igazán akkor nagy, ha magát mélységesen megalázza Isten előtt, bocsánatért esdekelve.

A város szélén, az utcára érve, egy jól öltözött fiatalember tört utat magának és az Úr Jézus elé borulva mondja:

– Jó Mester, mitévő legyek, hogy elnyerjem az örök életet?

Az Úr Jézus szelíden megkérdi:

– Miért nevezel engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül az Isten. Ha el akarsz jutni az örök életre, tartsd meg a parancsokat!

– Melyeket? – kérdi meglepetten az ifjú. Jézus felsorolja:

– Ismered a parancsokat: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, hamisan ne tanúskodj, ne csalj, tiszteld atyádat és anyádat és szeresd felebarátodat, mint önmagadat.

Az ifjú felugrik, széles bársonyköppönyege lecsúszik válláról a lendület hevéből és boldogan kiáltja:

– Mester, ezt mind megtartottam gyermekkorom óta. Mit kell még tennem?

Jézus szeretettel néz az ifjúra:

– Valami még hiányzik neked.

Az ifjú nagy figyelemmel hajol előre. Az Úr Jézus folytatja:

– Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el amid van és az árát oszd el a szegények között, így kincseid lesznek a mennyben. Aztán jöjj, vedd fel keresztedet és kövess engem.

Ez mind természetes egyszerűséggel hangzik, de látom, az ifjú lehorgasztja fejét. Tétován körülnéz, lehajtott fejjel megfordul, felsóhajt, széles arany nyakláncába kapaszkodik, ujjain sziporkáznak a gyémánt gyűrűk.

Hátra lép, mintha mély álomból ébredne, majd gyors léptekkel távozik, rá sem néz az Úrra, még köszönni is elfelejtett. A Mester utánanézve szomorúan engedi le karjait, maga elé meredve, halkán csak ennyit mond:

– Milyen nehezen jut be a gazdag Isten országába! Fiaim, bizony nehéz a vagyonban bízóknak bejutni Isten országába. Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak Isten országába jutni.

Éppen odaértünk a szűk, alacsony kapuhoz, amely a városba vezet. Ezt a nyílást hívja a nép a „tű foká”-nak. Egy tevét akart hajcsára áterőltetni az alacsony kapun. Teljesen le kellett málházni az állatot, minden csomagot levenni a hátáról, és még így is csak meggörnyedve, szinte térdre ereszkedve tudott lassan átkúszni a kőkapun. Valóban nehéz volt ennek a tevének átkúszni a szűk kapunyíláson, pedig a tevehajcsár szitkozódva nagyokat mért ostorával fejére.

Bizony, megértette velünk a Mester, hogyan kell minden tehertől megszabadulni, hogyan kell magunkat megálázni. És még így is csak egészen lassú léptekkel tudunk előrejutni...

35. Az özvegyasszony két fillérje

A jeruzsálemi templom hatalmas oszlopcsarnokában ültünk, ahol egy óriási persely állt. Szinte ki sem lehetett kerülni, mintha ott terpeszkedne.

Az Úr Jézus figyelme erre a nagy perselyre összpontosult, amelybe nagy zörejjel hullottak a fémpénzek.

Most feltűnt nekem egy kopott köpönyegbe burkolt, görnyedt hátú asszony, aki szinte koldusnak látszott.

Félénken körülnézett, hosszan kotorászott a köténye alatti mély zsebben, majd kiforgatta. Egy kis fém pénz esett ki belőle. Szemét lesütve, óvatosan belecsúsztatta pénzét a persely széles torkába. Az Úr Jézus intett nekünk, menjünk közelebb és rámutatott a már távolodó szegény asszonyra:

– Bizony mondom nektek, ez a szegény asszony többet dobott a perselybe, mint a többiek. Azok ugyanis mindnyájan a fölöslegükből adtak, ez azonban azt a keveset is odaadta, amire szüksége volt. Egész megélhetését.

Mennyire nem az számít, hogy mennyit adunk! A lényeg az, hogy szívből adjuk, vagyis mindenünket adjuk az Úr Jézusnak! Ő ezt kívánja tőlünk, hiszen Ő is mindenét, sőt saját magát is nekünk adja.

36. A dúsgazdag és a koldus Lázár

Az Úr Jézus tanítványaival éppen egy szép nagy ház előtt halad el. Bentről vidám ének, nevetés, evőeszközök csörömpölése hallatszik, frissen sült húsok illatát sodorja felénk a szél. Az Úr Jézus meglassítja lépteit, benéz a ház nyitott tornáczára, ahol a szolgák sűrögnek-forognak a duhajkodó vendégek között.

Pár lépéssel odébb, ahol már nem hallatszik a vendégeskedés zajos mulatozása, Jézus megáll egy öreg koldus előtt, akinek sebes lábát kutyák nyaldossák.

Az Úr Jézus most a tömeg felé fordul, karját felemelve csendet int, és lassú léptekkel tovább haladva mesélni kezd:

– Volt egy gazdag ember. Bíborba és patyolatba öltözködött. Dúsan lakmározott minden nap. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag kapuja előtt, fekélyekkel tele. Szívesen jóllakott volna a gazdag asztaláról lehulló morzsákból is, de senki sem adott neki. Csak a kutyák jöttek és nyalogatták sebeit.

Akaratlanul is a koldus felé fordulok, aki jóízűen falatozni kezdett tarisznyám tartalmából és a kutyáknak is juttatott egy-egy falatot, akik farkcsóválva ágaskodtak körülötte.

– Történt, hogy meghalt a koldus és az angyalok Ábrahám ölébe vitték. Meghalt a gazdag is és eltemették. Amikor a pokolban kínjai között föltekintett, meglátta messziről Ábrahámot és ölében Lázárt. Felkiáltott: –

Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam! Küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét vízbe mártva hűsítse nyelvemet, mert gyötrődöm a lángban.

Az ezt felelte: – Fiam, jusson eszedbe, hogy neked jó dolgod volt az életben, Lázárnak pedig rossz. Tehát ő itt vigasztalódik, te meg gyötrődsz. Különben is köztünk és köztetek áthághatatlan mélység van, hogy aki innen át akarna menni hozzátok, ne tudjon, aki odaát van, ide át ne jöhessen.

A gazdag újra kiáltott:

– Akkor legalább arra kérek atyám, küldd el őt atyai házamba. Van még öt testvérem, világosítsa fel őket, hogy ne jussanak ők is e gyötrelem helyére.

Ábrahám megjegyezte:

– Van Mózesük és prófétájuk, hallgassanak rájuk.

Ám az erősködött:

– Nem teszik, Atyám, Ábrahám. De, ha a holtak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek.

Ő azonban így felelt:

– Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgattak – itt az Úr Jézus megállt, körütekintve, szinte várta a hatást, hogy valaki hozzászól-e, majd határozottan hozzáfűzte: – akkor, ha a holtak közül támad is fel valaki, annak sem fognak hinni.

Jézusom! Add, hogy munkálkodhassam embertestvéreim megtérésén, hogy ne jussanak az örök kárhozatba. Fájdalmas Szűzanyáddal együtt ezért könyörgök naponta.

37. Mária Beata – a Boldog Édesanya

Hatalmas tömeg hullámozott az Úr Jézus körül, alig lehetett hozzáférni, annyian lesték minden szavát. A tömeg engem is szinte összelapított. Hallgattam a sokféle megjegyzést, hogy így soha, senki nem beszélt; ennek arany szája van, igaz minden mondása. Hogy beolvas a farizeusoknak, hiszen nyíltan képmutatóknak nevezi őket. Egy fiatalasszony mellettem lelkendezve beszélt: – Ő gyógyította meg leányomat, akit megszállt az ördög!

Most megint az Úr Jézus szavai vonták magukra a figyelmemet: – Aki nincs velem, ellenem van. Aki nem gyűjt velem, az szétszór.

Amíg az Úr Jézus beszélt, a mellettem álló fiatalasszony hangosan, lelkesen, csengő hangjával mindenkit túlszárnyalva kiáltotta:

– Boldog az a méh, amely Téged hordozott és az az emlő, amelyet szoptál!

Az Úr Jézus ránézett a fiatalasszonyra és csodálatos volt a válasza:

– Boldogabb, aki hallgatja és megőrzi Isten igéjét.

Először szinte megdöbbenettek az Úr Jézusnak ezek a szavai. A népsokaság is elhallgatott. Még a fiatalasszony lelkesedése is lelohadt. Elgondolkoztattak a szavak: ezek szerint tehát igazán az boldog, aki az Úr Jézus szavait befogadja? Igen, ez az igazság. És ki fogadta be az Úr Jézus ígét leginkább? A Boldogságos Szűzanya. Lukács evangélista is megjegyzi, hogy a Szűzanya mindent szívébe véselt és el-elgondolkodott a történeteken.

A tömeg az Úr Jézus után sodródott, én pedig ottmaradtam. A fiatalasszonynak köszönetet mondtam szívből jövő szavaiért, hiszen Erzsébet után ő az, aki nyilvánosan boldognak nevezte Máriát. A fiatalasszony csodálkozva néz rám:

– Ez olyan természetes – suttogta –, csak az édesanyák tudják, mit jelent életet hordozni szívünk alatt, és milyen vágyaink és álmaink vannak a még meg nem született gyermekeinkről. De az az édesanya, aki Őt, a Messiást hordozta, mert – fűzte hozzá megjegyzésül a fiatalasszony – biztos, hogy a Messiás az, aki ördöngős leágyomat meggyógyította, az a legboldogabb édesanya kell, hogy legyen.

Elbúcsúztam a fiatalasszonytól és ahogy megfordultam, csodálkozva láttam, hogy egy cédrusfa alatt ott állt a Boldogságos Szűz Mária, Mária Magdolna és egy-két asszony. Odasiettem hozzájuk. A Szűzanya felém nyújtotta kezét és megölelt.

– Ugye hallottad az Úr szavait, gyermekem? – kérdezte. – Most már tudod, mi a boldogság kulcsa. Mindenben Fiam tanítását kell követni! Mindenben az Ő akaratához simulni! Mindig kimondani az IGEN-t és soha nem ellenkezni, nem okoskodni. Az én egész életem egy nagy IGEN, és ezért vagyok valóban boldog. Milyen igaza volt Szent Fiamnak, amikor rámutatott arra, hogy ez az igazi boldogság: mindenben Isten akaratát tenni és a teljes, odaadó szolgáló szeretetet gyakorolni.

– Ugye milyen egyszerű? – jegyezte meg Mária Magdolna. – Én is ezt teszem, azóta vagyok boldog.

– Ígérem – mondtam lelkesen –, hogy ezentúl én is csak erre törekszem!

38. Jézus rokonai

Széttekintek a kanyargó úton: már csak porfelhő jelzi, hogy merre haladt a Mester és az Őt kísérő tömeg, de a Szűzanya még itt van a szent asszonyok társaságában. Már éppen azon gondolkodom, hogy én is az Úr Jézus után szaladok, de a Szűzanya szinte marasztal tekintetével:

– Pihenj egy kicsit velünk, kellemes hús ez a kis liget, nézd, ott egy kis forrás is csörgedez.

A többiek is biztatnak, hogy csak pihenjek le a fűre. Ők is ezt teszik. Az egyik fiatal mosolygós leányka szól Máriához, hogy ő már nagyon megéhezett.

– Akkor először eszünk valamit – szól kedvesen Mária, hiszen ennél jobb helyet nem is találhatnánk.

Előkerülnek a kosarak, fehér terítőt helyeznek ügyesen a zöld gyepre, és mint egy terülj-terülj asztalkám, megtelik minden jóval.

Mária Magdolna kedvesen szól hozzám:

– Nekünk kell ám gondoskodnunk a Mesterről és a tanítványokról is.

– És ezt mi örömmel tesszük – jegyzi meg Szűz Mária. Most is vártuk, hogy jön valamit falatozni.

– De ha egyszer elkezd beszélni – jegyzi meg az egyik asszony –, akkor csak úgy ömlenek szájából a szavak, mint ez a csörgedező patakocska, nem lehet megállítani. És ha elindul, akkor pedig a hullámzó sokaság sodorja magával.

- Vagyis inkább az ő szavainak nem lehet ellenállni - jegyzi meg csendesen Mária -, azért áramlik feléje mindenhonnan a sokaság, kicsinyek, öregek, asszonyok, betegek és mindig olyan a hangulat, mintha egy nagy családkhoz beszélne.

- Ez így igaz - helyeselnék többen is -, csak azok a furara farizeusok ne tolakodnának köréje, hogy belekösse nek.

A Szűzanya áldást mond az ételek felett és mindenkinek bőségesen osztogat kenyeret, sült halat, sajtot, bárány sültet. Mindannyian jóízűen falatoznak.

- De kár, hogy nincs közöttünk a Mester - szólaltam meg csendesén.

- Csak utolérjük - jegyezte meg Mária - és akkor majd hívatjuk, mert Ő mindig megfélemez az étkezésről.

- Jó lenne már indulni - figyelmeztetett Mária -, hogy még idejében, sötétedés előtt utolérjük Őket.

A fürge ujjak mindent eltüntetnek a kosárba, útnak indulunk lefelé a kanyargós úton. Nem sokat kellett gyalogolnunk, egy kis falucska házainak körvonalai bontakoznak ki a dombok között. Alig érünk az első házakhoz, már látjuk, hogy nagy tömeg szorong egy hosszú oszlopos ház körül.

- Oda tért be a Mester - kiált lelkesen Mária Magdolna. Megszaporázzuk lépteinket. Valóban, már halljuk az Úr Jézus csengő szavait:

- Isten országa olyan, mint a mustármag, amely a legkisebb a magocskák között, de amikor kinő, hatalmas fává terebélyesedik, és ágain madarak fészkelnek.

Látom, hogy a házba képtelenség bejutni, de mégis megpróbálok befurakodni. Csak félig-meddig jutok a szoba közepéig, ott odasúgom egy terebélyes asszonyságnak:

– A Mester Édesanyja kint várakozik – öblös hangon adja tovább szavaimat. – Anyád, rokonaid, kint várakoznak.

Az Úr Jézus körülnéz, azután hangosan, úgy, hogy kint is meghallhassák, szinte felkiált:

– Ki az én anyám, kik a testvéreim, rokonaim? – majd széttárja karjait, mintha mindenkit magához akarna ölelni: – Ezek az én testvéreim, nővéreim, anyám, akik Mennyei Atyám akaratát teljesítik.

Az emberek lelkesen tapsolnak, mély hatást gyakorolt rájuk ez a kijelentés, de az én szívemet is megremegettette. Gyorsan furakodom kifelé, ahol Szűz Mária áll a szent asszonyok körében. Boldogan futok hozzá:

– Hallottad az Úr szavait?

– Igen, hogyne hallottam volna. Most még boldogabb vagyok, mert ezek szerint mindenki, aki a Mennyei Atya akaratát teljesíti, az én gyermekem is. Bárcsak minél több gyermekem lenne! Hiszen nekem a Mennyei Atya akaratának teljesítése ad igaz boldogságot – folytatja Mária –, és erre szeretném nevelni gyermekeimet is. A Mennyei Atyának pedig az a nagy kívánsága, hogy szeressünk, egyre jobban szeressünk, önzetlen odaadással szolgáljuk egymást, segítsünk sokakon a hazafelé vezető úton, hogy mindnyájan eljussunk a Mennyországba, ahol Ő ölelő karokkal vár minket.

Meglepődve és meghatódva néztem Máriára, akinek szemét könnyek homályosították el:

– Bárcsak úgy lenne, ahogy az én Szent Fiam kívánja, hogy minden ember az Ő testvére, nővére lenne! De ezt kevesen akarják megérteni, kevesen akarnak a Mennyei Atya akaratához igazodni. Imádkozzunk most együtt, hogy minél többen megértsék Szent Fiam tanítását és az embertestvérek egymásra találjanak szeretetben, egységben, békességben.

A szent asszonyok is megilletődve hallgatták Szűz Mária szavait. Köréje sereglettünk imádkozni.

Közben bent is elcsendesedtek, az emberek utat adtak az Úr Jézusnak, aki közénk érve átölelte Édesanyját, szeretettel, örömmel.

39. A tíz leprás

Útban Jeruzsálem felé, jólesne már egy kis pihenés.

– Nézd csak – húzza meg a köpönyegem Péter apostol –, ott, a falu szélén milyen furcsa, szánalmas csoport közeledik.

– Leprások! – kiált András apostol.

– Jó volna őket kikerülni – jegyzi meg Fülöp. De az Úr Jézus határozottan feléjük indul. Milyen félelmetes ez a lerongyolódott csoport, amely hadonászva közeledik! Egyikük egy kolompot ráz figyelmeztetésül, hogy kerülni kell őket.

– A názáreti Jézus jön – kiáltom feléjük. Megtorpannak, össze-vissza kiabálnak örömteljes, bizakodó hangon, hiszen már sokat hallottak a nagy jótevő Messiásról.

– Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! – kiáltják. Jézus szánakozva néz rájuk, majd az égre emeli tekintetét, és ellenállást nem tűrő hangon utasítja őket:

– Menjetek, mutassátok meg magatokat a papoknak.

Csodálkozva nézek fel az Üdvözítőre. János apostol megérti tekintetemből, hogy nem értem, miért kell a papokhoz menniük. Elmagyarázza:

– A papoknak kell megállapítaniuk, hogy megtisztultak a lepráságtól és újra befogadják őket a közösségbe.

A leprások gyorsan megindulnak a falu irányába. Kolompjuk recsegő hangja mindenkit elriaszt a közelükből.

– Nem rosszak ők, csak szerencsétlenek – jegyzi meg János apostol.

Hosszan figyelem őket, ahogy szaporán lépegetnek.

Az egyik így kiált:

– Eltűntek a sebek a kezemről!

– Az én lábamon sincsenek már – kiált boldogan egy másik. – Megtisztultunk, már nem vagyunk leprások!

Szétszélednek minden irányba és a falu felé szaladnak. De látom, hogy az egyik felénk tart. Örömteljes kiáltással fut oda hozzánk és az Úr lábához borul. Hálálkodva, hadarva mondja:

– Uram, meggyógyultam! Hála Neked, Mester! Mehetek a családomhoz, gyermekeimhez!

Mindannyian megállunk és a boldog hálálkodót nézzük, a meggyógyult leprást, aki éppen egy szamariai.

Az Úr megkérdi:

– Nem tízen voltak, akik megtisztultak? Hát a kilenc hol maradt? Nem akadt más, csak ez az idegen, aki visszajött? – Aztán hozzá fordul: – Állj fel és menj, a hited meggyógyított!

Elnéztem: a leprás egészen megfiatalodott és megszüpült. Sírt, kacagott örömében, hálálkodva magasztalta Istent.

– De boldog vagyok – kiáltja felém, én pedig hozzá siettem, megölelem.

– Milyen jó, hogy te visszajöttél! Legalább egy a tíz közül, köszönetet mondani.

Valóban ez az arány; az emberek legtöbbször elfelejti megköszönni azt a sok jót, amelyet Istentől kapott. És a

legnagyobb jó, ami szintén keveset foglalkoztat minket,
hogy Vele lehetünk – és ez csak rajtunk múlik!

– De jó is lenne – fordultam Jézus felé –, ha mindig azzal ébrednék és azzal aludnék el, hogy Te velem vagy és napközben is sokat foglalkoznék Veled, szívem minden dobbanásával elmondanám:

szeretlek, szeretlek,
hálás vagyok Neked Uram,
Istenem, Mindenem,
hiszen a bűn leprájától
hányszor meggyógyítottál,
új életre keltettél.

Azért akarok Nálad maradni, hogy tisztán megőrizhessem a szívem, Mennyei Atyám nagyobb dicsőségére!

40. A Zebedeus fiúk édesanyja

Már éppen összeszedelőzködtünk, hogy útra kelünk. A Genezáreti tó tükre hívogatóan ragyog felénk. János apostol örömmel felkiált:

– Nézd, Jakab! Édesanya jön ott, nagy batyuval a hátán.

A többi apostol is felfigyel, Péter megjegyzi:

– Na, most jól el leszünk látva egypár napra eledellel.

A két testvér édesanyja elé szalad. Az édesanya belekarol két fiába és súg valamit Jakab fülébe. Jakab Jézushoz fordul:

– Mester, édesanya beszélni szeretne veled.

Az Úr Jézus kedves mosollyal köszön az édesanyának és biztatóan néz rá:

– Mit akarsz?

Az édesanya odaborul az Úr lábához, kezét összekulcsolva ránéz és csendesen, szemét kicsit lesütve, halkan kérleli:

– Tedd meg, hogy két fiam közül az egyik jobbod, a másik balod felől üljön országodban.

Jézus hosszan rájuk néz, majd így válaszol:

– Nem tudjátok, mit kértek. Készek vagytok-e kiinni azt a kelyhet, amit nekem ki kell innom?

A két apostol felugrik és lelkesen mondja:

– Készek vagyunk!

Az Úr Jézus szeretettel néz rájuk, tetszik neki ez a lelkesedés és készség, de azután elgondolkodva folytatja:

– Kelyhemet ugyan kiisszátok, de hogy jobbomon vagy balomon üljete, azt nincs hatalmamban megadni nektek. Az azokat illeti, akiknek Atyám szánta.

Az édesanya kicsit zavartan néz körül. Megkérdezem Péter apostolt, hogy érti-e, miről van szó. Ő neheztelően néz a testvérekre.

– Ezek már most akarják biztosítani maguknak a helyüket Jézus mellett, hogy jó pozícióba kerüljenek – mondja rekedtes hangon. Látom, hogy a többi apostol is összedugja fejét és rosszallóan néznek a két testvérré, akiknek anyjuk e merész kéréssel hozakodott elő. Örült volna az anya, ha valami biztató ígéretet kapott volna Jézustól. Felsegítem az édesanyát, aki még mindig Jézus előtt térdel. Aztán lassan elindulunk lefelé a lankás hegyoldalon.

Az Úr Jézus a két testvérbe karolva, hangosan, hogy mindenki jól hallja, így szól hozzánk:

– Tudjátok, hogy akiket a világ urainak tartanak, zsarnokoskodnak a népeken, a hatalmasok meg a hatalmukat éreztetik velük. Közöttetek ne így legyen. Aki közületek nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok és aki első akar lenni, legyen a rabszolgátok.

Csodálkozva nézünk össze. Az Úr Jézus folytatja:

– Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon és odaadja életét váltságul sokakért.

A két fiú, Jakab és János most édesanyjukhoz sietnek. Az édesanya feltekint és csilingelő hangon mondja:

– Uram, köszönöm, azt hiszem, megértettem. Engedd Uram, hogy most én szolgáljak nektek, legyetek az én vendégeim. Ha akarod, Uram, itt meg is teríthetek.

Feleletet nem is várva máris szétteríti nagy, széles fehér kendőjét és kezdi kirakni a kosár tartalmát.

A Mester mosolyogva fordul az asszonyhoz:

– Ilyen kedves meghívásnak nem lehet ellenállni.

Az abrosz köré telepedünk, amelyre az édesanya ügyesen helyezi rá a legjobb falatokat, még egy nagy korsó bort is a kosár mélyéről. Vidám, családi hangulatba kerülünk. Miután az Úr Jézussal közösen elmondjuk a hálaimát, hozzáfogunk a falatozáshoz. A jó édesanya egyre csak biztat bennünket, hogy ezt mind el kell fogyasztani:

– Semmit nem viszek haza innen!

Hálásan köszönjük meg a kedves vendéglátást, de még hálásabbak vagyunk azért az oktatásért, amelyet az Úr Jézus adott nekünk.

41. A kereskedők kiűzése a templomból

Elfáradva a hosszú úttól mezítláb, poros lábakkal érkezünk meg Jeruzsálembe, amely nyüzsgött az emberektől. Különösen a templom felől hallatszott nagy 'zsivaj. Nagyban folyt a vásár, az alkudozás: tehénbőgés, báránybégetés, kecskemekegés, galambturbékolás nagy hangzavarában a kereskedők hangosan kínálgatták áruikat.

Ránéztem az Úr Jézus arcára, amely egyre jobban elborult a látványtól, majd hangosan felkiáltott:

– Meg van írva, hogy az én házamat az imádság házának fogják nevezni, ti pedig rablók barlangjává teszitek!

Gyors léptekkel szaladt fel a lépcsőkön, alig tudtuk követni. Egy bábéskodó paraszt kezéből kiragadott egy kötelet, a kötél egyik végét odadobta nekem:

– Fonjunk gyorsan ostort – mondta. Olyan fenségesen szép volt méltó haragjában, csak úgy szikrázott a szeme, amikor a kötélostort forgatta, az állatok közé csapkodva, akik rémülten rohantak jobbra-balra. A pénzváltók asztalait felborította, csilingelve gurultak szét a fémpénzek. A galambárosok padjait szétdobálta. Egy-két ijedt galambnak sikerült kirepülni. Olyan csodálatos erő áradt a Mesterből, hogy senki nem mert közelíteni hozzá.

Egy-kettőre meglepően nagy csend lett. A farizeusok egy csoportja méltatlankodva, szaladva jött a Jézus elé. Fenyegetőzve rázták öklüket, de aztán megtorpantak, szóhoz sem jutottak, hiszen a templom előtti térség, az

oszlopcsarnok úgy nézett ki, mint egy feldúlt csatatér, szinte teljesen kiürült, csak egy-két kapkodó kereskedő szedegette szétszórt holmiját.

Mint egy tilalomfa állt ott az Úr Jézus, szinte védőn tárta ki karját Atyjának háza felé. Nekem pedig eszembe jutott, hányszor hivatkozott arra, hogy jaj annak, aki Isten házát, a lelkek templomát pusztítja.

Az Úr Jézus kérlelhetetlen, ha az Atya fenségének tisztaságáról van szó!

Jézusom, adj erőt, hogy mindig megóvjam lelkem szent templomának tisztaságát! Kérlelhetetlen legyek mindennel szemben, ami azt veszélyezteti. Minden betolakodót kihajtsak onnan, mert Isten templomának tisztának, szentnek kell lennie!

42. Lázár feltámasztása

Egy domboldalon üldögéltünk a Mester körül, aki tanított bennünket. Beszédeinek központja mindig a Mennyei Atya volt:

– Áldalak Téged Mennyei Atyám, mert kinyilatkozta-
tod magad a kicsiknek, az egyszerűeknek. Így van ez
Atyám, mert így tetszik Neked. Jöjjetek hozzám mind-
nyájan, akik fáradtak vagytok és az élet terhét hordozzá-
tok, és én megerősítelek titeket. Vegyétek magatokra
igámat és tanuljatok tőlem, mert szelíd és alázatos szívű
vagyok. Az én terhem könnyű, az én igám édes.”

Milyen mélyértelműek az Úr Jézus tanításának csodá-
latos szavai! Mindenki nagy figyelemmel hallgatta. A
csendet egy felénk futó ember dobogó léptei törték meg,
aki lihegve borult a Mester lábához:

– Uram – mondta –, akit szeretsz, beteg!

Az ember verejtékező arcát törölgette, én csendben
megkérdeztem:

– Honnan jössz, jó ember?

– Betániából – mondta lihegve.

– Ki a beteg? – kérdezte András.

– Miért olyan sürgős? – vágott közbe János – Nem
hallod, a Mester most tanít bennünket.

– Csak nem a testvérek közül beteg valaki?

– De, Lázár – nyögte ki hangosan a futár –, halálán
van, magas láz gyötri, nem tudjuk, mi baja van.

Az Úr Jézus felállt és meggyőzően mondja:

- Ez a betegség nem okozza halálát, hanem Isten dicsőségére lesz, hogy megdicsőüljön általa az Isten Fia. Barátunk, Lázár elaludt, de elmegyek és felébresztem.

Tamás megjegyezte:

- Uram, ha alszik, akkor bizonyára meg is gyógyul.

Jézus komolyan fordult felénk:

- Lázár meghalt - mondta szomorúan -, miattatok örülök, hogy nem voltam ott, hogy higgyetek. De most menjünk el hozzá.

Tamás megint közbeszólt: - Veszélyes oda menni, de menjünk, haljunk meg mi is vele.

Lassan felszedelőzködtünk, hogy induljunk Betánia felé. Az Úr egyáltalán nem sietett, hiszen még a környékbeli falvakban kellett neki tanítania. Mi nem mertük sürgetni, bár ismerve Őt, tudtuk, hogy segíteni fog, hiszen Máriát, Lázárt, Mártát úgy szerette, mintha testvérei lennének.

Amikor Jeruzsálem közelébe értünk, sokakkal találkoztunk, akik Betániába tartottak és szomorúan közölték, hogy Lázár már négy napja halott.

- Megyünk vigasztalni a nővéreit.

Alig, hogy Betánia közelébe értünk, futva szaladt elénk Márta, Lázár nővére. Könnyezve borult az Úr lábához:

- Ha itt lettél volna, nem halt volna meg testvérem. De most is tudom, hogy bármit kérsz az Istentől, megadja neked.

- Feltámad testvéred - mondta Jézus.

- Tudom, hogy feltámad, majd a feltámadáskor, az utolsó napon.

Jézus az ég felé tekintve, sugárzó arccal, csengő hangon mondta:

– Én vagyok a feltámadás és az élet. Hiszed ezt? Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog.

– Igen Uram – válaszolta Márta –, hiszem, hogy Te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba jön.

Jézus körülnézett, mintha keresett volna valakit. Márta megértette tekintetéből, hogy Máriát keresi és máris rohant hazafelé. Hosszú, fekete kendője, amely a fejét borította, lecsúszott válláról; felkaptam és utána szaladtam. Együtt futottunk, szinte szárnyat adott Mártának a szeretet, könnyei már elapadtak, a reménység ösztönözte. A házba érve odaszólt nővérének:

– Itt a Mester és hívat.

Mária felugrott és Jézus elé szaladt, mi meg utána. Amikor Jézushoz ért, e szavakkal borult lába elé:

– Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg testvérem.

Jézus szeretettel emelte magához, szeméből könnyek gördültek a meghatottságtól. Körülöttünk többen meg is jegyezték:

– Nézzétek, mennyire szerette Lázárt!

Még soha nem láttam az Úr Jézust ennyire megrendülni. Belekarolt a két nővérbe és határozott léptekkel a sírhoz sietett. Hangos szóval adta az utasítást:

– Hengerítsétek el a követ!

Márta tiltakozott:

– Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.

Jézus szinte szemrehányóan válaszolt:

– Nemde azt mondtam, ha hiszel, megérted Isten dicsőségét.

Közben a tanítványok is mind odaérkeztek, és együtt elhengerítettük a nehéz követ. Valóban bűzös levegő csapott ki a sírkamrából.

Jézus égre emelte tekintetét és így imádkozott:

– Atyám, hálát adok Neked, hogy meghallgattál. Tudom, hogy mindig meghallgatsz. Csak a körülöttem álló nép miatt mondtam, hogy higgyék: Te küldtél engem.

Majd felkiáltott:

– Lázár, jöjj ki!

Síri csend, mindenki feszülten várakozott. A halott imbolyogva jött ki, hiszen egész teste, még a feje is be volt pólyázva, tapogatva nyújtotta előre karjait. Jézus kérte:

– Oldjátok fel, hogy tudjon járni.

Többen odaugrottunk, hogy támogassuk Lázárt és leszedjük a pólyákat. De Mária már megelőzött minket, ügyes mozdulatokkal tekerte le a gyolcsot, Márta segítségével.

A friss szellő elűzte az áporodott szagokat. Lázár csodálkozva nézett szét, nagyot nyújtózkodott, mintha mély álomból ébredne fel. Nővérei ölelő karjaira támaszkodva borult oda az Úr Jézus lábához, az élet fiatalos örömeivel. Mély sóhaj szakadt ki a szívéből:

– Mester, hívtál, itt vagyok.

Most már mindenki könnyezett, de ezek az öröm könnyei voltak. Tapogatták Lázárt, mindenki meg akarta ölelni. Az Üdvözítő egy-két lépést hátrált, megtörölte könnyes szemét, boldogan sóhajtott fel:

- Áldalak Téged, jóságos Atyám! Te az élet szerzője vagy. Akarod, hogy minden éljen és én azért jöttem, hogy életet adjak mindenkinek, aki hisz bennem.

- Most már csak Neked élek, Te vagy az én Uram, Barátom, Istenem, Mindenem! - mondta Lázár.

Minden tabernákulum fölé arany betűkkel kellene odaírni:

- A Mester itt van és hív Téged!

- Köszönöm Jézusom, hogy Lázár feltámasztásával nemcsak isteni hatalmat bizonyítottad, hanem azt is, milyen drága Neked az élet! Most már tudom, hogy Te feltámasztod azokat, akik lélekben halottak - bárcsak segítségedre lehetnék ebben!

43. A kánaáni asszony

Milyen szép Genezáret földje! Ezen a verőfényes tavaszi napon elgyönyörködtem benne, ahogy az apostolok kisebb csoportokban szétszóródva a Mester körül, csendesen ballagnak. Érdekes, már többször megfigyeltem, hogy a szeretett Mester hangját mindenhova eljuttatja a szél. Ő tanít és beszédeinek központja mindig a Mennyei Atya, mintha csak ott lebegne felette.

Péterrel és Jánossal igyekszünk közelebb jutni az Úr Jézushoz, amikor szinte belebotlunk egy közeledő kiabáló asszonyba, akinek furcsa az öltözete. Péter fel is ismeri: – Ez valami kánaáni asszony lehet.

Az asszony egyre hangosabban, szinte könyörögve kiabál: – Könyörülj rajtam Uram, Dávidnak fia! A lányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek.

Az Úr Jézus gondolataiba mélyedve halad az úton, de az asszony nem hagyja abba a kiabálást, bár többen próbálják csitítani. János apostol és András is az Úr Jézushoz sietnek, aki megáll és visszafordul. Júdás idegesen kiált:

– Teljesítsd kérését, hisz kiabál utánunk!

Közben az asszony is odaér és megismétli kérését. Az Úr Jézus az asszonyra nézve hangosan válaszol:

– Küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól.

Az asszony pár lépést tesz előre és az Úr Jézus elé borul:

- Uram, segíts rajtam!

Az Úr Jézus elutasító mozdulatot tesz:

- Nem helyes elvenni a gyerekektől a kenyeret és odaadni a kiskutyának.

Az asszony talpraesetten válaszolt:

- Igen Uram, de a kiskutyák is esznek a maradékból, amely lekerül uruk asztaláról.

Jézus elmosolyodik, felenged előbbi szigorából. A magasba nézve mondja:

- Asszony, nagy a te hited. Legyen akaratod szerint.

Az asszony hálálkodva borul az Úr lábához, aki kedvesen felemeli őt.

- Köszönöm, köszönöm Uram - rebegi az asszony -, hogyan háláljam meg Neked?

- Istené a hála, a dicsőség és minden köszönet - cseng az Úr ajkáról.

Az Úr Jézus int, hogy menjünk lefelé, a Genezáreti tó partjához. Az asszony még mindig ott áll, örömkönnyek folynak arcán.

- Álom ez vagy valóság? - kérdezi tőlem a kánaáni asszony.

- Amit az Úr mond, az igazság, az élet.

- Tudom, érzem - feleli az asszony -, ekkora belső öröm még soha nem járta át a szívemet! Rohanok haza, hadd öleljem szívemre meggyógyult gyermekemet.

Mária Magdolna már jön is sietve, nagy tejes köcsögből egy kancsóba tejet öntve, amelyet boldogan nyújt a kimerült asszonynak, aki két kézzel kapva, szinte szívja magába az éltető nedűt.

Egy férfi fut felénk, már messziről lelkenedezve kiabál:

- Asszony, meggyógyult a gyermeked!
 - Csoda történt! – kiált oda Simon az asszonynak. –
- Megmondta a Mester, hogy még ez órában meggyógyul a te leányod.
- Az asszony boldogan indult haza.

44. Jézus bevonulása Jeruzsálembe

Csodálatos, verőfényes tavaszi nap volt, ahogy vonultunk Jeruzsálem felé. Betfagéba értünk, ahol az Úr Jézus egy kicsit megpihent, majd elküldte két tanítványát, Bertalant és Jakabot:

– A szemközti faluban találotok egy megkötött szamarat csikójával. Oldjátok el és vezessétek ide! Ha valaki szólna érte, mondjátok, hogy szüksége van rá az Úrnak, akkor rögtön elengedi.

Csendesen odamentem az Úr Jézushoz:

– Uram, én is velük mehetek?

– Szaladj csak utánuk! – mondta az Úr mosolyogva.

Több sem kellett nekem, gyorsan utánuk iramodtam a falu felé, le is hagyva a tanítványokat. Már messziről láttam a falucska határában a kikötött szamarat, amely körül vidáman ugrándozott kis csikója. Eloldottuk a köteleiket, s a két füles olyan engedelmesen bandukolt velünk, mintha csak megérezték volna megtiszteltetésüket. Gazdájuk futva jött utánunk:

– Miért oldjátok el a szamarat? – kiáltozta.

A tanítványok így feleltek:

– Mert az Úrnak szüksége van rá.

A gazda e szavak hallatára mélyen meghajolt, széttárta két karját:

– Vigyétek – mondta örömmel.

Már nem akadályozott senki, boldogan vezettem a kis számárcsikót. Jakab apostol ráterítette színes szőttes köpönyegét a hátára, az pedig örömmel bólogatott.

Mindenfelől érkeztek zarándokok, akik körülfogták az Úr Jézust, mindenki látni, érinteni akarta, hiszen csodatettei és főképpen Lázár feltámasztása nagyon népszerűvé tette az Urat. A tömeg egyre lelkesebben üdvözölte a Mestert. Mások is felbuzdultak Jakab apostol példáján, köpönyegüket teregették a számár hátára és kérték az Urat, hogy üljön fel, így akarják bevezetni Jeruzsálembe. Máté apostol megjegyezte:

– Lássátok, ez azért történik, hogy beteljesedjék a próféta szava:

Mondjátok meg Sion leányának:
nézd, királyod jön hozzád,
szerényen, számárháton,
a teherhordó állat csikóján.

Egyre többen csatlakoztak hozzánk. A nép közül sokan eléje terítették ruháikat az útra. A gyerekek előre szaladtak, felmásztak a pálma- és olajfákra, letördelték az ágakat, a gallyakat és ledobálták a zarándokok elé. Együtt éljeneztünk a tömeggel, integettünk a pálmaágakkal és így kiáltoztunk:

– Hozsanna Dávid Fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön. Hozsanna a Magasságbelinek!

Színes kavarodás vette körül az Úr Jézust, aki – mint egyszer Dávid király – bevonult ősei városába. Egyre többen tódultak eléje, mert futótűzként terjedt a hír, hogy jön a Názáreti Jézus, jön Dávid király sarja.

A város kapujánál láttam egy csoport írástudót, farizeust, akik dühösen kérdezték:

– Ki ez, hogy ünnepeltetni merészeli magát?

A népből többen kiáltozva válaszoltak:

– Ő Jézus, a próféta, a galileai Názáretből.

– Hallgattasd el a gyerekeket és a csöcseléket – mondta egy rosszindulatú írástudó.

Az Úr Jézus leszállt a szamár hátáról, és így válaszolt:

– Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak beszélni – aztán kitérte karját a Jeruzsálem felé: – Bárcsak felismernéd legalább ezen a napon, ami békességre szolgál. De sajnos el van rejtve a szem elől. Jönnek majd napok, amikor sáncokkal vesz körül ellenséged, bekerít és mindenfelől ostromol. Elpusztítanak téged és gyermekeidet, akik benned laknak. Nem hagynak itt követ követ. Hányszor akartalak benneteket összegyűjteni, mint a kotlós a cibéit, de nem ismerted fel látogatásod idejét.

Az Úr Jézus szava elcsuklott, könnyek gördültek végig arcán, szeméből bánatos szeretet sugárzott. Mindenki elnémult; a tömeg csöndben szétozlott, csak a tanítványok kis csoportja maradt Jézus körül.

– Mester, nem megyünk be a városba? – kérdezte András apostol.

– Nem – mondta az Úr halkán. – Menjünk imádkozni az Olajfák hegyére.

45. Az utolsó vacsora

Elérkezett a kovásztalan kenyér napja. Ekkor szokták feláldozni a húsvéti bárányt. Érezhető feszültség volt az ünnepek előtti napokban. Ahogy az Olajfák-hegyéről leereszkedtünk a város felé, szótlanul ballagtunk egymás mellett. Egyszerre csak az Úr Jézus megállt egy tisztáson, intett Péternek és Jánosnak. Elküldte őket, hogy előkészítsék a húsvéti vacsorát. Péter megkérdezte:

– Uram, hol készítsük el?

Az Úr Jézus elgondolkozva nézett maga elé, majd határozottan mondta:

– Menjetek a városba, ott találkoztok egy vízeskorsót vivő emberrel. Menjetek utána abba a házba, ahová megy, mondjátok ezt a házigazdának: a Mester kérdezte, hol van az a terem, ahol elköltheti a húsvéti vacsorát tanítványaival? Ő majd mutat nektek egy tágas, étkezésre berendezett emeleti helyiséget. Ott készítsétek el.

Péter és János már indulóban volt, amikor gyorsan hozzájuk szegődtem.

– Mehetek veletek? – kérdeztem.

– Kérdezd Pétert – felelte csendesen János. De Péter apostol megelőzött:

– Persze, hogy jöhetsz, lesz ott mit segítened.

Sietve mentünk a poros úton, amely teljesen elhagyott volt. János egyszercsak felkiáltott:

– Nézzétek, ő lesz a mi emberünk!

– Jánosnak sasszeme van – mondta Péter. Mi is megpillantottuk a vizeskorsót cipelő embert, aki a közeli kúthoz tartott. Megvártuk, amíg korsóját színültig megtöltötte friss vízzel, aztán hozzáléptünk:

– Segíthetek? – kérdeztem.

A javakorabeli izmos férfi könnyedén emelte vállára a korsót.

– Köszönöm, nincs szükségem segítségre – mondta szinte elutasítóan. Mi tisztos távolból követtük a vízhor-dó embert. A zezgúgos utcákon gyorsan vitte korsóját, majd megállt egy nagy, tornácos ház előtt. Gyanakodva nézett reánk, aztán belépett a kapun.

Egy nagy udvarban találtuk magunkat. A házigazda mintha várt volna bennünket. Péter apostol eléje lépett, mélyen meghajolva előadta, hogy a Mester itt akarja elkölteni tanítványaival a húsvéti vacsorát.

– Nagy megtiszteltetés számomra – felelt az idős, tisztos őszhajú gazda. – Jöjjetek gyorsan utánam az emeleti nagy terembe. – Olyan szaporán lépkedett, alig tudtuk követni.

– Tegyétek meg mindazt, amit ő mond nektek – parancsolta a gazda a szolgáltnak, Péterre mutatva.

Egy nagy terembe léptünk, amely sok mécsessel volt megvilágítva, ünnepi vacsorára terített asztalokkal. Előkerült a szakács is, Péter vele tárgyalta meg a hagyományos húsvéti vacsora ünnepi fogásait. Jánossal és két ügyes leánnyal hosszú füzéreket fontunk illatos, virágzó olajfa ágakból. Aztán kiszaladtam az utcára; már közeledett az Úr tanítványaival és a kíséretéhez tartozó szent asszonyokkal, Máriával az élen.

Ahogy beértünk az udvarba, megéreztek a báránysült és a fanyar mártások illatát. A szolgák nagy korsó borokat helyeztek el az asztalokon, frissen sült nagy, lepényszerű kenyerekkel.

A házigazda mély tisztelettel hajolt meg:

– Mester, Te vagy most a ház ura, minden a Te szolgálatodra áll.

A szolgák máris hozták a lábmosáshoz szükséges edényeket, de az Úr Jézus intett:

– Hagyjuk ezt későbbre, most imádkozzuk el az ilyenkor szokásos zsoltárokat.

Az Úr Jézus maga jelölte ki a helyeket az apostolok számára: Pétert jobbjára, Jánost baljára ültette; Jakab, Tamás, Fülöp és a többiek egymás után, Iskarióti Júdának jutott az utolsó hely. Jézus kedvesen rám mosolygott, intett, hogy kövessem:

– Te a mellettünk lévő teremben, édesanyám közelében foglalj helyet.

Az Úr Jézus középen helyezkedett el. Mielőtt a zsoltárt elkezdte volna, szívből jövő szavakkal, tekintetét az ég felé emelve, kitért karokkal mondta:

– Vágyva vágytam, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek, mielőtt szenvedek. Mondom nektek, többé nem eszem húsvéti vacsorát, míg be nem teljesedik az Isten országában.

Csodálatosan csengtek az Úr Jézus szavai. Mindnyájan lenyűgözve tekintettünk fel Rá, szívem hevesen dobogott: a szeretet órája volt. Mintha az egész mennyország, ég és föld figyelme ide összpontosult volna. A szeretet sürgette Őt, a szeretet, amely odaajándékozta önmagát.

Az Úr Jézus most fogta a kelyhet, János felé fordult, aki egy kancsóból remegő kézzel bort öntött a kehelybe. Kezébe fogva magasra emelte, föltekintett, mintha mennyei Atyját látná, és ünnepélyes hangon mondta:

– Vegyétek és osszátok el magatok között. Mondom nektek, nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten országa.

Majd szomorúan tekintett körül:

– Bizony mondom nektek, egyiktek elárul.

Meghökkenve néztek össze a tanítványok és sorban szabadkoztak:

– Csak nem én vagyok, Uram?

– Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el – felelte.

– Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna neki, ha meg sem születik.

Júdás zavartan hebegte:

– Csak nem én vagyok az, Mester?

– Magad mondtad – válaszolta Jézus.

Minden szem az Úr Jézusra tapad, aki a fehér terítőről kezébe vette a lepényszerű kenyeret, megáldotta, szemét az égre emelve gondosan megtörte és odanyújtotta tanítványainak ezekkel a szavakkal:

– Vegyétek és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az én testem.

Péter és János mélységes tisztelettel osztották szét a darabokra tört kenyeret, amelyet mély megilletődéssel vettek magukhoz a tanítványok.

Jézus vette a fehér kendőt, rajta egy megtört kenyérdarabkát, amely mintha sugárzott volna, és édesanyjához

indult. Mária leborulva vette magához Fiától a legdrágább kenyeret – az Úr szent Testét. Arca ragyogott, a benső szépség tükröződött rajta, mintha teljesen egy lenne most az Ő Szent Fiával.

Mély csendbe burkolódzott minden, mint azon a szent, csendes éjszakán, amikor az Isten Fia, az Isteni Kisdéd Szűz Mária áldott méhéből a földre jött.

Átéltém ennek a csodálatos történetnek, a világtörténelem legnagyobb eseményének magasztosságát. Nagy dolog volt, hogy az ember a Holdra lépett, de mennyivel nagyobb, szentebb az Isten Földre lépése, amellyel új korszak megkezdődött: a kegyelem világa.

Az Úr Jézus két kezébe vette a borral telt kelyhet, magasra emelte és szavai, mint ezüst harsonák zengtek:

– Vegyétek és igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem kelyhe, az új és örök szövetségé, amely értetek és mindenkiért kiontatik a bűnök bocsánatára.

Kis szünetet tartott, és a tanítványokra nézett:

– Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

A kehely kézről-kézre járt, és az apostolok megilletődve, éppen csak ajkukkal érintették. Legutoljára Szűz Máriához került, aki mélységes imádással ürítette ki az utolsó cseppeket. Alig hallhatóan suttogetta:

– Fiam a kánai menyegzőn kérésemre a vizet változtatta borrá, most pedig a mennyei Atya kívánságára a bort változtatta Szent Vérévé.

46. A lábmosás és a búcsúbeszéd

Jézus csendesen felállt, levetette felső ruháját, és egy vászonkendőt kötött a dereka köré. Vizet öntött egy mosdótálba, majd hozzáfogott, hogy sorra megmossa és a derekára kötött kendővel megtörölje tanítványai lábát. Amikor Simon Péterhez ért, láttam, hogy ő hevesen felugorva tiltakozott:

– Uram, Te akarsz megmosni az én lábamat?

Jézus így válaszolt:

– Most még nem érted, amit teszek, de később majd megérted.

Péter tovább tiltakozott:

– Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha.

– Ha nem mosom meg – felelte Jézus komolyan –, nem lehetsz közösségben velem.

– Akkor Uram ne csak a lábamat, hanem a fejemet és a kezemet is! – mondta Simon Péter.

– Aki megfürdött, annak csak a lábát kell megmosni, akkor egészen tiszta lesz. Ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan – mondta Jézus komoly hangsúllyal. Tudta ugyanis, hogy ki árulja el.

Amikor megmosta lábukat, felvette felső ruháját, újra asztalhoz ült és így szólt hozzájuk:

– Tudjátok, mit tettem veletek. Ti mesternek és úrnak hívtok és jól teszitek, mert az vagyok. Ha tehát én, az úr és mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam, hogy amit én tettem,

ti is tegyétek. Bizony, bizony mondom nektek, nem nagyobb a szolga az úrnál, a küldött annál, aki küldte. Ha ezt megértitek és tetteiteket ehhez igazítjátok, boldogok lesztek. Aki befogadja azt, akit küldök, engem fogad be és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.

Egyszer csak Júdás felugrott, a szék nagy robajjal csúszott ki alóla, az ajtó becsapódott mögötte. Kint sötét éjszaka volt.

Amikor Júdás elment, mindannyian fellelegeztünk. Éreztük, tudtuk, hogy Júdás meghasonlott önmagával, hogy a gonosz, a Sátán, hatalmába kerítette. Az Úr Jézus szomorúan nézett a becsapódott ajtóra, amely azt jelképezte, hogy Júdás végképp elszakadt Tőle, a sötétség hatalmába került. Az Úr Jézus sóhajtva hordozta körül tekintetét rajtunk, hangja mintha egészen távolról hangzana felénk, de azután egyre élénkebb szeretetteljes melegséggel csengett.

– Filioli, Gyermekeim, Fiacskáim! – becézve, úgy, mint egy édesanya beszélt hozzánk, mély meggyőződéssel, vigasztalva, erősítve, bátorítva, egyre lelkesebben:

– Egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem, de amint a zsidóknak mondtam, nektek is mondom: ahova én megyek, oda ti nem jöhettek. Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást! Amint én szeretlek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.

Simon Péter szólt neki:

– Uram, hová mégy?

Felelt neki Jézus:

- Ahová én megyek, oda te most nem követhetsz engem; később azonban követni fogsz.

Péter azt mondta neki:

- Uram, miért nem követhetlek most? Az életemet adom Érted!

- Az életedet adod értem? Bizony, bizony mondom neked, nem szól addig a kakas, amíg háromszor meg nem tagadsz engem.

Egy kis csönd ereszkedett az apostolokra. Rádöbbenünk, hogy valami szörnyű tragédia veszi most kezdetét, de az Úr Jézus meg is vigasztalt, hogy ne nyugtalankodjunk szívünk, mert elküldi a vigasztaló Szentlelket.

Azután Jézus így folytatta:

- Úgy szeressétek egymást, mint én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok nektek. Nem mondalak többé titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az Ő ura, hanem barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak és rendelvek titeket, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek és a ti gyümölcsötök megmaradjon: hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Ezeket parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást!

Mély csend állt be, meghatódva elmélgedtünk az Úr Jézus szavain a szeretetről.

47. A getszemáni kert

A húsvéti vacsora végén elénekeltük a hálaadó zsoltárokat, majd követtük az Urat.

A Getszemáni kert hatalmas, évszázados olajfái mint ha őrségben állnának, még jobban elsötétítik az eget. A hold ki-kibújt a csillagos ég alól. Egy tisztáshoz érve az Úr Jézus megáll és így szól tanítványaihoz:

– Üljetek le, én pedig megyek imádkozni.

Csak Pétert, Jakabot és Jánost vitte magával. A három apostol felugrik és készséggel követi Őt. Az Urat szomorúság fogja el és gyötrődni kezd:

– Halálosan szomorú a lelkem – mondja. – Maradjatok itt és virraszatok velem.

Szinte vánszorogva megy egy kicsit távolabb és leborulva imádkozik. Megdöbbenve figyeljük a Mestert, aki hangosan könyörög Mennyei Atyjához:

– Atyám, ha lehetséges, távozzon el tőlem ez a kehely, de ne úgy legyen ahogyan én akarom, hanem ahogyan Te.

Az álom súlyosan nehezedett szempilláimra. Félálomban hallottam az Úr Jézus közeledő lépteit. A tanítványok is elaludtak. Péternek szemére vetette:

– Még egy órát sem tudtok velem virrasztani! Virraszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! A lélek ugyan készséges, a test azonban erőtlén.

Többször is hallottam a visszatérő Mester lépteit és halkán suttogó szavait, de engem is nagyon környéke-

zett az álom, hiszen fárasztó nap után voltunk. Nehezen erőt vettem magamon és láttam, hogy véres veríték gyöngyözik homlokán. A bűnök szörnyűsége, amelyet magára vállalt, mint lassan őrlő malomkerék, préselték ki szent véré. Most döbbsentem rá igazán, hogy milyen eget verő szörnyűség a bűn, amely ennyi lelki gyötrelmet, sőt fizikai fájdalmat okoz Jézusnak! Szinte zokogva kiált fel:

– Atyám, ha lehetséges, távozzon el tőlem ez a kehely, de ne úgy legyen ahogyan én akarom, hanem ahogyan Te.

A teste megvonaglik, mintha érezné a súlyos ostorcsapásokat, az éles szegek szörnyű fájdalmát, amelyek kezébe, lábába hatolnak. Az elkövetkező órák megaláztatásai, szenvedései, mind elvonulnak lelki szeme előtt. Jézus elhaló hangon már harmadszor könnyörög:

– Atyám, de ne az én akaratom, hanem a Te akaratod teljesedjen.

Hirtelen egy fenséges angyali alak körvonalai rajzolódnak ki az olajfák sötét háttéréből. Mintegy mély, kínos álomból ocsúdik fel az Úr Jézus, az égre tekint, szinte felszáradnak véres könnyei, kisimulnak a gyötrelmes ráncok homlokán:

– Igen Atyám, köszönöm! Kész vagyok, hogy teljesítesem akaratodat.

Kiegyenesedik, mint a harcra kész bajnok, aki most indul megvívni nagy csatáját a bűnnel, a világgal, a Sátánnal szemben.

Távol zaj hallatszik, és egyre erősödő fegyvercsörgés. Az apostolok álmosan dörzsölik szemüket, ahogy feltápaszkodnak:

– Keljetek fel, menjünk! Nézzétek, itt jön az, aki el-
árul – mondja szomorúan az Úr.

A fáklyák lobogó fénye megvilágította a katonák kö-
zül előrelépő Júdást:

– Akit megcsókolok, ő az, fogjátok el! – szól oda a
bunkókkal felfegyverzett csőcseléknek.

Olyan bántóan sziszegtek ezek a szavak, mint a kígyó-
marás. Júdás odalép a Mester elé, aki szánakozva néz rá.

– Üdvözlégy Mester! – mondja erőltetett hangon és
megcsókolja Jézust. Az Úr Jézus megrezzen az áruló
csókjától:

– Barátom, miért jöttél? Hát csókkal árulod el az em-
ber Fiát?

Megrohanták, körülfogták Jézust. Egy martalóc képű,
szélesvállú szolga kötéllel megkötözi Jézus kezét, a töb-
biek gúnyosan ráncigálják. Az apostolok közül – akik
döbbenten nézik a jelenetet – előrohan Péter és kardjával
csak úgy, találomra közéjük vág. A főpap szolgálja felor-
dít:

– Jaj, a fülem odavan!

Jézus rászól Péterre:

– Tedd vissza hüvelyébe a kardot! Aki kardot ránt, az
kard által vész el. Vagy azt hiszed, nem kérhetném Atyá-
mat és nem küldene tizenkét légió angyalnál is többet?
De akkor hogyan teljesedne be az Írás, amely szerint en-
nek így kell történnie?

Felemeli megkötözött kezét, és szelíd mozdulattal
visszahelyezi a félig lelógó fület. A szolga megrökö-
nyödve tapogatja a fülét:

– Hihetetlen – mondja –, ép a fülem.

Szinte szeretné megköszönni a Mesternek, de Őt már tovább ráncigálják.

Csak Pétert és Jánost látom, ahogy kifelé igyekeznek a kertből. Utánuk szaladok, egy nagy olajfa törzsénél látom őket meglapulva, ahogy távolról figyelik, hogyan hurcolják el megkötözve szeretett Mesterüket. Péter leverten rebegi:

– Ez lehetetlen, ez képtelenség...

János apostol csendesen jegyzi meg:

– De hát nem hallottad az Úr szavát, hogy ennek így kellett történnie?

Szomorúan Jánoshoz simulok, együtt könnyezünk. Péter még mindig kezében szorongatja a véres kardot, majd elhajítja magától és szalad a zajongó, felfegyverzett szolgák után, akik szinte diadalmasan viszik a megkötözött Urat. Lassan, tétován mi is elindulunk. A városba érve elcsitul a tömeg. János odasúgja nekem:

– Ez az út Annás és Kaifás főpap házához vezet. Biztosan oda hurcolják az Urat. – Nekem van ott egy-két ismerősöm, majd körülnézek.

– Majd csak bejutunk az udvarba – jegyzem meg csendesen.

Kaifás háza ki volt világítva, már várták Jézust. János apostol ügyesen befurakodik egy folyosó ajtaján. Odasúgja nekem:

– Itt várj, az udvar előtt.

A kaput be sem csukták, nagy a zshivajgás. A szolgák borral kínálgatják a martalócokat.

Hűvös szél borzongatja az embereket. Látom, hogy gyorsan, ügyesen tüzet raknak. Körbetelepednek a tűzhöz, beszélgetnek, nevetgélnek: a bor megtette hatását.

Örömmel veszem észre az udvaron Pétert, ahogyan a tűzhöz megy melengetni gémberegett tagjait. Én is közelebb settenkedtem. Egyszer csak felfigyelek egy rikácsoló hangra. Egy szolgáló leány megszólítja Pétert:

– Te is a galilei Jézussal voltál!

De ő mindnyájunk hallatára tagadja:

– Nem értem, mit beszélsz.

Péter a kapu felé ódalog, de egy másik szolgáló is észreveszi:

– Ez is a názáreti Jézussal volt! – kiáltotta. A szolgák Péter köré sereglenek. Péter megint tagadja, most már esküvel:

– Nem ismerem azt az embert!

Még jobban körülfogják Pétert és bizonygatják:

– De bizony, közük tartozol, hiszen a beszéded is elárul!

Erre már esküdözni és átkozódni kezd:

– Nem ismerem ezt az embert!

Nem akarok hinni a fülemnek. Ahogyan a tűz fénye Péterre esik, mintha megzavarodott volna. Gyors mozgulattal kifurakszik a szolgák gyűrűjéből – és ekkor éles hangon megszólalt a kakas. Péternek a földbe gyökerezett a lába. A fejéhez kap, és keservesen elsírja magát:

– Igen, most már emlékszem, hiszen Ő megmondta, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.

Íme, fenséges látvány tárul elénk: a megkötözött Urat kísérik börtönébe. Jóság és irgalom árad szeméből, ahogy Péterre tekint, aki térdre zuhan és könnyörögve suttozja:

– Bocsáss meg nekem, Uram. Emlékszel, egyszer ugye megmondtam: Távozz tőlem Uram, mert szegény bűnös vagyok.

Most János is odaér és leverten mondja:

– Megtudtam, hogy most börtönbe viszik az Urat és reggel összeül ítéletre a Főpapi Tanács.

Belekarolunk Péterbe, úgy kell elvonszolni a zokogó apostolt.

– Most hová menjünk? – kérdeztem tanácstalanul.

– Máriához – suttozta János apostol –, az asszonyokhoz. Mindent, mindent el kell mondanunk.

– De én, én? – hebegi Péter – hogy állítsak be oda?

– Ő az Irgalmasság Anyja, Péter.

– Ő a legmegértőbb édesanya – mondja János.

Egymásba karolva botorkálunk az úton, könnyezve, sóhajtozva. A pirkadó hajnal mintha vigasztalna. De mindannyian átérezzük, hogy megkezdődött a világ legnagyobb tragédiája: a mi Urunk, Jézus Krisztus kínszenvedése.

48. A Fájdalmak Anyja

Pétert alig tudjuk vigasztalni. A szűk utcán haladva János és András apostollal találkozunk, akik elhalmoznak kérdéseikkel. Pétert nem lehet szóra bírni. János is csak röviden válaszolgat:

– Most mit tegyünk? – kérdezi András.

– Menjünk Máriaához – szól csendesen, de meggyőződéssel János, a szeretett tanítvány.

Lépéseinket megsziporázva hamar oda is érünk az utolsó vacsora házához. Zsoltárok szavai szűrődnek ki:

– A mélységből kiáltok Uram hozzád, Uram, hallgasd meg kiáltásomat.

Jakab apostol megkopogtatja a nagykaput. Kisvártatva Mária Magdolna dugja ki óvatosan fejét, majd szélesre tárja a kaput.

– Jaj, csakhogy itt vagytok, gyertek be gyorsan!

Az utolsó vacsora termében egyetlen mécses világítja meg a Szűzanya fájdalmas, könnyező arcát. Szinte kérően nyújtja felénk karját:

– Gyermekeim, beszéljetek!

Mária Magdolna rámutat az apostolok sötét háttérből kibontakozó görnyedt alakjára:

– Annyiféle kósza hírt hallottunk... Mi az igazság, mi történt valóban?

– Én szegény bűnös háromszor is megtagadtam szeretett Mesteremet! – Péter zokogva borul Mária elé. Csak

úgy ömlöttek a könnyei. A Szűzanya leroskadt a padra, könnyek szöktek szemébe:

– Péter, az én Fiam a megbocsátó jóság. Ne sírj!

Péter a Szűzanya ölébe hajtja fejét, aki szeretettel törli le kendőjével Péter orcájáról a könnyeket.

– Beszélj – fordul Mária Magdolna Jánoshoz. – Mi történt, mi van szeretett Mesterünkkel? Igaz, hogy Júdás elárulta? Igaz, hogy megkötözve elhurcolták?

János szomorúan bólint:

– Így történt.

Aztán részletesen elmeséli a Getszemáni kertben történt szörnyű tragédiát. Mindenki szinte lélegzet-visszafojtva hallgatja. Egy-egy zokogó hang vegyül közbe:

– Ó, mi lesz most szeretett Mesterünkkel?

János és Jakab anyja hangosan felsír:

– Vége mindennek, hagyta magát elhurcolni, mint a leölésre szánt bárány.

Mária most bizonyul igazán erős asszonynak. Letörli arcáról a könnyeket. Maga mellé ülteti Péter apostolt:

– Értsétek meg gyermekeim, ennek így kell történnie, hiszen a Messiásról megírták a próféták, hogy a szenvedés embere lesz. Tudom, nehéz most ezt elviselni, szeretnénk könnyíteni a sorsán, mellette virrasztani a börtönben. De tudjátok meg, a Mennyei Atya tudtán és akaratán kívül semmi sem történik. A Fiam egyszer Nikodémusnak, aki éjnek idején jött hozzánk, ezt mondta: *„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát is feláldozza érte.”* Akkor ezt nem értettem, most már kezdek mindent érteni. Amit mi most tehetünk: vele szenvedünk.

– Igen – szól közbe Tamás – és ha kell, vele halunk.

Mély csend borul az utolsó vacsora termére. Majd a Szűzanya halkán megkérdi:

– Péter, nemde azt mondta az Úr a Getszemáni kertben, hogy virrasszatok és imádkozzatok? Most ezt tegyünk mi is: Virrasszunk, imádkozzunk és tartsunk ki hűségesen.

Megszólal Máté is:

– A legjobb, ha most együtt, nagyobb csoportokban nem mutatkozunk. Mi úgysem tehetünk semmit, de imádkozunk, virrasztunk, imádkozunk; figyeljük az eseményeket, várakozunk türelemmel, és amikor szükség lesz ránk, az Úr Jézus úgy is hívni fog bennünket

– Gyermekeim – mondja a Fájdalmak Anyja –, a ti küldetéstek most kezdődik igazán, amikor minden beteljesedik az Írás szavai szerint.

Csendben, virrasztva, imádkozva töltjük el a kínos órákat. Én is csak arra tudtam gondolni, hol lehet most a szeretett Mester. De jó lenne vele lenni, a börtön mélyén együtt szenvedni.

Amikor a hajnal pirkadása elűzte az éj sötéttségét, Mária odaintette magához János apostolt és megbízta, hogy ő legyen az összekötő, hiszen ő a legbejáratosabb a főpap házába. Majd utasította az apostolokat és a szent asszonyokat, hogy menjenek el külön-külön, de estefelé újra találkozzanak itt. András apostolnak külön megbízatást is adott: nézzen utána, mi lett a szerencsétlen Júdással?

Csendben búcsúzkodtunk a Fájdalmak Anyjától, aki igazán erős asszonynak mutatkozott, de látszott, menygyire együttérez, szenved az Ő Szent Fiával.

49. Jézus a főpapok előtt

János és András apostollal egyenesen Annás főpap házához tartottunk, ahol már nagy tömeg gyűlt össze, hiszen az éjszakai események futótűzként terjedtek el a városban: elfogták a názáreti Jézust! János felismerte egyik ismerőseit, aki éppen kijött a főpap házából. Gyorsan hozzászegődtünk.

– Mi történt odabent? – kérdezte János.

A megszólított férfi szomorkásan mondta:

– Nem bírtam már nézni a megkötözött názáreti Jézust, annyira kegyetlenül bánnak vele, de ha akarod, bevezetlek benneteket, hogy lássátok.

János apostol hálasan szorított kezét ismerőseivel, aki maga után húzott bennünket.

Hosszú folyosó végén volt a nagy tanácsterem. Meghúzódtunk egy boltívet tartó oszlopnál, onnan jól láthattuk és hallhattuk a kihallgatást, amely most vette kezdetét.

Jézus ott állt megkötözve a tanácsterem közepén, vele szemben pedig egy nagy karszékből Annás, a mostani főpap elődje (és egyben apósa) terpeszkedett. Több pap és írástudó vette körül őt. A különböző kérdések keresztüzében Jézus fenségesen, némán állt, mozdulatlanul, hosszú, fehér szőtt ruhájában, amelyen látszottak a durva bánásmód, a piszok fekete foltjai.

A bársonypalástba öltözött főpap gúnyosan faggatta Jézust tanításáról és tanítványairól.

Az Úr hosszú hallgatás után méltóságteljesen megszólalt:

– Nyíltan beszéltem, mindenki füle hallatára. Mindig a zsinagógákban és a templomban, ahova minden zsidónak bejárása van. Titokban nem mondtam semmit. Mit kérdezel engem, kérdezd azokat, akik hallgatták amit mondtam. Ők tudják, mit tanítottam.

Egy durva poroszló arculütötte Jézust, úgy, hogy szinte megingott.

– Így felelsz a főpapnak? – sziszegte.

Jézus szelíden nézett az őt bántalmazóra, majd így válaszolt:

– Ha rosszul szóltam, bizonyítsd be a rosszat. Ha meg jól, akkor miért ütsz?

A papok soraiból gúnyos kacaj volt a válasz.

Annás végül meglegelte a színjátékot, és megkötözve elküldte Jézust Kaifás főpaphoz. A szolgák kötélén rángatva, taszigálva vezették ki Jézust a teremből.

Annás és a többi pap követte a menetet. Péter apostolt is felfedeztem a hangoskodó tömeg között, ahogy lehajtott fejjel, szinte hagyta magát sodortatni. Jánossal együtt hozzászegődtünk és távolról követtük a tömeget. Péter apostol könnyes arcán gyászos szomorúság, levertség látszott; az erős halász roskadozó léptekkel ment. Szótlanul belékaroltunk.

Kaifás főpap házánál nagy volt a tömeg.

– Ide egyhamar nem jutunk be – szóltam Jánoshoz.

– Csak bízd rám – válaszolta János. Egy oldalkapuhoz mentünk, amely ugyan zárva volt, de zörgetésünkre egy szolgáló leány ajtót nyitott:

– Jöjjetek utánam.

Egy nyitott ablakhoz vezetett minket, ahol az egész főpapi gyülekezet elének tárult.

Kaifás trónszerű emelvényen ült, Annás és a többi írástudó körülötte. Nem törődtek mással, csak hogy hamis bizonyítékokat találjanak Jézus ellen, amikért halálra ítélik. Jóllehet sok hamis tanú jelentkezett, nem sikerült két egybehangzó hazugságra lelniük. Végre jött kettő és így vádaskodott:

– Azt állította, le tudja dönteni Isten templomát és három nap alatt újra fel tudja építeni!

Kaifás erre felállt és megkérdezte:

– Nem felelsz semmit arra, amivel vádolnak?

Jézus hallgatott. A főpap folytatta:

– Esküvel kényszerítelek, az élő Istenre mondd meg: Te vagy-e a Messiás, az Isten Fia?

– Magad mondd – felelte Jézus. – És mondom nektek, mostantól látni fogjátok az Emberfiát, amint a Mindenható jobbán ül és eljön az ég felhőin.

A főpap erre megszaggatta ruháját és felkiáltott:

– Káromkodott! Mi szükségünk van még tanúkra? Magatok is hallottátok a káromkodást, mi a véleményetek?

– Méltó a halálra! – kiáltották. Aztán szembeköpdöstek és bottal verték, mások arculütötték és közben kérdezték:

– Találd ki Messiás, ki ütött meg?

Fájó tehetetlenséggel kellett végignéznünk ennek az igazságtalan kihallgatásnak a lefolyását, amely után a főtanács kimondta a már elhatározott halálos ítéletet.

Borzalmas látvány volt az ártatlan Jézus, aki fenséges méltósággal és bátran állta az ütések, egy szóval sem tiltakozva. Ezt jövendölte meg Izajás próféta:

Nem volt sem szép, sem ékes,
a külsejére nézve nem volt vonzó.
Megvetett volt, utolsó az emberek között,
a fájdalmak férfja,
aki tudta, mi a szenvedés;
olyan, aki elől iszonyattal
eltakarjuk arcunkat,
megvetett, akit bizony
nem becsültünk sokra.

Bár a mi betegségeinket viselte,
és a mi fájdalmaink nehezedtek rá,
mégis Istentől megvertnek néztük,
olyannak, akire lesújtott az Isten,
és akit megalázott.

Igen, a mi bűneinkért szúrták át,
a mi gonoszságainkért törték össze,
a mi békességünkért érte utol
a büntetés,
az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást.

(Izajás a Fájdalmak Férfiáról; Iz 53,3-5)

50. Jézus Pilátus előtt

A tömeg ide-oda lökdösött bennünket, alig tudtunk a szűk utcákon eljutni az utolsó vacsora terméig, ahol a Szűzanya Mária Magdolnával és a másik Máriával, Kleofás feleségével könnyezve imádkoztak. Jakab apostol is ott volt, magába roskadva. Aggódva várták János beszámolóját. A szeretett tanítvány gyorsan, szinte hadarva adta elő a történeteket, néha megcsuklott a hangja és nem tudta folytatni.

– Tehát Pilátushoz hurcolták? – kérdezte Mária elhaló hangon.

– Igen, és mi is odamegyünk.

Sietve indultunk Pilátushoz. A helytartó palotájának udvarában már nagy tömeg gyűlt össze. Ott voltak a szent asszonyok és a tanítványok közül is többen.

Közvetlenül a Szűzanya mellett álltam, Péter és András jobban előre furakodott. Pilátus kijött Jézus vádlóihoz, mivel a zsidók nem mentek be a pogány házba, nehogy tisztátalanokká váljanak, mert akkor nem költhetik el a húsvéti bárányt. Pilátus csendet intett és megkérdezte a főpapokat: – Mivel vádoljátok ezt az embert?

– Ha nem volna gonosztevő, nem hoztuk volna eléd – felelték azok.

A tömegben elterjedt a hír, hogy Pilátus felesége egy szolgálóval üzenetet küldött férjének:

– Ne legyen közöd ennek az igaz embernek a dolgához. Az éjjel álmomban sokat szenvedtem miatta.

Pilátus erre szabadkozott:

– Vigyétek vissza és ítélkezzetek felette a saját törvényetek szerint!

De a zsidók nem tágitottak:

– Nekünk senkit sem szabad megölnünk!

Pilátus visszament a helytartóságra, maga elé hívatta Jézust és hangosan, hogy kint is hallják, megkérdezte tőle:

– Te vagy a zsidók királya?

Most hirtelen megfogtam a Szűzanya karját, mert megremegett, amikor meghallotta szeretett Fia hangját:

– Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból volna országom, szolgálaim harcra kelnének, hogy ne kerüljek a zsidók kezére. De az én országom nem innen való.

Pilátus közbeszólt:

– Tehát király vagy?

– Te mondod, hogy király vagyok – válaszolta Jézus. – Arra születtem és azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, hallgat szavamra.

Pilátus cinikusan felkiáltott:

– De mi az igazság?

E szavakkal újra kiment a zsidókhoz és kijelentette:

– Én nem találom semmiben bűnösnek. Az szokás, hogy húsvétkor valakit szabadon bocsássak a foglyok közül. Akarjátok, hogy szabadon bocsássam a zsidók királyát?

Közben a főpapok és a vének a tömegbe furakodva Krisztus ellen hangolták a tömeget. Ahogy jobban körbenéztem, feltűnt, hogy a tömeg nagy részét a csőcselék,

az alja-nép alkotta. Ezeket könnyű volt rávenni, hogy Barabást válasszák, aki közülük való volt.

A tömeg egyre hangosabban ordította:

– Ne őt, hanem Barabást!

Pilátus erre elővezettette Barabást, akit a nép örömjongással fogadott. Az ámuló Barabás először azt sem tudta, mi történik körülötte, aztán gyorsan elvegyült a tömegben és eliszkolt.

Pilátus csendet intett, majd feltette a kérdést:

– Jézussal, akit Krisztusnak mondanak, mit tegyek?

A tömeg tovább kiáltozott:

– Keresztre vele!

A Szűzanya egész testében megremegett, Mária Magdolna sietve karolta át.

– De hát mi rosszat tett? – kérdezte Pilátus.

A csőcselék annál inkább ordította:

– Keresztre vele!

A drámai feszültség egyre nőtt. Pilátus látta, hogy semmire sem megy a felbőszült tömeggel. Intett egy szolgának, az vizet hozott egy tálba és a nép szeme láttára megmosta kezét:

– Ennek az igaz embernek vére ontásában én ártatlan vagyok – mondta hangosan.

A tömeg felzúgott:

– Vére rajtunk és fiainkon!

A főpapok összedugták fejüket és hangosan kijelentették:

– Nekünk törvényünk van és e törvény szerint meg kell halnia, mert Isten fiává tette magát.

Ennek hallatára Pilátus megijedt, visszament a helytartóságra és megkérdezte Jézustól:

- Honnan való vagy?

Jézus nem válaszolt neki. Pilátus kérdőre vonta:

- Nekem nem felelsz? Nem tudod, hatalmamban áll, hogy szabadon bocsássalak, de az is, hogy keresztre feszítselek?

- Nem volna felettem hatalmad, ha onnan, felülről nem kaptad volna. Ezért annak, aki a kezedre adott, nagyobb a bűne.

Látszott, hogy Pilátus menteni akarja Jézust, de a zsidók egyre hangosabban ordítottak és fenyegették:

- Ha elbocsátod, nem vagy a császár barátja, mert aki királlyá teszi magát, ellene szegül a császárnak!

E szavak hallatára Pilátus átadta Jézust a katonáknak, hogy ostorozzák meg és feszítsék keresztre.

Borzadva hallottuk Pilátus ítélezését. A Szűzanya próbált előrebotorkálni, hogy Szent Fia közelébe juthasson. A vállas András és Jakab utat törtek neki. Nagy nehezen eljutottunk az előcsarnokig, onnan beláttunk az udvarra. Láttuk, hogy a katonák egy oszlophoz kötözték Jézus hátrakulcsolt kezét, felső ruháit letépték és gúnyos megjegyzésekkel illették. Már az egész helyőrség odaszaladt. Ostorozni kezdték Jézust. Mária Magdolna köpönyegével be akarta fedni a Szűzanya arcát, de Ő nem engedte, inkább bátorító szavakat kiáltott Fia felé. Patakozottak a könnyei, szinte minden ostorcsapásnál összerezdült, mintha Őt érnék a súlyos csapások.

Együtt sírtunk a Szűzanyával. Két katona a szúrós tövisből koszorút font és hangos nevetéssel, mint koronát

nyomták Jézus fejére. Az Úr Jézus szinte elalélt a fájdalomtól, ahogy a hosszú, éles tövises homlokába és fejébe fúródtak. A durva poroszlók egy rongyos bíborköpnyeget dobtak a vállára, kezét eloldották az oszloptól, jobbkezébe nádszálat adtak. És így gúnyolták:

– Üdvözlégy zsidók királya! – közben leköpdösték és náddal verték a fejét.

Az Úr Jézus már alig tudott a lábán állni. Egy szolgálva érkezett:

– Pilátus rendelkezett, vezessük elő.

Az Úr Jézust támogatni kellett, hogy a katonák lökdösődő gyűrűje között eljusson Pilátushoz.

Mária a szent asszonyoktól körülvéve igyekezett előre jutni, az őrzöngő tömeg utat engedett neki. Innen-onnan hangzik is:

– Hagyjátok, Ő Mária, az Édesanyja.

Pilátus maga is megdöbbsent, amikor megpillantotta a szinte félholtra korbácsolt, vérrel borított, kigúnyolt, tövissel koronázott Krisztust. Előre vezettette és némi szánalommal rámutatott:

– Ecce homo. Íme az ember!

A zsidók bömbölve üvöltöttek:

– Keresztre vele, keresztre vele, feszítsd meg őt!

Ahogy a Szűzanya felnézett a meggyalázott, halálra ítélt Fiára, találkozott tekintetük. Mária felsóhajtott:

– Íme az én Fiam. Atyám, legyen a Te akaratod szerint.

51. A keresztút

Jézust megkötözve vezetik el a szűk udvarba, ahol leoldják a kezéről kötelékeit, lerángatják róla a bíborpalástot is és vérrel áztatott köntösét adják rá. A Szűzanyára néznek, hiszen ő szőtte ezt a ruhát, mennyi szeretettel, imádkozva, talán könnyeit is beleszőtte, hiszen Ő tudta, mi vár szeretett Fiára.

A tömeg üvöltözve követeli, hogy hozzák már a keresztet. Szinte kézről-kézre adják előre a durván tákolt, nehéz fakeresztet az udvar közepére. Remegve, fájó szívvel nézem, ahogy a katonák odataszigálják az Úr Jézust a kereszthez. A Szűzanya felzokog: íme, az áldott kereszt, amely megváltja a világot. Az Úr Jézus mintha hallaná Édesanyja szavát, mert felénk fordul, majd kitárt karokkal átöleli a keresztet, amely most már az Üdvösség Fája.

A katonák utat törnek, kétoldalt lándzsáikkal tartják távol a tömeget, hogy biztosítsák a kereszthordozó Jézus útját, aki nehézkes léptekkel halad előre, a csőcselék gúnykacaja és megjegyzései közepett.

Mi Jánossal és a szent asszonyokkal közrefogjuk Máriát, akit nem lehet meggyőzni, hogy vonuljon vissza. Hátározott, eltökélt szándékkal mondja:

– Nekem Fiam mellett a helyem!

– Gyertek ide a nagy tömeg közül, itt, a mellékutcán elejére kerülünk a fájdalmas menetnek – mondja András.

Elöl egy katona halad, lándzsával, pajzzsal a kezében, hogy szétterelje a bámészkodókat. Mögötte egy fiatal fiú

megy, nagy fatáblával, amelyen három nyelven – latinul, arámul és görögül – olvasható: *Názáreti Jézus, a zsidók királya*. Kalapácsokkal, szegekkel felszerelt kis csoport követte őt.

– Ezek a hóhérok – súgta András, rámutatva az emberi mivoltukból kivetkőzött, gnómszerű, dülöngélő, káromkodó részeg férfiakra.

Megpillantottuk az Úr Jézust: vérző sebei pirosra festették a szűk utca köveit.

Most mintha megbotlana vagy talán fellökték, hosszan elterül a földön, a kereszt szinte odalapítja. A tömeg hahotázik. A Szűzanya oda akar rohanni, hogy segítsen Szent Fiának, de Mária Magdolna nem engedi. Jánossal és Andrással odarohanunk, hogy segítsünk az Úrnak feltápáskodni, de a durva katonák eltaszigálnak a kereszttől. Látszik, hogy mennyire kimerült az Úr, szinte tántorogva lépked előre, de keményen, bátran, egész lényében összeszedettség. A Szűzanya kitarja karját Fia felé, bátorítóan mondja:

– Fiam, édes Fiam! Veled vagyok, veled szenvedek, nem vagy egyedül, veled a Mennyei Atya, veled az egész Mennysorság.

Milyen jólesnek az Úr Jézusnak ezek a bátorító szavak, új erőre kap tőlük. A katonák lándzsákkal kényszerítik továbbhaladni. Siettetik a menetet, a parancsnok odaszól:

– Keressetek valakit, hogy segítsen a keresztet cipelni, mert nem jut el élve ez így a Golgotára.

A katonák sietve hajtják végre a parancsot. A városkapunál megállítanak egy mezőről hazasiető, tagbaszakadt, erős, napbarnított parasztembert.

– A halálraítélt keresztjét kell felcipelned a Golgotára
– szólnak neki oda durván.

– Cirenei Simon vagyok, szabad földműves, nem rab-
szolga, engem nem kényszeríthettek ilyen megalázó fel-
adatra! – tiltakozik hevesen.

De a két katona megragadja.

– Két fiam várakozik otthon, már úgylis késésben va-
gyok, hagyjatok békén – mondja Simon.

Azok kiszakítják kezéből a kosarat és ledobják a föld-
re.

– Jó ember – mondom – segíts kérlek, nézd a meggyö-
tört Mestert, nézd fájdalmas Édesanyját!

Cirenei Simon ránéz Jézusra, majd Máriára. Gyors lép-
tekkkel odaugrik a kereszthez, erős karjaival felemeli. Az
Úr Jézus megkönnyebbülten sóhajt fel, hiszen a teher
nagy része most Simonra nehezedik.

Egy kedves leányka, aki a szent asszonyok között ha-
ladt, most előreszalad, nem törődve a katonák durva
megjegyzéseivel. Átvesz a Szűzanyától egy kendőt és azt
Jézus véres, könnyes, poros arcára borítja. Egy katona
durván ellöki.

Veronika a Szűzanyához fut, visszaadja a kendőt.
Ahogy a szél meglebegteti, teljes szélességében kitárul a
fehér kendő és csodálkozva látjuk, hogy a szenvedő
Krisztus arcának vonásai vannak beleitatódva. A Szűz-
anya könnyezve csókolgatja a szent kendőt, hálásan öleli
magához Veronikát.

János apostol gyengéden szól a Szűzanyához:

– Menjünk, mert elsodor a tömeg. – Megint egy mel-
lékutcába kapaszkodunk és éppen akkor kerülünk újra a

menet elé, amikor az Úr Jézus másodszor is összeroskad. A durva katonák rugdosva akarják kényszeríteni, hogy álljon fel, de az Úr Jézus már annyira erőtlen, hogy csak félig tud felemelkedni.

Az Úr kicsit erőre kap, nagyot sóhajtva néz fel az égre. Az Őt követő síró asszonyok kis csoportja felé fordul:

– Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok. Inkább magatokat sirassátok és gyermekeiteket.

Most döbbenek rá igazán, hogy a legnagyobb rossz a bűn, minden szenvedés, halál okozója. Bárcsak tudnánk szívből megsiratni bűneinket!

Egy katona durván előrelöki Jézust. Jézus lassan vonszolja magát előre, de látni rajta, hogy minden lépése hatalmas kínba kerül, szinte bukdácsol és a Golgota emelkedő, gyökeres, köves útján megbotlik és arccal a földre zuhan. Tehetetlen erőlködés, hogy újra talpra álljon. A Szűzanyára nézek, térdre borulva könnyörög:

– Atyám, Drága Mennyei Atya, erősítsd meg Fiadat!

Cirenei Simon szinte gyengéd szeretettel emeli fel a vérző, könnyező Megváltót.

– Jézusom – sóhajtok fel –, de sokba is kerül a mi megváltásunk!

A domboldal kacskaringós útja egyre emelkedik. Milyen hosszúnak tűnik ez az út, fel a Golgotára! A déli nap izzó melege szinte égető. Az Úr verítékezve vonszolja keresztjét, látni, hogy az izzadságtól és a vértől testére tapad ruhája.

Vége a dombtetőn vagyunk, amelyet Golgotának neveznek. Az emberek sokasága szétszórta a kapaszkodók felfelé. Magdolna és János a Szűzanyát segítik.

Két martalóc durván, kíméletlenül kezdi letépni az Úr vérző testéről az odatapadt fehér szőttest. Jézus erőtlenül roskad térdre a keresztnél, mintha hosszan imádkozna.

A Szűzanyára tekintek, aki Fia felé tárja karját, egy lépést tesz előre, de visszatartják. Takargatni szeretné Fia meztelenségét.

Igen, most értem meg: az Úr hagyta magát meggyalázni; még a meztelenséget is vállalta, hogy minket a kegyelem fehérségébe öltöztessen.

Egy fiatal katona lép előre és felmutatja a táblát, amelyen fekete betűkkel olvasható: *Názáreti Jézus, a zsidók Királya.*

Igen, valóban Ő a Király, aki most foglalja el trónját. Nézem a véres keresztet, ez jutott neki, a szeretett királynak.

52. Jézus kereszthalála

A báméskodó tömeget hátrább szorítják, és a két gnómszerű hóhérlégény durván kifeszíti az Úr karját. Az egyik a térdére ül, hogy leszorítsa a lábát. Szörnyű mindezt látni, el is fordulok; Mária Magdolna és a asszonyok el akarják terelni a Szűzanya figyelmét a szörnyű jelenetről.

A két gonosztevő lator is odaérkezett, durván tákolt keresztheikkal. Úgy, ahogy vannak, két-két durva hóhérlégény szitkozódva kötözi őket keresztheikre, akik kínos rángatózással próbálnak szabadulni a hóhérok vasmarakaiból.

Látom, hogy már ki vannak ásva a gödrök, ahová a keresztek kerülnek. Hallom, ahogy a kalapácsok ütései hangos csattanással zuhannak a szögekre. Az Úr Jézus minden ütésnél görcsösen megrándul. Drága szent vére szétfröccsen. A báméskodó emberek is megrettennek, annyira szörnyű a látvány. A döbbent csendben az Úr fohászkodása hallatszik:

– Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.

Négyen megragadják a nehéz keresztet drága terhével, és a középső gödör széléhez cipelik. Nagy zökkenővel bocsátják a földbe, kötéllel tartva, nehogy előredőljön. Körbe köveket döngölnek a tövébe.

Közben hallani a két lator jajgatását és szitkozódását; az ő keresztheiket is beállítják a gödrükbe, körüldöngölik

földdel, kővel. „Két lator közt a keresztfán...” – ez jutott az Úr Jézusnak. A haldokló Üdvözítőnek gyilkosok között kell a kereszten vergődnie. A katonákban legalább annyi emberség maradt, hogy odaengednek minket a kereszttövébe.

A csőcselék üvöltözik, gúnyos szavakat kiabálnak összevissza. Egy írástudó gúnyolódva kiáltja:

– Másokat megmentett, most mentse meg magát, ha ő a Messiás, Isten választottja!

Az egyik felfeszített gonosztevő is káromolja Jézust:

– Ha te vagy Krisztus, szabadítsd hát meg magad és minket is!

Odanézek Máriára, aki most felnéz a másik latorra, mintha kérné, hogy csítítsa le társát. A jobb lator mintha megértette volna a Szűzanya kérését és részöl üvöltöző társára:

– Nem félsz az Istentől? Hiszen te is ugyanazt a büntetést szenveded! Mi legalább tettünk méltó jutalmát kapjuk, de ez nem csinált semmit! – Aztán Jézushoz fordul, könnyörögve, mély bánattal mondja: – Jézus, emlékezzél meg rólam, ha eljutsz országodba.

Jézus nagy kínosan feléje fordul és válaszol neki:

– Bizony, mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban. Aztán felsóhajt: – Szomjazom.

A Szűzanya könnyörögve néz körül; legalább pár csepp vízzel szeretné enyhíteni Fia égető szomjúságát, de ez nem adatik meg neki. És mennyire szeretné könnyíteni haláltusáját, letörölni verejtékező homlokát, csendre inteni minden hangoskodót! Egy katona, lándzsája végére ecetbe mártott szivacsot tűz és ezt nyújtja Jézus ajkához.

Az Úr fájdalmas tekintetéből elutasítás tükröződik. Ő a szíveket szomjazza, csak azok tudnák lázas szomját csillapítani.

Jézus letekint Édesanyjára, mosolyt erőltet szenvedő arcára. Már mindentől megfosztatott, már a ruhájára is sorsot vetettek a katonák, már csak Édesanyja van, aki az övé, az Ő legdrágább kincse ezen a világon. Lassan, tagoltan először Édesanyjához szól:

– Asszony, nézd, ő a te fiad!

János meghatódva tesz egy lépést. A szeretett tanítvány odalép Máriához, hogy átkarolja, amikor Jézus újra megszólal:

– Fiú, íme a te Anyád!

Melegség futja el a szívemet: mi mindnyájan most letünk a Fájdalmas Anya gyermekei!

Egyre nagyobb a sötétség. Az Úr Jézus kínosan fel-felhördül, majd hangosan felkiált:

– Éli, Éli lama sabaktani! – Vagyis: – Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?

János apostol súgva ismétli:

– Uram, én Istenem, miért hagytál el engem... – a zsol-táros szavai ezek – fűzi hozzá.

Az egyik írástudó gúnyosan mondja:

– Illést hívja! Lássuk eljön-e Illés, hogy megszabadítsa!

Az emberek egyre jobban elcsendesednek. Némelyek már mellüket verve futnak le a domboldalon. A nap is lebukott az égről. Az Úr Jézus gyötrelmes haláltusája közben felkiált:

– Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!

És Jézus szava mint egy diadalmas kiáltás:

– Beteljesedett.

Feje előrecsuklik. A Szűzanya fájdalmasan felzokog:

– Most lehelte ki lelkét.

Az ég megdördül. Nagy zűrzavar támad. A százados remegve felkiált:

– Ez valóban Isten fia volt!

A Szűzanya lábához borulok. Mária Magdolna odarogy a kereszthez, átöleli fáját, haja szétbomlik és hangoosan zokog. Egy katona hatalmas lendülettel az Úr Jézus oldalába döfi lándzsáját: vér és víz folyik ki a sebből.

A Szűzanya odarohan Szent Fiához, hogy ő fogja fel drága vérének utolsó cseppjeit. A vér és víz csodálatosan keveredik eggyé, a megváltás örök szimbólumaként. János odasúgja nekem:

– Most fakadt az élő vizek forrása az Úr Jézus megsebzett szívéből.

53. Jézust sírba helyezik

Már alig lézengenek a Kálvária-dombon, az írástudók is sietve kapkodják lépteiket. A katonák Jézus köntösén veszekednek.

– Kár volna szétszabdalni ezt az egybeszőtt ruhát – kiáltok nekik –, mi megvesszük, adjátok ide.

A szent asszonyok összeadják a pénzt. Mária Magdolna a Szűzanyához viszi a köntöst, aki csak most ocsúdik fel. Könnyezve öleli Szent Fiának véres köntösét.

Messziről látom, hogy két szolga, Arimateai József emberei, egy hosszú létrát cipelnek, amelyet nekitámasztanak a feszületnek, amelyen előrebukva, rogyant térdekkel függ a Világ Üdvözítője, Megváltója. Megrendítő a látvány. Nikodémus egy markos legénnyel, akinél egy nagy vafogószerű szerszám volt, odalép a kereszthez. Egy katona odaszól neki:

– A testeknek szokás szerint napokig a keresztfán kell maradniuk, elrettentő példaként.

Arimateai József határozott hangon válaszol:

– Én már elkértem Pilátustól Jézus holttestét.

Nikodémus is közbeszól:

– Hiszen látjátok, hogy már halott.

Egy másik katona előrelép:

– Én, Longinus, parancsolom, engedjétek a keresztről levenni! Én szúrtam át szívét, szívéből rám cseppent a vér, amely a hályoggal borított szememre hullott. Eltűnt a hályog, és azonnal látóvá lettem!

Nikodémus nagy vasfogóval lát munkához. Ropognak a csontok, amint az Úr lábából óvatosan kiszedik a nagy véres szegeket, szinte feljajdul a fa. Veronika kendőt terít szét a sziklás földön és arra helyezik a szegeket. Egy tagbaszakadt magas férfi fogja a keresztfát, amíg a kezekből is kihúzzák a szegeket. Az már könnyebben megy. Közben Arimateai József és Nikodémus a nagy létráról egy gyolcs lepedőt csúsztatnak az Úr Jézus teste alá és így engedik le a drága terhet, amelyet gyorsan a Szűzanya ölébe helyeznek, aki karjait kitarva várja Szent Fiát. János és András a töviskoronát próbálják leszedni a fejről, de az nagy nehézséggel jár, hiszen számtalan helyen belefúródott az éles tövis az Úr homlokába, fejébe.

A Fájdalmak Anyja lassan az ég felé tekint, szinte fel-emeli az Úr testét, mint az áldozatot bemutató pap:

- Igen Atyám, legyen a Te szent akaratod szerint, mint ahogy Názáretben is: „Fiat”; legyen a Te kívánságod szerint. Hozzon üdvösséget Szent Fiad véres áldozata az egész világ számára. Köszönöm, hogy Szent Fiammal szenvedhettem. Szívemben most már felujjong a *Magnificat*: szívem, lelkem magasztalja Uramat, Isteneimet, a Mennyei Atyát.

- Siessünk – töri meg a csendet András –, nemsokára kezdődik a szent szombat.

Nikodémus egy nagy fehér gyolcsot terít a földre. Óvatosan ráhelyezik az Úr drága szent Testét a gyolcsra, amely halotti lepelként burkolja be a drága szent Testet.

- Most nincs időnk lemosni és balzsamozni – suttogják az asszonyok. – Majd kora hajnalban elvégezzük.

Arimateai József hangosan odaszól szolgálainak:

– Szaladjatok előre, az új sírboltomban helyezzük el az Úr szent Testét, ahova még senkit sem temettünk – és mutatja az utat, lent egy bekerített kert felé.

Megindul a csendes gyászmenet. Nincs a szokásos hangozajveszékelés, csak csendben zokognak a szent asszonyok. Mária Magdolna a töviskoronát, Veronika pedig a szegeket viszi. Mintha ezek helyettesítenék a koszorút, a virágokat. Arimateai József hóna alatt fogja az Úr szent Testét, míg Nikodémus Jézus lábát emeli. Mi Jánossal kétoldalt fogjuk. Két fáklya világítja meg az új sírkamrát. Óvatosan, egy négyszögletes márványtömbre helyezzük az Úr Testét.

Egy darabig tanácstalanul állunk kint a sírbolt bejáratánál. Csakhamar katonák zaja hallatszik. Őrség érkezik. Egy nagyhasú főember kardjával hadonászik:

– Mindenki tűnjön el! A főpapok kiadták a parancsot, hengerítsünk a bejárat elé egy nagy követ, amelyet majd lepecsételnek. Holnap Pilátustól őrséget kérnek. Félnek attól, hogy tanítványai ellopják a testet, mert azt mondta, hogy harmadnapra feltámad a halálból. De ahogy én Pilátust ismerem, nem ad őrséget, nem avatkozik vallási dolgokba. Még a végén nekünk kell őrt állnunk...

– Na, gyerünk, tűnés – szól újra. – Sok furcsa dolog történik a Názáreti Jézussal. A városból jövet hallottam, hogy az az áruló apostol, Iskarióti Júdás, amikor megtudta, hogy mesterét megkínózták és kereszthalálra ítélték, kétségbeesett kiáltással rohant a főpap elé.

– Én éppen ott ácsorogtam – szól közbe egy szolga –, hallottam, amikor azt kiáltozta: „Vétkeztem, elárultam az igaz vért.” Odaszórta a harminc ezüst pénzt. Annás

főpap gúnyosan mondta: „Mi közünk hozzá, a te dolgod.”

– Júdás azután elrohant. Egy darabig kíváncsian követtem messziről – mondja a szolga –, de szem elől tévesztettem. Hamarosan egy rémes kiáltásra lettem figyelmes. A szakadék felett kinyúló faágon himbálódzott Júdás teste, aztán nagy reccsenéssel letört. Borzadva láttam, hogy Júdás lezuhant a mélybe és kettéhasadt a teste.

A pocakos megjegyezte:

– Ilyen az áruló szomorú vége.

Jánossal bemegyünk a sírkamrába. A Szűzanya Szent Fia mellett térdel.

– Mennünk kell Édesanya, lezárják a sírboltot, lepecsételik. Menjünk haza, a többiek kint várnak.

A Szűzanya fájdalmasan felsóhajt:

– Pedig úgy szeretnék itt virrasztani, imádkozni, hiszen Ő biztosan feltámad, ahogy megmondta.

Ahogy kilépünk, mindenki tisztelettel hajol meg a Fájdalmak Anyja előtt, még a pocakos parancsnok is csendet int. Aztán három erős szolga egy nagy sziklatömböt próbál megmozdítani. Fával próbálják emelni, végül mindannyian nekirugaszkodnak. A lejtős úton nagy nehezen lehengerítik. A hatalmas sziklatömb teljesen elzárta a szűk bejáratot. A pocakos homlokát törölgetve mormogja:

– Ezt innen senki ember fia nem tudja elhengeríteni.

54. A feltámadt Krisztus Édesanyjával találkozik

Innen is, onnan is előbukkant egy-egy tanítvány a néptelen utcák sikátoraiból, míg végre odaértünk a nagy tornácos házhoz. Volt valami hívogató ebben a házban, amelyet az utolsó vacsora csodálatos emlékei tettek vonzóvá. A Szűzanya volt a központ, minden tekintet Reá szegeződött. Hosszasan hordozta körül tekintetét, mintha csak Szent Fiát keresné. Letelepeltünk a Szűzanya köré, aki állva maradt kitárt karjaival, mintha mindannyiunkat magához akarna ölelni.

– Kedveseim, Szeretteim! Itt állt Ő, ezen a helyen, amikor kezébe vette a kenyeret, majd a borral telt kelyhet és kimondta a csodálatos szavakat: „Vegyétek és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az én Testem. Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én Vérem.” Majd így fejezte be: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

Akkor még nem fogtuk fel, most már megértjük: Ez volt az Ő isteni szeretetének a legnagyobb tanúsága. Előlegezte nekünk keresztáldozatának legcsodálatosabb ajándékát, saját Szent Testét és Véré, hogy mindig velünk maradjon. Ugye, milyen csodálatosak voltak az Ő szavai: „Gyermekeim, Fiacskáim, szeressétek egymást, ahogyan én szeretlek titeket, mert nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint aki életét adja barátaiért.”

Mély csend követte a Szűzanya szavait, majd csöndben oszlottak szét a tanítványok és a szent asszonyok népes serege. János apostollal utolsónak hagytuk el a termet.

– Meghúzódok az egyik mellékfülkében – mondta János.

– Ha megengeded – kérleltem – hadd maradjak veled; hová is mehetnék?

A virrasztás alatt egyre azon gondolkodtam, milyen csodálatos lehet az Úr Jézus útja, amely a pokol tornácára vezetett. Milyen nagyon várták már az ősatyák, a pátriárkák, Ádám, Éva, Ábrahám, Izsák, Mózes, Illés és a nagy próféták és Szent József, a drága nevelőatyja. A fenséges, ragyogó lelkek most már a megváltás kegyelmi ruhájában tündökölnek. Mennyi hálával, mennyi szeretettel köszönhetik az Urat, aki elbeszéli nekik szenvedésének, kereszthalálának szörnyű történetét!

Ki tudja, meddig tartott ez az ünnepi beszámoló, ki tudja, meddig szenderedtem ebben a csodálatos látomásban – egyszerre arra lettem figyelmes, fényesség árad ki az utolsó vacsora terméből. Szinte vonzott ez a fényesség, hogy közelebb menjek.

Lenyűgöző volt a látvány, ami eléem tárult: ott, ahol Jézus állt, amikor az Oltáriszentséget elrendelte, egyre nagyobb fényességben bontakozott ki a feltámadt Krisztus sugárzó alakja. A csodálatos fényesség most a Szűzanya felé fordul, elárasztja ragyogó szépségével. Mintha mély álomból ébredne, emelkedik fel a Szűzanya térdepelő zsámolyáról, egy lépést tesz előre, majd dicsőséges, feltámadt Fiához omlik, aki felemeli, magához öleli. Leírhatatlan ez a találkozás: a dicsőséges, feltámadt Krisztus és az Édesanya.

Az Úr Jézus maga mellé ülteti Édesanyját. Ebben a pillanatban valaki megérinti vállamat. János apostol örömtől sugárzó arccal, halkán suttogja:

– Menjünk! Ez az ő órájuk, az ő örömük és boldogságuk, amely számunkra érthetetlen és mély misztérium, erről ne beszéljünk senkinek. Feltámadt Krisztusunknak ez az első megjelenése csak Édesanyjának szól. Erről a találkozásról soha nem fogok írni...

55. Jézus megjelenik az asszonyoknak

A Szent Sír felől a korai reggelen egy csoport asszony jött kosarakkal, egyikből fehér gyolcs kandikált ki. Többen is egyszerre kezdtek beszélni, hogy a sír előtti nagy kő el volt hengerítve, egy fényes angyal ült rajta, hosszú fénylő ruhában:

– Ne keressétek itt a Názáreti Jézust, akit keresztre feszítettek! Nézzétek az üres sírt: feltámadt! Adjátok tudtul tanítványainak!

Az asszonyok szomorúsága örömmre fordult. Együtt örültem velük. Szerettem volna még többet is kérdezni, de íme, csodálatos fényesség vett körül bennünket, mint a felkelő nap, és ott állt előttünk a dicsőséges, feltámadt Krisztus Urunk. Áldón emelte fel karját, sebei sugároztak.

– Üdv nektek! Ne féljete! – mondta biztatóan – vigyétek hírül testvéreimnek, hogy feltámadtam.

Az asszonyok elragadtatva néztek fel a megdicsőült Krisztusra, szóhoz sem tudtak jutni. Eldobálva kosaraikat, odaborultak az Úr elé, hogy átöleljék a lábát – de Jézus már nem volt ott.

Örvendezve néztünk össze:

– Valóban feltámadott az Úr! – mondogattuk egymást meggyőzve, hogy nem álmodunk.

– Gyerünk gyorsan, szaladjunk társainkhoz!

– De előbb a Szűzanyához! – kiáltottam.

– Igen, igen! – helyeseltek.

Allelujás, örömteljes hangulatban sietett mindenki útjára, vinni az örömhírt: láttuk a diadalmasan feltámadt Krisztus Urunkat!

Alighogy szétszéledtünk, a nagy olajfa alatt tanácskozott az őrség. Odaosontam mögéjük. Arról folyt a vita, menjenek-e jelentést tenni a Főtanácsnak az örök. Az egyik óvatosságra intette őket: – Mi már megkaptuk a bérünket, a legjobb, ha odébbállunk.

Egy ravaszképű viszont erősködött:

– Jelentsük csak a Főtanácsnak, biztosan kapunk még valami ráadást, hogy ne beszéljünk a történekről!

Ez meggyőző erővel hatott a többiekre is. Egyenesen Kaifáshoz indultak.

A főpap házában tartózkodtak a főtanács tagjai is. Ahogy beláttam a félig nyitott ajtón, dühösen hadonásztak a katonák jelentését hallgatva. Azután összedugták a fejüket és úgy döntöttek, lefizetik a katonákat és azok úgy adják elő, hogy amíg ők aludtak, a tanítványok ellopták Jézus testét a sírból, amely most üresen tátong.

Elcsodálkoztam: mennyi hitetlenség, megátalkodottság volt ezekben a gőgös farizeusokban! Néztem a katonákat, ahogy kijöttek, egy-egy pénzeszacskót szorongatva a kezükben. A ravaszképű fölényesen mondta:

– Ugye jó, hogy visszajöttünk, jól jártunk! Gyerünk a kocsmába! Ha már lefizettek minket, hadd terjedjen a hír, hogy Jézus testét ellopták tanítványai! Még fizetünk is egypár nagyszájú kocsmatölteleknek!

Szomorúan néztem utánuk; mire képes a gonoszság! De ez már a sátán dühe volt: rájött, hogy vereséget szenvedett. Krisztus győzve győzött!

56. Útban Emmausz felé

A késő délutáni órákban az Emmausz felé vezető úton két tanítvány ballagott: Kleofás és a társa. Ők mindig ott voltak az Úr Jézus körül. Ahogy a közelükbe értem, hallottam, hogy az elmúlt hét legfőbb témájáról beszélgettek: a Názáreti Jézus keresztre feszítéséről. Melléjük lépett Jézus, bő köpönyegbe burkolva, mint egy vándor, kezében pásztorbottal. Én is alig ismertem fel, ők meg egyáltalán nem.

Bánatukban elmerülve, reménytelenül, vontatott lépetekkel hátra sem tekintettek. Az Úr Jézus csengő hangja felrázta őket:

– Miről beszélgettek? Miért vagytok olyan szomorúak, levertek?

Szinte felháborodva felelték:

– Csak te vagy egyedül, aki nem tudod, mi történt Jeruzsálemben a Názáreti Jézussal, aki próféta, hatalmas tettekben és szóban Isten és az egész nép előtt! Főpapjaink és a Tanács tagjai kereszthalálra ítélték és keresztre feszítették. Pedig mi azt reméltük, hogy meg fogja váltani Izraelt. Az asszonyok ugyan jelentették, hogy nem találták a sírban testét, angyalok jelentették, hogy él. Társaik közül is néhányan elmentek a sírhoz és úgy találtak mindent, ahogy az asszonyok jelentették, de Őt magát nem látták.

Az Úr Jézus feddő hangon szólt:

- Ti ostobák, miért nem hiszitek el, amit a próféták jövendöltek? Nemde így kellett szenvednie a Messiásnak, hogy bemenjen Isten dicsőségébe?

Aztán gondosan, mindent megmagyarázott nekik, amit az Írásokban róla írtak.

Közben odaértek a faluhoz, ahova tartottak. Ő úgy tett, mintha tovább akarna menni, de marasztalták:

- Maradj velünk, mert esteledik és a nap már lemenőben van!

Betértek hát és velük maradt.

Amikor asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és odanyújtotta nekik. Fenséges ragyogás töltötte be a szobát. Felismerték az Úr Jézust a kenyértörésből, de Ő eltűnt szemük elől. Boldogan néztek egymásra:

- Nem lángolt-e a szívünk, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?

- Ő volt a mi vándortársunk, a mi zarándok Mesterünk, aki kedvesen, megértően, a Szentírásból tanított minket, bebizonyítva a próféták által, hogy így kellett a Messiásnak szenvednie.

- Gyerünk, gyorsan vissza Jeruzsálembe - kiáltotta Kleofás. - Ezt az örömhírt el kell újságolni mindenkinek: láttuk az Urat és felismertük a kenyértörésből.

Amikor kiléptünk a házból, már lebukott a nap, tűzvörös fénye csodálatos színpompával üdvözölt bennünket. Lelkesen, egymásba karolva siettünk az úton Jeruzsálem felé. Szinte szárnyakat adott nekünk az öröm, a boldogság. Egyszerre új értelmet kapott minden: átértéztük, hogy most valami új, nagy változás történt, amely

értelmet ad életünknek. Most kezdődik a nagy kaland, hogy valami szépet, nagyot tudjunk kihozni életünkből a feltámadt Krisztussal. Ezek a gondolatok foglalkoztatnak bennünket az egész úton, amely most olyan rövidnek tűnt.

Amikor beléptünk az utolsó vacsora termébe, az összegyűltek boldogan fogadtak bennünket. Még szóhoz sem jutottunk, amikor örömmel újságolták:

– Valóban feltámadt az Úr és megjelent Simonnak (Péter apostolnak)!

Mi pedig részletesen beszámoltunk arról, hogy mi történt az emmauszi úton és hogyan ismertük fel Jézust a kenyértörésből.

Hirtelen nagy fényesség támadt, mindenki elnémult. A terem közepén ott állt ragyogó szépségében a feltámadt Krisztus. Kedvesen szólt hozzánk, amikor látta meglepetésünket.

– Miért ijedtetek meg és miért támadt kétely szívetekben? Nézzétek meg a kezemet és a lábamat!

Csodálkozva néztük.

– Tapintsátok meg kezemet – és felénk tárta a karját – a szellemnek nincsenek csontjai és húsa, de mint látjátok, nekem van.

Aztán megkérdezte:

– Van-e valami ennivalótok?

Többen is felugrottak, kenyeret és halat hoztak, én pedig bort öntöttem egy fakupába. Kedves mosollyal köszönte meg az ételt és ivott a kupából. Egyszerre olyan családias, otthonos lett a légkör, mint az utolsó vacsora eucharisztikus lakomáján. Olyan egyszerű volt ez a bi-

zonyságtétel, hogy már nem lehetett kétség, mindannyian tudtuk, ez a valóság: Krisztus feltámadt, legyőzte a halált. Igazolódtak szavai:

– Én vagyok a feltámadás és az élet.

57. A húsvét nagy ajándéka

Az utolsó vacsora termében együtt voltak az apostolok, csak Tamás nem volt velük. A szent asszonyok között ott volt Szűz Mária is, csendesen, elmélyedve, komoly ünnepélyességgel, mintha valakit nagyon várnának. Lassan sötétedett; meggyújtottak egy mécsest, az árnyékok megnyúltak a falakon.

Hirtelen csodálatos fényesség töltötte be a nagy termet és ott állt közöttük a dicsőségesen feltámadt Krisztus.

– Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.

Majd rájuk lehelt és így folytatta:

– Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akinek megtartjátok, az bűnben marad.

Mintegy meleg szellő, suhant át a Szentlélek éltető ereje a teremben. Mindannyian átszellemülten tekintettünk az Úr Jézus felé, aki áldást intve tűnt el közülünk.

Dörömbölést hallottunk az ajtón. Összenéztünk: ki háborgat minket ilyenkor? Másodszor is, még hevesebb dörömbölés hallatszott.

– Én vagyok, Tamás.

Összenéztünk. Igen, Tamás, a Didimusz, engedjétek be gyorsan! András apostol elhúzta a két nagy reteszt és az est homályából előtűnt Tamás. András apostol fáklyával világított a belépőre, akin látszott, hogy nagyon fá-

radt, nagyon siethetett. Péter apostol és a többiek azonnal elújságolták:

– Láttuk az Urat, itt volt, közöttünk volt!

Tamás köré sereglettek, aki leroskadt egy padkára, úgy mormolta maga elé:

– Nem hiszem, hacsak nem látom kezén a szegek nyomait, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem.

De érződött a hangján, hogy ez a kétkedés inkább reményteljes vágyakozás az Úr után: mint amikor váratlanul valami nagy örömhírrrel lepnek meg minket, amely hihetetlennek hangzik, és bizonyóságot akarunk, hogy valóban megtörtént-e, ami után annyira vágyakoztunk. Nem is próbáltuk meggyőzni, hiszen tudtuk, hogy az Úr úgyis eljön még.

A Szűzanya csendesen odalépett Tamáshoz, megsimogatta homlokát:

– Tamás, bízzál, Fiam eljön, meglátod, újra eljön – ismételte.

Így is lett. Újra együtt voltunk, mint húsvét vasárnap este, de most Tamás is köztünk volt. De mennyire más volt a hangulat! Bizakodó, reményteljes; éppen egy örömteljes zsoltárt kezdtünk énekelni, amikor nagy fényességben megjelent közöttünk az Úr Jézus:

– Békesség nektek! – majd az álmélkodó Tamáshoz fordult: – Nyújtsd ide az ujjadat és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezéd és tedd oldalamba, s ne légy hitetlen, hanem hívő!

Tamás boldogan borult az Úr lábához, könnyei végigperogtek arcán, és ujjongva felkiáltott:

– Én Uram, én Istenem!

Jézus pedig csendesen folytatta:

– Tamás, hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek.

A teremben mély csend uralkodott. A Szűzanya felállt és így szólt, szinte válaszként Szent Fiának szavaira:

– Egyszer Erzsébet mondta nekem: „Boldog vagy Mária, mert hittél.”

Az Úr Jézus és Mária tekintete egybefonódott. Oda-térdeltem az Úr Jézus elé, és hangosan, szívből jövőn kiáltottam Tamás szavait:

– Én Uram, én Istenem!

58. Jézus a Tibériás tavánál

Esteledett. A lebukó nap arannyal, majd bíborral vonta be a hullámzó Tibériás tavat. A tó partján a tanítványok egy kis csoportja várakozik: Péter, Tamás, János, Jakab és néhány tanítvány. Tanácstalanul nézelődnek, majd Péter körülnéz, mint aki nem tudja, mit csináljon.

– Megyek halászni – mondja öblös hangján.

Azonnal ajánlkozom:

– Szívesen megyek veled.

A többiek is mondják:

– Mi is megyünk veled.

Betoljuk a nagy halászcsonakot a vízbe. Péter kormányozza a bárkát, ő a legtapasztaltabb, jól tudja, hol, merre kell kivetni a hálót.

Egyre mélyebbre evezünk, amíg végre Péter Andrással együtt nekigyürkőzik, nagy ívben kivetik a hálót. Figyelem, hogyan karikázik a víz a merülő háló után, de semmi eredmény, pedig ezen a részen mindig találunk halat. Többször megismétlik ezt a tevékenységet, eredménytelenül. Közben a Hold is előbukkan a felhők közül, csodálatos ezüstre festi a csendes hullámzó tó tükrét. Minden fáradozásunk kárba veszett. Péter apostol szomorúan dünnyögi:

– Nekünk most már mintha semmi sem sikerülne. Mesterünk is hol van?

– Ha itt lenne – jegyzi meg János –, kifoghatnánk az összes halat. Emlékszel a csodálatos halfogásra? Akkor hagytunk itt mindent és követtük az Urat.

A bárka csendesen hanykolódik és álomba ringat. András szavára ébredek. A derengő hajnal már jelzi a virradást. Nézem a fáradt, csüggedt apostolokat, az üres hálókát.

– Így még sose jártunk – hallom Péter apostol csendes megjegyzését. – Gyerünk, evezzünk a partra – és megragadja a lapátot.

Segítek evezni, jólesik egy kis mozgás. Közeledünk a parthoz, kibontakoznak a táj körvonalai.

– Nézd – szólok oda Jánosnak –, látod, a parton áll valaki, olyan ismerősnek tűnik...

János figyel:

– Evezzünk gyorsabban!

A halászbárka siklik előre a szelektől felborzolt hullámokon. János hirtelen felugrik, a bárka meginog. Gyorsan közeledünk a part felé. Az idegen felénk kiált:

– Fiaim, nincs valami ennivalótok?

– Nincs – feleljük.

– Vessétek ki a bárka jobb oldalán a hálót, ott majd találtok!

Az utasítás meggyőzően hangzik, a tanítványok minden ellenkezés nélkül, kivetik a hálót. Alig bírjuk visszahúzni a hálót, úgy feszül a tömérdek haltól! János örömmel kiált fel:

– Az Úr az!

Erre Péter gyors mozdulattal magára rántja felső kötötét és nagy loccsanással beugrik a vízbe, amely szinte

nyakig ér neki, és nagy karcsapásokkal úszik kifelé. Mindenki csodálkozik ezen a váratlan fordulaton. Nem is annyira a halak sokasága, hanem az Úr jelenléte lep meg minket. Mindnyájan igyekezzünk kihúzni a partra a halakkal szakadásig megtelt hálót.

Pár lépésnyire a parttól parázsló tüzet pillantottam meg.

– Hozzatok a halakból, amit most fogtatok! – kéri Jézus.

Frissen sült hal és kenyér illata terjeng a levegőben. Péterben feltámadt a régi halász. Izgatottan kezdte számolni a hálóban lévő halakat. Segítettem neki, kettesével, hármásával dobáltuk a partra a nagy halakat.

– Százötvenhárom – kiáltott fel diadalmasan Péter. – Ez aztán kész csoda és lásd, a hálók mégsem szakadtak szét ekkora tehertől!

Sietve szaladunk vissza az Úr Jézushoz, hogy megköszönjük ezt a csodálatos halfogást. De Ő szóhoz sem enged jutni:

– Gyertek, gyertek, biztosan éhesek vagytok!

Jólesik az Úr gondoskodó meghívása. Megkínál a sült hallal, friss cipóval. Egyikünk sem kérdezi: Ki vagy? – hiszen tudtuk, csak az Úr Jézus lehet, aki ennyi szeretettel vendégeli meg fáradt, éhes tanítványait.

Az Úr Péterhez fordul, és megkérdi:

– Simon, János fia, jobban szeretsz engem, mint ezek?

Péter csendesen válaszol:

– Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek.

Erre így szól hozzá az Úr:

– Legeltesd bárányaimat.

Aztán másodszor is megkérdezi tőle:

– Simon, János fia, szeretsz engem?

– Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek.

Erre az Úr azt mondja neki:

– Legeltesd juhaimat.

Ám az Úr harmadszor is megkérdezi:

– Simon, János fia, szeretsz?

Péter odaborul az Úr lábához és szomorúan rebegi:

– Uram, mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek.

Jézus ismét azt mondja:

– Legeltesd juhaimat.

Az Úr Jézus áldón terjeszti kezét Péter apostol fejére, megerősítve őt a legfőbb hatalom átadásában. Péter apostol lassan feláll, szemében könnyek ragyognak.

Az Úr komoly hangsúllyal folytatja:

– Bizony bizony mondom neked, amikor fiatal voltál, felövezted magad és oda mentél, ahova akartál. De ha majd megöregszel, kiterjeszted karod és más fog felövezni és oda visz, ahova nem akarsz.

E szavakból Péter megérti, hogy milyen halállal dicsőíti meg majd Istent: ő is kereszten adja életét a hitéért. Mély megadással bólint fejével. Jézus most határozottan int:

– Kövess engem – és megindul lassan, méltóságteljes léptekkel. Péter körülnéz, a közelben álló János apostolra, a szeretett tanítványra tekint; ő, aki az utolsó vacsorán fejét Jézus mellére hajtotta.

János apostol lelkesen áll ott, mintha kérdezni akarna valamit Pétertől, de az megelőzi, az Úrhoz fordulva:

– És vele mi lesz?

Az Úr csendesen felel:

– Ha azt akarom, hogy maradjon, amíg el nem jövök, mi gondod vele? Te csak kövess!

János apostol mélyen elgondolkodik:

– Látod, az Úr Jézus vizsgáztatta Pétert, mielőtt megerősítette tisztségében. Nem említette fel a múlt bűnét, csak bizonyóságot akart: ahogy Péter annak idején háromszor megtagadta, most háromszor kellett megvallania: „Szeretlek Uram, Te tudod, hogy szeretlek”.

59. Az utolsó találkozás

Napsugaras tájak hívogatnak bennünket Galilea lankás, dombos vidéke felé. A Galileai-tó ezüstösen csillog a messzeségben. Együtt ballagok a tizenegy tanítvánnyal. Ahogy emelkedik az út, látom, egyre több ismerős tanítvány érkezik mindenfelől, hiszen az Úr kérése volt, hogy Galileába jöjjünk, itt vár bennünket.

A szent asszonyok is velünk vannak, Szűz Mária körül csoportosulva és az utolsó napok eseményeiről beszélgetnek.

Nagy várakozás tölt el bennünket, vagy talán még több vágyakozás, hogy találkozhassunk megdicsőült, feltámadt Krisztusunkkal. A zsibongó tömeg, amely az apostolokat körülveszi, egyszerre elcsendesedik. Egy szelíd szellő az ég felé irányítja tekintetünket. János apostol megérinti a kezem:

– Nézd azt a fénylő sugarat!

Csodálkozva látom, hogyan bontakozik ki az Úr hófehér alakja. Szeretettel hordozza körül tekintetét, int tanítványainak, hogy jöjjenek egészen közel. Péter lelkesen köszönti az Urat. Minden tekintet Jézus felé irányul. Az Úr egész lényéből erő és szeretet árad, mindnyájan leborulunk.

– Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.
– mondja Jézus. – Menjetek el azért, tegyetek tanítványokká minden népet, kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében és tanítsátok őket, hogy

tartsák meg mindazt, amit parancsoltam nektek. És íme, én veletek vagyok minden nap, a világ végezetéig.

Mindenki megilletődve hallgatott. A Szűzanyára nézek, aki sugárzó arccal tekint áldást osztó Fia felé.

– Most kapott igazán mindenki küldetést, aki hisz az én Szent Fiam tanításában – suttogja a Szűzanya.

Gondolatainkba mélyedve ereszkedünk le a lejtős úton Betánia felé. Mária kiválva a szent asszonyok csoportjából, csendben beszélget Fiával. Mindannyian érezzük, tudjuk, hogy ezek már a közelgő búcsúzás órái.

János mellé szegődök, aki odaint apostoltársainak: – Betániába megyünk, ott még találkozhatunk az Úrral!

Mária Magdolna Mártával és a többi asszonnyal előresiet, hogy előkészítsék a vendégséget.

Lázár házában ünnepélyes csend fogad bennünket. Fáradtan letelepedünk, de hirtelen felélénkül mindenki: ott volt az Úr, kedves közvetlenségével. Mosolyogva biztat bennünket, együnk csak, üdüljünk fel egy kicsit. Ő is elfoglalja a helyét. Mária a szolgálóknak ad utasításokat, akik körülhordozzák a tálakat, a borral telt kancsókat. Csendes meghittséggel fogyasztjuk az ízletes ételeket és a zamatos gyümölcsöket, egy-egy kortyot is hörpintve a poharakból. Az Úr alig eszik, állandóan körüljártatja tekintetét; az asszonyok asztalához is odamegy, Édesanyjához kedvesen szólt. Érezni lehet, hogy ez a búcsúlakoma. Az Úr hálaadó zsoltárt mond és megindul kifelé.

Lassan elindulunk az Olajfák hegyére.

– János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni – jelenti ki Jézus.

A tanítványok megkockáztatnak egy-egy kérdést:

– Uram, nemde ebben az időben állítod helyre a királyságot Izrael számára?

– Nem a ti dolgotok tudni az időket és alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Amikor leszáll rátok a Szentlélek, megerősödtök és tanúim lesztek, Jeruzsálemben, az egész Júdeában és Szamáriában, egészen a föld végső határáig.

Közben megérkezünk az Olajfák hegyének egy kimagasló csúcsához. Itt az Úr felemeli kezét és megáld minket. Csodálkozva látom, hogy az Úr egyre ragyogóbb fényességben tündököelve kezd emelkedni az ég felé.

A Szűzanya mennyei elragadtatással tekint kitárt karokkal távozó Fia után. Mi csak nézünk, nézünk felfelé. Egyszerre égi szózat hallatszik:

– Galileai férfiak, mit álltok itt az égre nézve? Jézus, aki tőletek felvitetett a mennybe, úgy jön el, amint őt a mennybe felmenni láttátok.

Ahogy körülnézek, látom, hogy mindenkin mély megilletődés, de nem szomorúság, hanem öröm uralkodik. A legboldogabb a Szűzanya, aki még mindig az ég felé tekint; talán Szent Fiának dicső bevonulását is látja a Mennyei Atya birodalmába.

Lassan indulunk vissza Jeruzsálembe, és ahogy az Úr meghagyta, az utolsó vacsora termében imádkozunk Máriával, az apostolokkal, a tanítványokkal és az ott összegyűltekkal.

Ennek a csendes közösségnek most Mária a központja és Péter az irányítója, hiszen Krisztus Péterre építette Szentegyházát, Mária pedig az Egyház Édesanyja.

60. A Szentlélek eljövetele, az Egyház születése

Az utolsó vacsora termében nap nap után összejöttünk az apostolokkal és több tanítvánnyal. Ott várazkodtunk és vágyakozva készültünk a Szentlélek kiáradására. Nagy család voltunk, amelyet a Szűzanya gondos, anyai szeretete fogott össze. A szent asszonyok és több tanítvány gondoskodott élelemről, amelyet mindig meghitt közösségben fogyasztottunk el. A Szűzanya, mint a Bölcsesség Széke, kedves közvetlenséggel tanított minket, hiszen szívébe véste Szent Fiának tanítását, annak minden szavát.

Egyik nap – Péter apostol javaslatára – a szerencsétlen áruló Júdás helyére megválasztották Mátyást, egy hűséges tanítványt, aki kezdettől fogva követte az Urat. Legelőször a Szűzanya ölelte magához az új apostolt, majd békecsókkal köszöntöttük őt.

Egyre nagyobb volt bennünk a vágyakozás, hiszen annyit hallottunk már a Szentlélekről, amely mindent betölt és éltet. Tudtuk, milyen nagy szükségünk van a Szentlélek kiáradására, hiszen az Úr Jézus maga mondta az utolsó vacsorán:

– Jobb nektek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, akkor nem jön hozzátok a Vigasztaló. Ha azonban elmegyek, akkor elküldöm. Amikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről.

Sokat imádkoztunk, a zsoltárokat ismételve elméledtünk a szavak mély értelméről. Majd mindig a Szűzanya Magnificatjával fejeztük be a zsoltározást.

Amikor pünkösd napja eljött, mindnyájan együtt voltunk; az égből nagy hirtelen mint egy sebesen zúgó szélnek zendülése támadt és eltöltötte felettünk a házat. Tüzes nyelvek jelentek meg előttünk és mindegyikünkre le szállt egy. Ekkor mindnyájan megteltünk Szentlélekkel és nyelveken kezdtünk szólni, amint a Lélek adta nekünk.

Amikor a szélzúgás elcsendesedett, úgy éreztük, hogy a lángnyelvek szívünkbe, lelkünkbe hatolnak, majd szét-feszítettek.

– Gyermekeim – mondta bátorítóan a Szűzanya – most vettétek a Szentlelket, most töltött el benneteket a Szentlélek, az Atya ajándéka, amit Fiam küldött nektek. Most megkaptátok a bölcsességet, az értelem, a tudomány, a jó tanács, az istenfélelem, a jámborság és az erősség csodálatos ajándékát. Ez a szeretet teljessége, amely cselekvésre sűrget benneteket. Mint ahogy Fiam küldött benneteket, most menjetek lelkesen tanítani, hirdetni az evangélium örömhírét minden nyelven, minden nemzetnek. Áldásom és imám kíséren benneteket!

Péter apostol vette át a szót. Öblös hangján köszönetet mondott a Szűzanyának és indulást parancsolt az apostoloknak, akik lelkes szavakkal búcsúzkodva, a kitért kapukon szinte kivi harzoltak a teremből a nagy sokaság közé. Csakugyan nagy tömeg várt ránk, sokan gyűltek össze a ház körül, hallva a nagy zúgást: kíváncsián várokoztak, mi történhetett a zárt ajtók mögött, ahol most megszületett az Anyaszentegyház.

Csodálkozva, elragadtatva néztem a Szűzanyára, aki biztatón szólt hozzám is:

– Gyermekem, neked is küldetésed van. menj békeséggel! – majd hozzátette: – Ne félj, én mindig segítségemre leszek.

Nagy örömmel töltöttek el a Szűzanya szavai. Amint kimentem a kapu elé, örömmel láttam, hogy a tanítványokat nagy tömeg vette körül és csodálkozva hallgatták Péter beszédét. Valóban csodálatos volt, ugyanis mindenki a saját nyelvén hallotta a prédikációt!

Elgondolkoztam: lám, az Úr Jézus születése a csendes, szent éjszakában, a betlehemi istállóban, a világtól teljesen elszigetelve történt. Most pedig az Egyház születése viharos, mindent megmozgató zúgó szélben, lángoló nyelvek tüzes fényében következett be.

Utószó

Szent János, a szeretett tanítvány, akinek írásai, mint a szárnyaló sas emelik lelkünket közelebb a Magasságbeli-hez, evangéliuma végén ezt írja: *Ha valaki mind le akar-ná írni az Úr Jézus életét, tanításait, annyi könyvet kellene írnia, hogy azt az egész világ sem tudná befogadni.*

Megkísértem hatvan fejezetben Jézus életének és tanításainak egy-egy részét átélni és úgy átadni, hogy élményszerű legyen számunkra, mintha csak Vele éltük volna át a történeteket – hiszen az Úr Jézus most is ugyanaz, Ő az Alfa és Omega, a Kezdet és a Vég. Ő minden idők emberéhez szól, mondanivalója mindig aktuális. Mintha most szólna hozzánk; ezért nem mint kívül-állónak, hanem mint benne élőnek kell befogadnunk az Ő szeretetét, útmutatását, tanácsát és példáját. Éltető tanítása csodálatos kinyilatkoztatása annak az isteni szeretetnek, amelyről Szent Pál az efezusi levélben ír:

„Akkor majd felfogjátok az összes szenttel együtt, hogy mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység, megismeritek Krisztus minden értelmet meghaladó szeretetét és beteltek az Isten egész teljességével.”

Ezek az egyszerű elmélkedések nem teológiai tanulmányok a Szentírásról. Mindenkihez szóló gyermeki nyelven szeretném érzékeltetni és közelebb hozni a legszen-tebb történetet: Jézus életét, és a legszebb olvasmányt: a Szentírást. *„Ha nem lesztek, mint a gyermekek, nem mentek be a Mennyei Országába.”*

A Szentírást nem mint egy száraz olvasmányt kell kötelezően tanulmányoznunk, hanem gyermeki fantáziával kiszínezni, hogy valóban élményszerű legyen. Éljük bele magunkat az evangéliumi eseményekbe, jussunk közvetlen kapcsolatba azok szereplőivel; így mint egy színes freskó, megelevenednek előttünk a történetek, és lelkünk legcsodálatosabb színjátékává válnak.

Tartalom

Előszó	5
1. A Mennysorság földi visszfénye	11
2. Az angali üdvözllet	13
3. Mária látogatása Erzsébetnél	15
4. „Gyermekek született nekünk”	19
5. Bemutatás a templomban	23
6. Napkeleti bölcsek	25
7. Az Egyiptomból hazatérő Szent Család	28
8. A názáreti otthon	32
9. A tizenkét éves Jézus a templomban	35
10. Jézus megkeresztelkedése	39
11. Az első tanítványok	42
12. A kánai menyegző	47
13. A csodálatos halfogás	51
14. A nyolc boldogság hegyén	55
15. A Jó Pásztor és a tékozló fiú	59
16. A Miatyánk	64
17. A csodálatos kenyérszaporítás	69
18. Az élet kenyere	72

19. A kafarnaumi százados	76
20. A samariai asszony	78
21. A házasságtörő asszony	82
22. Mária Magdolna	84
23. Jézus és a gyermekek	87
24. Jézus Betániában	90
25. Zakeus a fügefán	94
26. A Jerikói vak	97
27. A vakon született meggyógyítása	99
28. Péter vallomása	102
29. Jézus táborhegyi színeváltozása	104
30. A naimi ifjú feltámasztása	107
31. Jairus leányának feltámasztása	109
32. Gyógyítás a beteszdei fürdőnél	112
33. Az irgalmas samaritánus	115
34. Az Úr Jézus vándorúton	118
35. Az özvegyasszony két fillérje	121
36. A dúsgazdag és a koldus Lázár	122
37. Mária Beata – a Boldog Édesanya	124
38. Jézus rokonai	126
39. A tíz leprás	130
40. A Zebedeus fiúk édesanyja	133

41. A kereskedők kiűzése a templomból	136
42. Lázár feltámasztása	138
43. A kánaáni asszony	143
44. Jézus bevonulása Jeruzsálembe	146
45. Az utolsó vacsora	149
46. A lábmosás és a búcsúbeszéd	154
47. A getszemáni kert	157
48. A Fájdalmak Anyja	163
49. Jézus a főpapok előtt	166
50. Jézus Pilátus előtt	170
51. A keresztút	175
52. Jézus kereszthalála	180
53. Jézust sírba helyezik	184
54. A feltámadt Krisztus Édesanyjával találkozik	188
55. Jézus megjelenik az asszonyoknak	191
56. Útban Emmausz felé	193
57. A húsvét nagy ajándéka	197
58. Jézus a Tibériás tavánál	200
59. Az utolsó találkozás	205
60. A Szentlélek eljövetele, az Egyház születése	208
Utószó	211

A Szent Gellért Kiadó és Nyomda ajándéka

Olvasói számára:

Gellért páter válaszol!

Sok a gond, baj mostanában. De akad azért öröm is. És mindkettőt jó volna megbeszélni valakivel. Csakhogy gyakran nincs kivel, mert fergeteges tempót diktál a kor, az emberek többsége csak lőt-fut, rohan, válaszra sem méltat.

Gellért páter viszont válaszol.

Mindig válaszol.

Írjon hát neki.

Írja meg, ha bántja valami, írja meg, ha boldog.

Sőt azt is írja meg, ha kétségei támadnak vagy kíváncsi valamire.

Postaládája a pesti Szent Gellért Könyvesboltnál

várja a leveleket: 1053 Bp. Kossuth L. u. 1.

Jeligés levelet is küldhet; a választ a könyvesboltban veheti át. És meglátja: Gellért páter mindenhez partner. Teológiai kérdésekre is szívesen válaszol, magánügyekben is vigaszt nyújt, segít is, ha tud.

Mert Gellért páter mindig vár Önre.

Gellért páternek fontos Ön.

Tárja ki neki a lelkét, s benne nyitott szívvel.

Megkísérlem hatvan fejezetben Jézus életének és tanításainak egy-egy részét átélni és úgy átadni, hogy élményszerű legyen, mintha csak Vele éltük volna át a történeteket – hiszen az Úr Jézus most is ugyanaz, Ő az Alfa és az Omega, a Kezdet és a Vég. Ő minden idők emberéhez szól, mondanivalója mindig aktuális. Mintha most szólna hozzánk; ezért nem mint kívülállónak, hanem mint benne élőnek kell befogadnunk az Ő szeretetét, útmutatását, tanácsát és példáját.

Ezek az egyszerű elmélkedések nem teológiai tanulmányok a Szentírásról. Mindenkihez szóló, gyermeki nyelven szeretném érzékeltetni és közelebb hozni a legszentebb történetet: Jézus életét, és a legszebb olvasmányt: a Szentírást. *„Ha nem lesztek, mint a gyermekek, nem mentek be a Mennyei Országába.”*

A Szentírást nem mint egy száraz olvasmányt kell tanulmányoznunk, hanem gyermeki fantáziával kiszínezni, hogy valóban élményszerű legyen. Éljük bele magunkat az evangéliumi eseményekbe, jussunk közvetlen kapcsolatba azok szereplőivel; így mint egy színes freskó, megelevenednek előttünk a történetek, és lelünk legcsodálatosabb színjátékává válnak.